

MAREA NESFÂRȘITĂ

Cartea a doua a seriei
AL CINCILEA VAL

Rick Yancey

MAREA NESFÂRȘITĂ

Rick Yancey

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
AL CINCILEA VAL

Traducere din limba engleză și note:

Iulia Pomağă

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI.....	7
I. Șobolanii	7
II. Distrugerea.....	32
III. Ultima stea	61
IV. Milioane.....	90
V. Prețul	95
VI. Declanșatorul	144
CARTEA A DOUA.....	150
VII. Suma tuturor lucrurilor.....	150
VIII. Dubuque.....	237
MULȚUMIRI	239

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

Al Cincilea Val, prima parte dintr-o trilogie despre supraviețuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărți de ficțiune pentru copii și tineret din 2013.

*Ca marea nesfârșită-i bunătatea-mi
Și dragostea-mi ca marea-i de adâncă.
Din ce tot dăruie, tot mai mult am încă
Și-amândouă-s fără de hotare...[1]*

William Shakespeare

1 *Romeo și Julieta*, actul 2, scena 2, traducere în limba română de Ștefan Octavian Iosif.

CARTEA ÎNTÂI

I. Șobolanii

1

Lumea e un ceas care rămâne în urmă.

Aud asta din sunetul pe care-l scot degetele de gheață ale vântului când șfichiuesc ferestrele. Simt asta în mirosul covoarelor mucegăite și al tapetului care-a-nceput să putrezească. Și o simt în pieptul lui Teacup când doarme. Bătăile inimii ei, ritmul respirației ei calde în aerul înghețat, și ceasul care rămâne în urmă.

Cassie Sullivan stă de veghe la fereastră, în celălalt capăt al camerei. Aburii respirației înghețate care-i ies din gură se văd în lumina lunii care se strecoară printr-o crăpătură minusculă din draperie. Fratele ei mai mic doarme în patul cel mai apropiat de ea, o grămăjoară sub mormanul de pături. Fereastră, pat, înapoi, își întoarce capul continuu, cu o mișcare asemănătoare unui pendul. Întoarcerea capului, ritmul respirației sale, la fel ca cel al lui Nugget, ca al lui Teacup, ca al meu, marchează timpul ceasului care rămâne în urmă.

Mă dau jos din pat. Teacup geme în somn și se culcușește mai bine sub pături. Frigul mă învăluie, strângându-mi pieptul, deși sunt complet îmbrăcată, în afară de bocanci și de haina groasă pe care o iau de la capătul patului. Sullivan mă urmărește în timp ce mă încălț și îmi iau arma și rucsacul din dulap. Mă duc la fereastră, lângă ea. Simt că ar trebui să-i spun ceva înainte să plec. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— Asta e, zice ea.

Pielea ei albă strălucește în lumina lăptoasă. Pistruii par-că-i plutesc deasupra nasului și a obrazilor.

Îmi așez mai bine pușca pe umăr.

— Asta e.

— Știi, înțeleg de la ce vine Dumbo. De la urechile mari. Și Nugget – pentru că Sam e micuț, Teacup la fel. Zombi nu prea înțeleg – și Ben nu vrea să-mi spună, și mă gândesc că Poundcake are de-a face cu faptul că e durduliu. Dar de unde și până unde Ringer?

Îmi dau seama încotro se îndreaptă discuția. În afară de Zombi și de fratele ei, nu este sigură de nimeni. Pentru paranoia ei, porecla Ringer e ca un ghimpe.

— Sunt om.

— Mda.

Se uită prin crăpătura din draperie spre parcare strălucind de gheață, aflată două etaje mai jos.

— Mi-a mai spus cineva chestia asta. Și, ca o proastă, l-am crezut.

— Nu chiar ca o proastă, date fiind circumstanțele.

— Nu te prefac, Ringer, se răstește dintr-odată. Știu că nu mă crezi în ceea ce-l privește pe Evan.

— Pe *tine* te cred. Povestea lui nu prea are sens.

Mă îndrept către ușă înainte să se năpustească asupra mea. Nu discuți cu Cassie Sullivan problema Evan Walker. Nu i-o iau în nume de rău. Evan este crenguța crescută din stânca de care ea se agață, iar faptul că el a dispărut nu o face decât să se agate și mai strâns.

Teacup nu scoate niciun sunet, dar îi simt privirea ațintită asupra mea; știi că s-a trezit. Mă întorc lângă pat.

— Ia-mă cu tine, îmi șoptește.

Clatin din cap. Am mai trecut prin asta de o sută de ori.

— N-o să lipsesc mult. Doar câteva zile.

— Promiți?

În niciun caz, Teacup. Promisiunile sunt unica monedă de schimb rămasă. Trebuie folosite cu înțelepciune. Buza de jos începe să-i tremure, ochii i se încețoșează.

— Hei, îi zic încetisor. Ce ți-am spus eu despre asta, soldat?

Rezist impulsului de-a o atinge.

— Care e prioritatea?

— Fără gânduri negative, îmi răspunde ascultătoare.

- Fiindcă ce ne fac gândurile rele?
- Ne înmoaie.
- Și ce se întâmplă dacă ne înmuiem?
- Murim.
- Și vrem să murim?
- Încă nu, zice clătinând din cap.

Îi ating fața. Obraji reci, lacrimi calde, *încă nu*. Cu atât de puțin timp rămas omenirii, fetița asta probabil că a ajuns la jumătatea vieții. Eu și Sullivan suntem bătrâne. Iar Zombie? E deja din antichitate.

Mă așteaptă în hol, într-un hanorac galben-aprins, peste care are o geacă de schi, ambele găsite prin rămășițele din hotel: Zombi a evadat din tabăra Haven îmbrăcat doar într-un costum subțire de medic. Sub barba neîngrijită, fața stacojie e semn clar de febră. Rana de glonț pe care i-am făcut-o – care i s-a deschis în timpul evadării din tabăra Haven și i-a fost pansată de medicul nostru în vârstă de 12 ani –, probabil că s-a infectat. Se reazemă de teighea cu mâna în sold, încercând să arate ca și cum totul e în regulă.

— Eram gata să cred că te-ai răzgândit, zice Zombi, cu ochii lui negri sclipind de parcă m-ar tachina, deși ar putea să fie din cauza febrei.

- Teacup, îi spun, clătinând din cap.
- O să fie bine.

Ca să mă liniștească, își eliberează zâmbetul ucigător din cușcă. E clar că Zombi nu apreciază promisiunile la adevărata lor valoare, altfel nu le-ar mai azvârli așa, tot timpul.

- Nu pentru Teacup îmi fac griji. Arăți ca dracu', Zombi.
- Din cauza vremii, îmi distruge complet tenul.

Încă un zâmbet la sfârșitul replicii. Se apleacă înspre mine, așteptând să-i răspund în același fel.

— Soldat Ringer, odată și-odată o să zâmbești la o replică de-a mea și-atunci lumea se va cutremura.

- Nu sunt pregătită să-mi asum răspunderea pentru așa ceva. Izbucnește în râs și mi se pare că-i aud un hârâit în piept.
- Poftim.

Îmi întinde încă o broșură despre peșteri.

- Mai am una, îi spun.
- Ia-o și pe asta, în caz că o pierzi pe cealaltă.
- N-am s-o pierd, Zombi.

— Îl trimit pe Poundcake cu tine, îmi zice.
— Ba nu faci chestia asta.
— Eu sunt șeful. Așa că îl trimit.
— Ai mai mare nevoie de Poundcake aici decât o să am eu acolo.

Dă din cap. Știa că o să refuz, dar nu s-a putut abține să nu mai încerce o dată.

— Poate ar trebui să renunțăm, spune. Adică, aici nu e chiar așa de rău. Vreo mie de ploșnițe, câteva sute de șobolani și vreo câteva zeci de cadavre, dar priveliștea e fantastică...

Continuă să glumească, continuă să încerce să mă facă să zâmbesc. Se uită la broșura pe care-o ține în mână. *23 de grade tot timpul anului.*

— Până ne pomenim iarăși înzăpeziți sau până când scade iar temperatura. Situația este nesigură, Zombi. Deja am stat prea mult aici.

Nu înțeleg. Am discutat despre asta de o mie de ori și el tot mai bate apa-n piuă. Câteodată am îndoieli în privința lui Zombi.

— Trebuie să ne asumăm riscul și nu putem merge acolo orbește, continui eu. Sunt șanse mari ca în peșterile alea să se ascundă alți supraviețuitori, care s-ar putea să nu ne întâmpine cu pâine și sare, mai ales dacă au avut de-a face cu vreunul dintre Amușitorii lui Sullivan.

- Sau cu soldați ca noi, adaugă el.
- O să verific și mă întorc în câteva zile.
- Mă aștept să-ți ții promisiunea.
- N-a fost o promisiune.

Nu mai avem nimic să ne spunem. Mai avem un milion de lucruri pe care să ni le spunem. Ar putea fi ultima dată când ne vedem, și se gândește și el la asta pentru că îmi spune:

- Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.
- Te-am împușcat și acum s-ar putea să mori.

Clatină din cap. Ochii îi strălucesc din cauza febrei.

Are buzele palide. De ce-au trebuit să-i spună Zombi? E ca un semn rău. Când l-am văzut prima dată, făcea flotări sprijinit în pumni pe terenul de antrenament, cu fața schimonosită de furie și durere, cu sânge curgându-i din degete pe asfalt. „Cine-i tipul?” am întrebat, „Îl cheamă Zombi. A înfruntat molima și a câștigat”, mi-au spus, dar n-am crezut. Nimeni nu

învinge molima. Molima înseamnă condamnare la moarte. Și Reznik, sergentul de instrucție aplecându-se deasupra lui, urlând cât îl țineau plămânii, și Zombi în salopeta albastră, largă, forțându-se dincolo de limita unde orice forțare e imposibilă. Nu știu de ce am fost surprinsă când mi-a ordonat să-l împușc ca să-și poată ține promisiunea imposibilă făcută lui Nugget. Când privești moartea în ochi și moartea clipește prima, nimic nu mai e imposibil.

Nici măcar cititul gândurilor.

— Știi la ce te gândești, îmi spune.

— Nu, nu știi.

— Te întrebă dacă să mă săruți de rămas-bun.

— De ce faci chestia asta? îl întreb. De ce flirtezi cu mine?

Dă din umeri. Zâmbește strâmb, la fel de strâmb cum stă rezemat de dulap.

— E normal. Nu-ți lipsesc chestiile normale? mă întrebă.

Mă sfredelește cu privirea, căutând mereu ceva, niciodată nu știu exact ce.

— Știi tu, *drive-thrus* și filmele de sâmbăta seara și înghețata sendviș și verificatul contului de Twitter?

Clatin din cap.

— N-am avut cont de Twitter.

— Facebook atunci?

Încep să mă enervez. Câteodată mi-e greu să-mi imaginez cum a reușit Zombi să ajungă până aici. Să te agăți de lucrurile pe care le-ai pierdut e la fel cu a spera să se întâmple lucruri care nu se pot întâmpla. În ambele situații, rezultatul este deznădejdea.

— Nu contează. Nimic din toate astea nu mai contează.

Zombi izbucnește în râs. Râsul țâșnește din el ca un curent de aer cald al unui izvor termal și îmi trece supărarea. Știu că încercă să mă vrăjească, dar cumva faptul că știu ce are de gând nu diminuează efectul. Încă un motiv pentru care Zombi mă debusolează.

— E amuzant. Cum credeam că toate astea contau. Știi ce contează cu adevărat?

Așteaptă să-i răspund, dar mă simt ca și cum urmează să facă o glumă pe seama mea, așa că nu spun nimic.

— Clopoțelul de la școală.

Acum chiar m-a încuiat, îmi dau seama că mă manipulează, dar nu pot să-l împiedic.

— Clopoțelul de la școală?

— Cel mai banal sunet din lume. Și când toate astea o să se termine, se vor auzi din nou clopoței.

Continuă explicația. Probabil e îngrijorat că n-am înțeles.

— Gândește-te! Când o să sune din nou un clopoțel, înseamnă că lucrurile vor fi revenit la normal. Copiii grăbindu-se spre clase, stând plictisiți, așteptând clopoțelul să anunțe sfârșitul orelor, gândindu-se la ce vor face seara, în weekend, în următorii cincizeci de ani. Vor învăța așa cum am învățat și noi despre dezastre naturale și boli și războaie mondiale. Cam așa ceva: „Când au venit extraterestrii, au murit șapte miliarde de oameni”, apoi o să sune clopoțelul și toată lumea o să meargă la masă și o să bombăne din cauza cartofilor copti prea moi. Ceva de genul: „Oau, șapte miliarde de oameni, o grămadă. Ce trist. Mănânci toată porția aia de cartofi?” Asta e normalitatea. Asta e ceea ce contează.

Deci n-a fost o glumă.

— Cartofi copti moi?

— Da, bine. N-are niciun sens ce-am zis. Sunt un idiot.

Zâmbește. Din cauza bărbii neîngrijite, pare că are dinții foarte albi, și acum, pentru că tot mi-a sugerat, mă gândesc să-l sărut și mă întreb dacă nu m-ar gâdila barba țepoasă.

Alung gândul ăsta. Promisiunile sunt neprețuite, și un sărut e tot un fel de promisiune.

2

Lumina stelelor străbate întunericul îmbrăcând autostrada într-un alb sidefiu. Iarba uscată sclipește, copacii desfrunziți tremură, în afară de sunetul vântului peste câmpul pus-tiu, lumea e cuprinsă de o liniște de mormânt.

Mă adăpostesc după un SUV abandonat ca să mai arunc o ultimă privire către hotel. Un dreptunghi alb nedefinit, cu două etaje, într-o grămadă de alte dreptunghiuri albe nedefinite. Aflat la numai șase kilometri de groapa care a fost cândva tabăra Haven, l-am poreclit Hotel Walker, în onoarea arhitectului acelei gropi uriașe. Sullivan ne-a spus că hotelul era punctul de întâlnire pe care-l stabilise cu Evan. Am fost

de părere că e prea aproape de locul incidentului și prea dificil de apărut, și oricum, Evan Walker e mort: e nevoie de doi pentru un *rendez-vous*, i-am reamintit lui Zombi. Eram în inferioritate. Dacă Walker era într-adevăr unul dintre ei, e posibil să fi supraviețuit.

— Cum? am întrebat.

— Erau și capsule de salvare acolo, a spus Sullivan.

— Și?

S-a încruntat și a respirat adânc.

— Și... s-ar fi putut salva cu ajutorul uneia.

M-am uitat fix la ea. S-a uitat și ea la mine. Niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Apoi Zombi a spus:

— Până la urmă, tot trebuie să ne adăpostim *undeva*, nu? Pe-atunci încă nu găsisese broșura despre peșteri.

— Și trebuie să-i acordăm prezumția de nevinovăție.

— Nevinovăție însemnând că...? am întrebat.

— Însemnând că este cine spune că este, a zis Zombi uitându-se la Sullivan care încă se holba la mine. Și că o să-și țină promisiunea, a continuat el.

— Mi-a promis că o să mă găsească, a spus Sullivan.

— Am văzut avionul-cargo, am zis. Dar n-am văzut nicio capsulă de salvare.

Sullivan se înroșise pe sub pistrui.

— Numai pentru că n-ai văzut tu, nu înseamnă...

M-am întors către Zombi.

— Toată chestia asta n-are niciun sens. O ființă mai avansată decât noi cu mii de ani le întoarce spatele semenilor săi... pentru ce?

— N-am fost pus la curent cu partea asta, a zis Zombi cu o jumătate de zâmbet.

— Toată povestea lui e ciudată, am continuat. Conștiință pură ocupând un corp omenesc – dacă n-au nevoie de corpuri, n-au nevoie nici de o planetă.

— Poate au nevoie de planetă pentru altceva, s-a străduit Zombi să găsească o explicație.

— Cum ar fi? Creșterea animalelor? O destinație de vacanță?

Ceva mă deranja, o voce sâcâitoare care îmi șoptea „Ceva nu se potrivește.” Dar nu reușeam să-mi dau seama ce era. De fiecare dată când încercam, îmi scăpa printre degete.

— N-am avut timp pentru detalii, a izbucnit Sullivan. Mă concentram pe salvarea fratelui meu mai mic dintr-o tabără a morții.

Am lăsat-o baltă. Arăta de parcă urma să-i explodeze capul.

Zăresc același cap când mă uit în urmă pentru ultima oară, o umbră la etajul al doilea al hotelului, la fereastră, și asta e rău, foarte rău: e o țintă ușoară pentru un lunetist. Următorul Amuțitor pe care o să-l întâlnească Sullivan s-ar putea să nu fie la fel de îndrăgostit ca primul.

Merg ascunzându-mă printre copacii rari care străjuiesc drumul. Înțepenite de gheață, resturile toamnei îmi trosnesc sub bocanci. Frunze încovoiate ca niște pumni strânși, rămășițe omenești și oase împrăștiate de mâncătorii de hoituri. Vântul rece aduce cu sine un vag miros de fum. Lumea o să ardă timp de o sută de ani. Focul o să mistuie lucrurile pe care le-am făcut din lemn și plastic și cauciuc și pânză, apoi apa și vântul și timpul vor mânca piatra și oțelul și le vor transforma în praf. Cât de incredibil e că ne-am imaginat orașele arse de bombele extraterestrelor și de razele morții, când nu e nevoie decât de mama-natură și timp.

Și de corpuri umane, după cum spune Sullivan. În ciuda faptului că, așa cum tot Sullivan spune, ei nu au nevoie de corpuri umane.

O experiență virtuală nu are nevoie de o planetă fizică.

Prima dată când am spus asta, Sullivan nu m-a băgat în seamă și Zombi a reacționat ca și cum nu era important. Din nu se știe ce motiv, ideea este că ne vor pe toți morți, a zis el. Orice altceva e doar zgomot de fundal.

Poate. Dar eu nu cred.

Din cauza șobolanilor.

Am uitat să-i spun lui Zombi despre șobolani.

Până la răsăritul soarelui am ajuns în Urbana, în partea de sud a periferiei. Sunt la jumătatea drumului, conform planului.

Norii au început să se adune dinspre nord; soarele răsare pe după ei, dându-le un contur strălucitor. O să mă adăpostesc în pădure până la căderea nopții, apoi o să pornesc direct spre partea de vest a orașului, rugându-mă ca pătura de nori să mai țină o vreme, măcar până ajung din nou la autostradă, pe partea cealaltă. Ocolirea orașului Urbana adaugă vreo câțiva kilometri traseului, dar singurul lucru mai ris-

cant decât străbaterea unui oraș în timpul zilei este să încerci asta în timpul nopții.

Și despre riscuri e vorba aici.

3

Ceața se ridică din pământul înghețat. Frigul este pătrunzător, îmi strânge obraji și îmi dă dureri în piept de fiecare dată când respir. Simt adânc întipărită la nivel genetic tânjirea după focul antic. Îmblânzirea focului a fost primul nostru pas important: focul ne-a protejat, ne-a încălzit, ne-a transformat creierul prin modificarea modului nostru de a ne hrăni: de la fructe de pădure și nuci și alune la carne bogată în proteină. Acum focul a ajuns o altă armă din arsenalul inamicului nostru. Cu o iarnă grea care pune stăpânire peste tot, suntem prinși între două riscuri de neacceptat: să murim înghețați sau să semnalăm inamicului poziția unde ne aflăm.

Stau rezemată cu spatele de un copac și scot broșura. *Cele mai pitorești peșteri din Ohio!* Zombi are dreptate. Nu putem supraviețui până la primăvară fără adăpost, iar peșterile sunt cea mai bună – și posibil singura – opțiune. Poate au fost ocupate sau distruse de inamic. Poate sunt ocupate de supraviețuitori care-i împușcă pe străini pe loc. Dar cu fiecare zi pe care o petrecem la hotel, riscul crește înzecit.

Nu avem nicio alternativă dacă nu ne reușește planul cu peșterile. Nu avem unde să fugim, unde să ne ascundem, iar ideea de a ne lupta este ridicolă. Ceasul rămâne în urmă.

Când i-am spus toate astea lui Zombi, mi-a zis că gândesc prea mult. Zâmbea. Apoi n-a mai zâmbit și mi-a spus: „Nu-i lăsa să-ți acapareze mintea.” De parcă toate astea ar fi un meci de fotbal și aveam nevoie de o pauză pentru o discuție de încurajare. „Ignoră scorul de șai’sase la zero. Joacă pentru onoare!” În momente ca astea îmi vine să-l pocnesc, nu că ar ajuta la ceva dacă l-aș pocni, dar măcar m-ar face să mă simt mai bine.

Adierea vântului se oprește. Se simte un calm prevestitor în aer, liniștea dinaintea furtunii. Dacă începe să ningă, suntem prinși în capcană. Eu aici în pădure. Zombi în hotel. Sunt la vreo treizeci de kilometri de peșteri – să risc traversarea

la lumina zilei sau să risc întârzierea cauzată de ninsoare la căderea nopții?

Înapoi la cuvântul cu litera R. E vorba despre risc. Nu numai din partea noastră. Ci și a lor: să se implanteze în corpuri umane, să înființeze tabere ale morții, să antreneze copii care să ducă genocidul la capăt, toate astea înseamnă un risc nebunesc, un risc prostesc. La fel ca Evan Walker: nepotrivit, illogic și al dracului de ciudat. Primele atacuri au fost de o eficiență sălbatică, distrugându-ne în proporție de 98%, și chiar și cel de-al Patrulea Val a avut o logică: e greu să organizezi un grup de rezistență dacă nu poți avea încredere în nimeni. Dar acum, strategia lor strălucită începe să eșueze. După zece mii de ani de planuri despre cum să eradicizeze oamenii de pe Pământ asta e tot ce pot? Asta e întrebarea pe care o tot întorc pe toate părțile în gând, de când cu Teacup și noaptea cu șobolanii.

Undeva departe în pădure, în spatele meu, spre stânga, un geamăt slab sfâșie tăcerea. Recunosc imediat sunetul, l-am auzit de o mie de ori de la venirea lor. În primele zile era omniprezent, un zgomot de fundal constant, ca bazaltul traficului pe o autostradă aglomerată: este sunetul pe care-l scoate o ființă umană aflată în suferință.

Scot viziera din rucsac și potrivesc cu atenție lentila peste ochiul stâng. Deliberat. Fără panică. Panica blochează neuronii. Mă ridic, verific încărcătorul armei și pornesc încet printre copaci, în direcția din care se aude sunetul, scanând terenul pentru strălucirea verde care indică un „infestat”. Ceața învăluie copacii, totul este acoperit de alb. Pașii mei răsună pe pământul înghețat. Zgomotul pe care-l fac când respir e ca o explozie.

Perdeaua albă delicată se desface și, la vreo douăzeci de metri în față, văd o siluetă proptită de un copac, cu capul pe spate și cu mâinile în poală. Prin vizieră, capul nu i se vede strălucind, ceea ce înseamnă că nu e civil; face parte din al Cincilea Val.

Îi țintesc capul cu pușca.

— Sus mâinile! Mâinile la vedere!

Are gura deschisă. Ochii lui goi sunt îndreptați către cerul gri care abia se întrezărește printre crengile sclipind de

gheață. Mă apropii. Lângă el, pe jos, e o armă la fel ca a mea. Nu poate să o ajungă.

— Unde e restul echipei? îl întreb.

Nu-mi răspunde.

Las arma în jos. Sunt o idioată. La cât e de frig, aş putea să-i văd aburii respirației, dar nu se vede nimic. Geamătul pe care l-am auzit probabil că a fost și ultimul. Fac o întoarcere lentă de 360 de grade, ținându-mi răsuflarea, dar în afară de ceață și copaci nu văd nimic și nu aud nimic altceva în afară de vâjâitul propriului meu sânge în urechi. Apoi mă apropii de cadavru, forțându-mă să nu mă grăbesc, să observ totul. Fără panică. Panica ucide.

Același tip de armă cum am și eu. Aceeși uniformă de camuflaj. Și pe jos lângă el, o vizieră, în mod clar face parte din al Cincilea Val.

Îi privesc fața cu atenție, îmi pare vag cunoscut. Cred că are în jur de douăzeci și trei ani, vârsta lui Dumbo. Îngenunchez lângă el și-i pipăi gâtul cu vârfurile degetelor. Nu are puls. Îi deschii haina și-i ridic tricoul îmbibat de sânge ca să văd unde e rănit. A fost rănit în abdomen de un singur glonț de calibru mare.

Glonț pe care nu l-am auzit. Fie zace aici de ceva vreme, fie cel care a tras a folosit un amortizor.

Un Amuțitor.

Potrivit lui Sullivan, Evan Walker a pus la pământ un pluton întreg de unul singur, noaptea, rănit și depășit numeric, un fel de încălzire pentru aruncarea în aer a unei întregi baze militare, tot de unul singur. Când Sullivan ne-a povestit chestia asta, mi s-a părut greu de crezut. Acum am un soldat mort la picioare. Plutonul MIA. Iar eu sunt singură în liniștea pădurii și albul lăptos al cetii.

Nu mi se mai pare atât de greu de crezut.

„Gândește repede. Nu intra în panică. Exact ca la șah. Analizează șansele. Cântărește riscurile.”

Am două opțiuni. Să rămân pe loc până când se întâmplă ceva, sau până la căderea nopții. Sau să ies rapid din pădure. Ucigașul ar putea fi la kilometri depărtare sau ascuns după un copac, așteptând o poziție bună pentru țintă.

Posibilitățile se înmulțesc. Unde e plutonul lui? Sunt morți? Îi vânează pe cei care l-au împușcat? Dacă cel care l-a împuș-

cat e un camarad care a luat-o razna ca Dorothy?[2] Să lăsăm deoparte plutonul. Ce-o să se întâmple când o să ajungă aici întăririle?

Scot cuțitul. Au trecut cinci minute de când l-am găsit. Aș fi fost moartă până acum dacă cineva știa că sunt aici. O să aștept până la lăsarea întunericului, dar trebuie să fiu pregătită în eventualitatea că un alt evadat din al Cincilea Val o să dea peste mine.

Îl pipăi pe ceafă până găsesc mica umflătură de sub cicatrice. „Calmează-te. E ca la șah. Mutare și contra mutare.”

Tai ușor de-a lungul cicatrice! și scot cipul cu vârful cuțitului. Rămâne suspendat într-o picătură de sânge.

„Ca să știm mereu unde ești. Ca să te putem proteja.”

Riscul. Riscul de a străluci văzută printr-o vizieră. La polul opus, riscul ca inamicul să-mi prăjească creierii apăsând pe un buton.

Cipul și așternutul său de sânge, îngrozitoarea încremănire a copacilor și frigul învăluitor și ceața care se înfășoară printre ramuri ca niște degete împreunate. Și vocea lui Zombi răsunându-mi în minte: „Gândești prea mult.”

Ascund cipul în gură, între obraz și gingie. Ce prostie. Trebuia să îl șterg mai întâi.

Acum simt gust sângelui.

4

Nu sunt singură.

Nu-l văd și nici nu-l aud, dar îl simt. Simt furnicături în fiecare bucățică a corpului din cauza senzației că sunt privată. Am un sentiment familiar de neliniște, la fel ca la început. Nava-mamă planând pe orbita Pământului în primele zece zile a fost suficientă pentru a cauza fisuri edificiului uman. O epidemie virală: nesiguranță, frică, panică. Autostrăzi blocate, aeroporturi părăsite, camere de urgență supraaglomerate, carantină, lipsa alimentelor și a combustibilului, institu-

2 Soldații care cedează psihic și se revoltă împotriva camarazilor sau superiorilor sunt numiți Dorothy din cauza unei astfel de întâmplări relatate în primul volum al cărții, când o fată pe nume Dorothy a deschis focul împotriva coechipierilor săi.

irea legii marțiale în unele locuri, anarhia în altele. Leul se încordează în iarba înaltă. Gazela amușină aerul, înfiorătoare încremenire dinaintea atacului. Pentru prima dată după zece milenii am văzut ce înseamnă să te transformi din nou în pradă.

Copacii sunt plini de ciori. Capete negre lucioase, ochi negri goi – siluetele lor cocoșate îmi amintesc de bătrâneii de pe băncile din parcuri. Sute de ciori în copaci, sperând să atingă pământul. Mă uit la cadavrul de lângă mine, cu ochii goi și imposibil de pătruns, la fel ca ai ciorilor. Știu de ce au apărut păsările. Le e foame.

Și mie mi-e foame, așa că scot punga cu pastrama de vită și jeleuri de curând expirate. E un risc să mănânc, pentru că trebuie să scot cipul din gură, dar trebuie să fiu pe fază, și ca să fiu pe fază, am nevoie de combustibil. Ciorile mă privesc, plecându-și capetele de parcă s-ar strădui să mă audă mestecând. „Grăsanelor. Cât de foame vă e vouă?” Atacul a produs milioane de tone de carne, în punctul culminant al molimei, stoluri nesfârșite brăzdau cerul, umbrele ciorilor planau peste lumea care ardea înăbușit. Ciorile și alte păsări mănătoare de stârvuri au fost ultima picătură a celui de-al Treilea Val. S-au hrănit cu corpurile infestate și apoi au răspândit virusul peste tot.

Poate mă înșel. Poate că suntem singuri, eu și puștiul ăsta mort. Cu fiecare secundă care trece mă simt tot mai în siguranță. Dacă mă urmărește cineva, există un singur motiv pentru care nu trage în mine: așteaptă să vadă dacă nu cumva mai apare vreun puști cretin care se joacă de-a soldatul.

Îmi termin micul dejun și strecor cipul înapoi în gură. Minutele se târăsc. Unul dintre cele mai deabusolante lucruri de după invazie – după ce i-am văzut pe toți cei dragi murind în moduri oribile – a fost sentimentul că timpul încetinește pe măsură ce evenimentele se precipitau. Zece mii de ani pentru a construi o civilizație, zece luni pentru a o distruge, și fiecare zi dura de zece ori mai mult decât precedenta, iar nopțile de zece ori mai mult decât zilele. Singurul lucru mai chinător decât povara acelor ore era groaza de a ști că în orice moment putea veni sfârșitul.

Dimineața devreme: ceața se ridică și începe să ningă cu fulgi mai mici decât ochii de cioară. Nu se simte nicio adiere

de vânt. Pădurea e acoperită de o strălucire albă, ca de vis. Câtă vreme pădurea rămâne la fel de luminoasă, sunt în siguranță până la căderea întunericului.

Dacă nu adorm. N-am mai dormit de mai bine de douăzeci de ore și mi-e cald, mă simt bine și un pic amețită.

În tăcerea învăluitoare, paranoia mea o ia razna. Capul meu se încadrează perfect în cătare. El e undeva printre copaci, stă nemișcat ca un leu în junglă. Sunt ca un puzzle pentru el. Ar fi trebuit să mă panichez deja. Așa că nu trage, lasă lucrurile să meargă mai departe. Trebuie să fie vreun motiv pentru care m-am oprit aici, lângă un cadavru.

Dar nu mă panichez. N-o iau la fugă ca o gazelă speriată. Sunt mai mult decât suma spaimelor mele.

Nu teama îi va învinge. Nu teama, nici credința sau speranța, și nici măcar dragostea, ci furia.

„Du-te dracului”, i-a zis Sullivan lui Vosch. E singura parte din povestea ei care m-a impresionat. Nu a plâns. Nu s-a rugat. Nu a implorat.

Credea că totul s-a terminat, și când se termină totul, când ceasul bate ultima secundă, vremea pentru plâns, pentru rugă, pentru implorare s-a terminat.

„Du-te dracului” șoptesc. Mă simt mai bine spunând asta.

O mai spun o dată, mai tare. Vocea mea răsună în aerul înghețat.

O fluturare de aripi negre undeva departe în copacii din dreapta mea, cârâitul iritat al ciorilor, și prin viziera mea, un punctuleț verde strălucind printre alb și maro.

„Te-am văzut.”

Lovitura va fi dificilă. Dificilă, dar nu imposibilă. N-am pus mâna pe o armă de foc în viața mea până când inamicul m-a găsit ascunzându-mă într-un adăpost de la ieșirea din Cincinnati, m-a adus în tabără și mi-a pus o pușcă în mână, moment în care sergentul de instrucție s-a întrebat cu voce tare dacă nu cumva cei de la comandament au trimis un „ringer”^[3] în unitate. Șase luni mai târziu, îi trăgeam un glonț în inimă sergentului respectiv.

Am un dar.

³ În argou, *ringer* (lb. engleză) e o persoană care a fost introdusă fraudulos într-o competiție sportivă, într-un concurs etc.

Lumina verde se apropie. Poate că știe că l-am reperat. Nu contează. Mângâi metalul neted al trăgaciului și privesc cum bila de lumină se mărește prin vizieră. Poate crede că nu poate fi reperat sau poate caută o poziție mai bună.

Nu contează.

S-ar putea să nu fie unul dintre asasinii silențioși de care vorbea Sullivan. S-ar putea să fie un biet supraviețuitor care vrea să se salveze.

Nu contează. Un singur lucru mai contează acum.

Riscul.

5

Sullivan mi-a povestit la hotel cum a omorât un soldat care zăcea în spatele unor lăzi frigorifice, și cât de prost s-a simțit după aceea.

— Nu avea o armă, a încercat să-mi explice. Era un crucifix.

— Și ce contează? am întrebat-o. Putea să aibă o păpușă de cârpă sau o pungă de M&M. Aveai de ales?

— Nu aveam. Asta vreau să spun.

— Câteodată se întâmplă să fii la locul nepotrivit în momentul nepotrivit și ceea ce se petrece nu e din vina nimă-nui, i-am spus clătînând din cap. Pur și simplu vrei să te simți prost ca să te simți mai bine apoi.

— Mă simt prost ca să mă simt bine? a strigat în timp ce fața plină de pistrii i se înroșea puternic. N-are niciun sens ce spui.

— Am omorât un tip nevinovat, dar uite cât de prost mă simt, i-am explicat. Tipul tot mort rămâne.

S-a uitat fix la mine mult timp.

— Mda, îmi dau seama de ce te-a vrut Vosch în echipă.

Bila verde înaintează spre mine, împleticindu-se printre copaci și deja pot să văd scânteierea unei arme prin zăpada ușoară.

Sunt destul de sigură că nu e vorba de un crucifix.

Cumpănindu-mi pușca, îmi sprijin capul de copac de parcă am ațipit sau de parcă aş privi fulgii de zăpadă care plutesc printre crengile dezgolite – leoaica pândind în ierburi.

E la aproape cincizeci de metri de mine. Viteza unui M16 e de aproximativ 950 de metri pe secundă. Ceea ce înseamnă că individul mai are de petrecut pe pământ două treimi de secundă.

Sper că le folosește cu înțelepciune.

Balansez pușca, încordez umerii și eliberez glonțul care închide cercul.

Ciorile zboară din copaci, o învâlmășeală de aripi negre și croncănituri, țipete pline de reproș. Mingea verde luminoasă cade și nu se mai ridică.

Aștept. Mai bine să aștept și să văd ce se întâmplă. Cinci minute. Zece. Nicio mișcare. Niciun sunet. Nimic în afară de tăcerea tunătoare a zăpezii. Pădurile par pustii fără păsări. Cu spatele lipit de copac mă întorc ușor și rămân nemișcată încă vreo câteva minute. Acum văd din nou lumina verde, e la pământ, nu se mișcă. Pășesc peste cadavrul soldatului mort. Frunze înghețate îmi scrâșnesc sub bocanci.

Fiecare pas măsoară timpul care trece. La jumătatea distanței de corpul doborât, îmi dau seama ce-am făcut.

Teacup zace încovrigată ca o minge lângă un copac căzut, cu fața acoperită de rămășițele frunzelor de anul trecut.

În spatele unui șir de lăzi frigorifice, un muribund ținea strâns la piept un crucifix. Ucigașul lui n-a avut de ales. Nu i-au dat de ales. Din cauza riscului. Pentru ea. Pentru ei.

Îngenunchez lângă ea. Are ochii larg deschiși din cauza durerii. Se întinde spre mine cu mâinile de un purpuriu închis în lumina difuză.

— Teacup, șoptesc. Teacup, ce cauți aici? Unde e Zombi?

Privesc cu atenție în jur, dar nici nu văd și nici nu aud nimic, nici pe el, nici pe nimeni altcineva. Pieptul îi zvâcnește, iar de pe buze i se prelinge o dâră subțire de sânge. Se îneacă, îi întorc ușor fața spre pământ ca să scuipe sângele.

Probabil că m-a auzit înjurând. Așa m-a găsit, după sunele vocii.

Teacup țipă. Sunetul străpunge tăcerea, se lovește de copaci și ricoșează. *Inadmisibil*, îi apăs tare buzele însângerate cu mâna și îi spun să facă liniște. Nu știu cine l-a împușcat pe puștiul pe care l-am găsit, dar cine a făcut-o nu poate fi de parte. Dacă zgomotul puștii mele nu-l aduce înapoi să cerceteze, țipătul ei îl va aduce.

„La dracu’, taci. Taci. Ce dracului cauți aici, furișându-te în urma mea, proastă mică? Proastă. Proastă, proastă, proastă.”

Teacup îmi zgârie palma frenetic. Degetele micițe îmi caută fața. Am obrajii plini de sângele ei. Cu mâna liberă, îi deschii haina. Trebuie să-i comprim rana, altfel o să facă hemoragie.

Îi sfâșii cămașa de la guler în jos, dezgolindu-i corpul. Improvizez un pansament și îl țin apăsător pe coaste, în locul unde sângerează gaura făcută de glonț. Tresare la atingerea mea și suspină înăbușit.

— Ce ți-am spus eu, soldat? șoptesc. Care e prioritatea numărul unu?

Îi simt buzele alunecoase pe palmă. Nu iese niciun sunet dintre ele.

— Fără gânduri negative, îi spun. Fără gânduri negative. Fără gânduri negative. Pentru că gândurile negative ne înmoaie, înmoaie, înmoaie. Și nu ne putem permite asta. Nu. Ce se întâmplă dacă ne înmuiem?

Pădurea e plină de umbre amenințătoare. Undeva departe se aude un trosnet. Un bocanc călcând pe pământul înghețat? O creangă plină de gheață trosnind? Am putea fi înconjurate de o sută de inamici. Sau de niciunul.

Trec rapid în revistă ce opțiuni avem. Nu sunt prea multe. Și toate oribile.

Prima opțiune: stăm pe loc. Problema e la ce să ne așteptăm. Plutonul soldatului mort a dispărut. Cine l-o fi omorât pe puști, la fel. Iar Teacup nu are nicio șansă de supraviețuire fără îngrijire medicală. Mai are câteva minute, nu ore.

A doua opțiune: fugim. Problema e *unde*. La hotel? Teacup ar muri din cauza hemoragiei înainte să ajungem. În plus – probabil că a avut un motiv serios să plece de acolo. Spre peșteri? Nu putem risca să traversăm Urbana, asta înseamnă câțiva kilometri în plus prin câmp deschis și multe ore de călătorie care se vor încheia într-un loc la fel de periculos, probabil.

Mai este și o a treia opțiune. De neimaginat. Și singura care are sens.

Ninge tot mai tare, totul e din ce în ce mai cenușiu, îi sprijin fața cu o mână și tamponez rana cu cealaltă, dar știu că e în zadar. Glonțul meu a sfâșiat-o, rana e catastrofală.

Teacup o să moară.

Ar trebui să o părăsesc. Acum.

Dar nu o fac. Nu pot. Așa cum i-am spus lui Zombi în noaptea în care a explodat Tabăra Haven, în momentul în care luăm hotărârea că un om nu mai contează, ei câștigă, și acum propriile mele cuvinte sunt lanțul care mă leagă de ea.

O țin în brațe în tăcerea îngrozitoare a ninsorii care ne învăluie în pădure.

6

O las jos ușor pe pământ. Golită de culoare, fața ei e doar cu o nuanță mai închisă decât zăpada. Are gura deschisă, iar pleoapele i se zbat. E inconștientă. Nu cred că o să se mai trezească.

Îmi tremură mâinile. Mă forțez să mă adun. Sunt îngrozitor de furioasă pe ea, pe mine, pe cele șapte miliarde de dileme cauzate de venirea lor, pe toate minciunile și contradicțiile înnebunitoare, și pe toate promisiunile ridicole, lipsite de speranță, stupide sau nerostite care s-au încălcat de la venirea lor.

„Nu te înmuia. Gândește-te la ce contează, aici, acum, ești bună la asta.”

Mă hotărâsc să aștept. Nu poate să mai dureze mult. Poate că după ce o să moară, moliciunea dinăuntru o să-mi treacă și o să pot gândi limpede. Fiecare minut în care nu se întâmplă nimic înseamnă că mai am timp.

Dar lumea e un ceas care rămâne în urmă, și nu mai există momente în care să nu se întâmple nimic.

În clipa imediat următoare după ce am luat hotărârea să rămân cu ea, zgomotul percutant al elicelor sfâșie tăcerea. Zgomotul elicopterelor pune capăt vrăjii. Să știu ceea ce contează: în afară de tras cu arma, la asta mă pricep cel mai bine.

Nu-i pot lăsa să o găsească pe Teacup în viață.

Dacă o găsesc, s-ar putea să o salveze. Și dacă o salvează, o vor pune să treacă testul cu Țara Minunilor. Există o șansă infimă ca Zombi să fie în siguranță la hotel. O șansă ca Teacup să nu fi fugit de cineva, ci să fi dezertat ca să mă găsească pe mine. Un pas greșit făcut de unul dintre noi și suntem cu toții pierduți.

Scot pistolul din toc.

În momentul decisiv... Îmi doresc să am un minut la dispoziție, îmi doresc treizeci de secunde. Treizeci de secunde ar fi cât o viață. Un minut ar fi o eternitate, îndrept pistolul spre capul ei și privesc în sus, spre văzduhul cenușiu. Zăpada mi se așterne pe piele și freamătă puțin înainte să se topească.

Sullivan și-a avut Soldatul-Crucifix și acum îl am și eu pe al meu.

Nu. Eu sunt soldatul. Teacup este crucea.

7

Și-atunci îl simt pe cel care stă undeva departe în pădure, nemișcat, pândindu-mă. Mă uit și îl zăresc; umbra unei siluete umane printre trunchiurile întunecate. Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu se mișcă. Știu, fără să-mi dau seama cum, că el este cel care l-a împușcat pe puști și pe ceilalți membri ai plutonului său. Și îmi dau seama că n-are cum să fie soldat. Prin vizieră nu îi văd capul strălucind.

Zăpada cade, gerul e înțepător. Clipesc și umbra dispare. Dacă a fost vreodată o umbră.

Îmi pierd cumpătul. Sunt prea multe variabile. Prea multe riscuri. Tremurând fără să mă pot opri, mă întreb dacă nu cumva m-au învins, în sfârșit. După ce am supraviețuit tsunamiului care mi-a luat casa, molimei care mi-a luat familia, taberei morții care mi-a luat speranța, fetei inocente care mi-a luat glonțul, sunt în fază terminală, sunt praf, terminată. Și oare problema care s-a pus a fost nu *dacă*, ci *când* o să se întâmple asta?

Elicopterele încep să coboare. Trebuie să termin ce am început cu Teacup, altfel o să zac lângă ea.

Îndrept țeava pistolului spre chipul palid, angelic de la picioarele mele, victima mea, crucea mea.

Zgomotul Black Hawk-ului care se apropie îmi face gândurile să semene cu chițăiturile disperate ale unui rozător pe moarte.

„La fel ca șobolanii, nu-i așa, Cup? Exact ca șobolanii.”

Hotelul vechi colcăia de animale dăunătoare. Gerul ucisese libărcile, dar alți paraziți supraviețuiseră, în special ploșnițele și gândacii de covor. Și toți erau înfometati. După o zi, eram cu toții plini de mușcături. Subsolul era plin de muște, pentru că acolo fuseseră depuse cadavrele în timpul moliemei. Când ne-am mutat noi la hotel, majoritatea muștelor muriseră. Erau atât de multe muște moarte, încât trupurile lor negre ne trosneau sub picioare în prima zi când am coborât acolo. Acea a fost și ultima zi când ne-am dus în subsol.

Toată clădirea puțea a corpuri în descompunere și i-am spus lui Zombi că dacă am deschide ferestrele s-ar mai duce mirosul și ar mai muri și gândacii. Dar el a zis că mai bine să fie mușcat și sufocat de mirosul urât decât să înghețe de frig. A spus-o zâmbind, cât să te înece în farmecul lui irezistibil. „Relaxează-te, Ringer. E doar o altă zi în nebunia extraterestră.”

Mirosul urât și gândacii nu o deranjau pe Teacup. Șobolanii erau cei care o înnebuneau. Făcuseră găuri prin pereți, iar noaptea zgreptănăturile și zgomotul făcut de dinții lor o țineau trează (și odată cu ea, și pe mine). Se foia și se zvârcolea, se plângea și înjura și dezvoltase o obsesie pentru asta, astfel încât orice alt gând despre situația în care ne aflam se sfârșea cu o concluzie proastă. Într-o încercare zadarnică de a-i distrage atenția, am început să o învăț să joace șah, folosind un prosop drept tablă și monede în loc de piese.

— Șahul e un joc prostesc pentru proști, mi-a zis.

— Ba nu, e foarte democratic, îl joacă și oamenii deștepți.

Teacup și-a dat ochii peste cap.

— Vrei să jucăm numai ca să mă bați.

— Nu, pentru că mi-e dor să joc.

A rămas cu gura căscată.

— Asta-ți lipsește ție?

Am întins prosopul pe pat și am așezat monedele.

— Nu te hotărî dinainte ce părere ai despre ceva, până nu încerci.

Eram cam de vârsta ei când am început. Tabla de lemn minunată, pe o etajeră din biroul tatei. Piese strălucitoare de fildeș. Regele neînduplecat. Regina trufașă. Calul nobil. Nebunul imprevizibil. Și jocul în sine, fiecare piesă contribuind

la puterea întregului. Era simplu. Era complex. Era sălbatic, era elegant. Era un dans, era o luptă. Era finit și etern. Era viața însăși.

— Monedele de un cent sunt pionii, i-am zis. Monedele de cinci cenți sunt turnurile, cele de zece sunt caii și nebunii, cele de douăzeci și cinci sunt regii și reginele.

A clătinat din cap ca și cum ar fi zis că Ringer e o proastă.

— Cum se poate ca monedele de zece și de douăzeci și cinci să fie și una și alta?

— Cap: cai și regi. Pajură: Nebuni și regine.

Răceala fildeşului. Modul în care baza acoperită cu pâslă a pieselor aluneca pe lemnul lustruit, ca o descărcare de tunete abia șoptită. Chipul tatălui meu aplecat peste tablă, acoperit de umbre, uscățiv și nebărbierit, cu ochii roșii și buzele strânse. Mirosul grețos de dulce al băuturii și degetele care băteau darabana ca niște aripi de colibri.

„I se spune jocul regilor, Marika. Vrei să înveți să-l joci?”

— E jocul regilor, i-am zis lui Teacup.

— Ei, eu nu sunt rege, a zis încrucișându-și brațele cu o atitudine de superioritate. Mie îmi place să joc dame.

— Atunci o să-ți placă la nebunie șahul. Șahul e un fel de dame pe steroizi.

Tatăl meu lovind ritmic cu unghiile în tăblia mesei.

Șobolanii zgrepțănând în interiorul zidurilor.

— Uite cum poți să muți nebunul, Teacup. „Uite cum muți calul, Marika.”

Și-a îndesat o gumă expirată în gură și a început să mestece furioasă bucățelele fărâmicioase. Respirație cu miros de mentol. Respirație cu miros de whiskey. Hârști, hârști, tac, tac.

— Dă-i o șansă, am implorat-o. O să-ți placă, îți promit.

A apucat colțul prosopului.

— Uite ce zic eu despre asta.

Mi-am dat seama ce urma, dar tot am tresărit când a smucit prosopul și toate monedele au zburat în aer. O monedă a lovit-o în frunte, dar nici n-a clipit.

— Ha! a strigat Teacup. Cred că ăsta se cheamă șah-mat, curvo! Reacționând fără să gândesc, am plesnit-o.

— Să nu-mi mai spui niciodată așa. *Niciodată*.

Din cauza frigului, lovitura a fost mai dureroasă, i s-a lăsat buza de jos, ochii i s-au umezit, dar nu a plâns.

— Te urăsc, mi-a spus.
— Nu-mi pasă.
— Nu, chiar te urăsc, Ringer. Te urăsc al dracului de tare.
— Dacă înjuri nu înseamnă că ești o persoană adultă, să știi.
— Atunci înseamnă că sunt un copilaș. Rahat, rahat, rahat! Futu-i, futu-i, futu-i!

A făcut un gest de parcă ar fi vrut să-și atingă fața. S-a oprit.

— Nu sunt obligată să ascult de tine. Nu ești mama, sau sora mea sau *cineva*.

— Atunci de ce te ții după mine ca un pește-pilot^[4] de când am plecat din tabără?

Și în acel moment a apărut o lacrimă, o singură picătură care a alunecat de-a lungul obrazului înroșit. Era așa de palidă și slăbuță, cu pielea la fel de albă ca piesele de șah ale tatălui meu. M-am mirat că lovitura nu o spulberase într-o mie de bucățele. N-am știut ce să spun sau cum să retrag ce se spusese deja, așa că n-am mai zis nimic. Dar mi-am pus mâna pe genunchiul ei. Mi-a dat-o la o parte.

— Îmi vreau arma înapoi, a zis.

— De ce-ți vrei arma înapoi?

— Ca să te împușc.

— Atunci e clar că nu o să-ți primești arma înapoi.

— Pot să o primesc ca să omor toți șobolanii?

Am oftat.

— Nu avem suficiente gloanțe.

— Atunci să-i otrăvim.

— Cu ce?

Și-a ridicat brațele disperată.

— Bine, atunci dăm foc hotelului și-i ardem pe toți.

— E o idee bună, numai că stăm și noi aici.

— Atunci o să câștige, împotriva noastră. Niște *șobolani*.

Am clătinat din cap nelămurită. Nu înțelegeam ce voia să spună.

— Ce să câștige?

A făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ringer idioata.

— Ascultă! Mănâncă, în curând n-o să mai stăm aici pentru că nu o să mai fie un *aici* în care să stăm!

⁴ Peștele-pilot (*Naucrates ductor*) trăiește în apropierea rechinilor, hrănindu-se cu resturile de hrană ale acestora.

— Asta nu înseamnă că șobolanii câștigă, i-am explicat. Atunci ar rămâne și ei fără adăpost.

— Sunt șobolani, Ringer. Nu gândesc atât de departe.

Nu-s *doar șobolani*, m-am gândit în noaptea aceea, după ce Teacup a adormit într-un final lângă mine. Am ascultat zgomotele din pereți, mestecatul, zgreptănatul, scrâșnitul. În cele din urmă, cu ajutorul vremii, insectelor și timpului, bătrânul hotel se va prăbuși. Peste o sută de ani va mai rămâne numai fundația din el. Peste o mie de ani, nu va mai fi nimic. Nici aici, nici altundeva. O să fie ca și cum noi n-am existat niciodată. Cine are nevoie de bombe ca la Tabăra Haven când pot întoarce chiar fenomenele naturii împotriva noastră?

Teacup stătea strâns lipită de mine. Chiar și sub maldărele de pături se simțea frigul pătrunzător. Iarna: un val pe care nu au avut nevoie să-l inventeze. Frigul poate ucide alte câteva mii de oameni.

„Nimic din ceea ce se întâmplă nu este lipsit de importanță, Marika”, mi-a spus tata odată, în timpul unei partide de șah. „Fiecare mișcare contează. Puterea înseamnă să înțelegi cât de mult contează. Mereu, de fiecare dată.”

Mă săcâia. Problema șobolanilor. Nu problema lui Teacup. Nu problema *cu* șobolanii. Problema *șobolanilor*.

9

Văd elicopterele apropiindu-se printre crengile desfrunzite îmbrăcate în alb – trei puncte negre în cenușiiul din jur. Am doar câteva secunde la dispoziție:

Opțiuni:

Să termin cu Teacup și să-mi încerc norocul împotriva a trei elicoptere Black Hawk echipate cu proiectile Hellfire.

S-o părăsesc pe Teacup și s-o las s-o termine ei, sau mai rău – s-o salveze.

Și ultima opțiune. Să termin cu amândouă. Un glonț pentru ea, un glonț pentru mine.

Nu știu dacă Zombi e bine. Nu știu ce – sau dacă a fost ceva – care a făcut-o pe Teacup să părăsească hotelul. Singurul lucru pe care îl știu este că moartea noastră poate să fie singura lui șansă de supraviețuire.

Îmi ordon să apăs pe trăgaci. Dacă pot să trag primul foc, al doilea va fi mult mai ușor. Îmi spun că e prea târziu, prea târziu pentru ea și prea târziu pentru mine. Nu există nicio șansă să evităm moartea. Nu asta e lecția pe care ne-au băgat-o în cap luni în șir? Nu ai cum să fugi de ea, nu ai cum să te ascunzi de ea. Amân-o astăzi și cu siguranță moartea te va găsi mâine.

E atât de frumoasă, nici măcar nu pare reală, cuibărită în mormanul de zăpadă, cu părul negru strălucind ca onixul, cu o expresie de o indescriptibilă liniște de statuie antică zugrăvită pe chip.

Știu că moartea noastră este singura soluție care prezintă cel mai mic risc pentru ceilalți. Și iarăși mă gândesc la șobolani și la cum plănuiam câteodată cu Teacup, ca să treacă mai ușor orele interminabile, campanii împotriva dăunătoarelor, stratageme și tactici, valuri de atac, unul mai ridicol ca altul, până când ea începea să râdă isteric și eu îi serveam același discurs pe care i-l ținusem lui Zombi pe terenul de tir, aceleași lecții care acum îmi servește mie – despre cum frica e cea care leagă ucigașul de pradă și cum glonțul îi unește ca o funie de argint[5]. Acum eu sunt ucigașul și prada, un cerc complet diferit. Și-mi simt gura uscată – la fel de uscată ca aerul steril – și inima rece: temperatura furiei adevărate este zero absolut, iar furia mea e mai adâncă decât oceanul, e mai cuprinzătoare decât universul.

Așa că nu speranța e cea care mă face să-mi pun pistolul înapoi în toc. Nu e credința și cu siguranță nu e dragostea.

Este furia.

Furia și faptul că încă mai ascund între obraz și gingii implantul unui soldat mort.

5 Referire la simbolul întâlnit în *Biblie*, la *Eclesiastul* 12, 5-7: „Și te temi să mai urci colina și spaimele pândesc în cale și capul se face alb ca floarea de migdal și lăcusta sprintenă se face grea și toți mugurii s-au deschis, fiindcă omul merge la lăcașul său de veci și bocitoarele dau târcoale pe uliță;/ Mai înainte ca să se rupă funia de argint și să se spargă vasul de aur și să se strice ulciorul la izvor și să se sfărâme roata fântânii,/ Și ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Domnul care l-a dat.”

O ridic. Capul îi cade pe umărul meu. Pornim printre copaci. Un Black Hawk se aude deasupra capetelor noastre.

Celelalte două elicoptere s-au despărțit, unul spre est, celălalt spre vest, tăind orice cale de scăpare. Ramurile subțiri de sus se îndoaie. Zăpada îmi biciuie fața. Teacup e ușoară ca fulgul, e ca și cum aș căra un maldăr de haine.

Ieșim din pădure în timp ce Black Hawk-ul se aude de undeva din nord. Rafalele de vânt îmi înfoaie părul cu furie de ciclon. Elicopterul planează deasupra noastră și rămânem nemișcate în mijlocul drumului. Nu mai alergăm. Nu mai.

O las pe Teacup jos pe asfalt. Elicopterul este atât de aproape încât văd viziera neagră a pilotului și ușa deschisă a calei și grămada de corpuri dinăuntru și știu că eu și fetița de la picioarele mele ne aflăm în raza vizuală a cel puțin șase indivizi. Și fiecare secundă care trece înseamnă că am supraviețuit acelei secunde, și cu fiecare secundă crește posibilitatea să supraviețuiesc și următoarei. S-ar putea să nu fie prea târziu, nici pentru mine, nici pentru ea, nu încă.

Nu strălucesc în vizierele lor. Sunt una de-a lor. Asta înseamnă, nu?

Dau jos pușca de pe umăr și îmi strecur degetul pe trăgaci.

II. Distrugerea

11

Încă de pe vremea când abia învățasem să merg, tata mă întreba: „Cassie, vrei să zbori?” Și ridicam instantaneu mâinile deasupra capului. „Glumești? Normal că vreau să zbor!” Și-atunci mă prindea de mijloc și mă arunca în aer. Îmi lăsam capul pe spate și mă repezeam ca o rachetă spre înaltul cerului. Pentru o clipă care dura cât o eternitate, simțeam că aș fi putut zbura până la stele. Țipam de încântare, era frica aceea grozavă, ca atunci când ești într-un *roller coaster*, și degetele mele încercând să atingă norii. „Zboară, Cassie, zboară!”

Fratele meu știa la fel de bine senzația. Ba chiar mai bine decât mine, pentru că la el amintirea era mai proaspătă. Chiar și după Sosire, tata mai obișnuia să-l lanseze pe orbită. L-am văzut făcând-o la Tabăra Groapa de Cenușă, cu câteva zile înainte să apară Vosch și să-l omoare.

„Sam, băiatul meu, vrei să zbori?” Coborându-și glasul de la bariton la bas, ca un crainic de bâlciuri de pe vremuri, deși distracția pe care o oferea era gratis și neprețuită. Tata – rampa de lansare. Tata – zona de aterizare. Tata – odgonul care ne împiedica pe mine și pe Sam să ne izbim de nimicul spațiului întunecat, acum un nimic el însuși.

Am așteptat ca Sam să întrebe. Așa e cel mai ușor să dai o veste îngrozitoare. Dar și cel mai josnic. Totuși, nu a întrebat. Mi-a spus.

— Tati a murit.

Un cocoloș de sub un maldăr de pături, cu ochi rotunzi, căprui și goi ca ai ursulețului de care și-a lipit obrazul.

„Ursuleții sunt pentru copii”, mi-a spus în prima noapte pe care am petrecut-o la Hotelul Iad. „Acum sunt soldat.”

Culcușită în patul de lângă el era un alt soldat serios și pitic, fetița de șapte ani căreia i se spune Teacup. Cea care are un chip adorabil de fetiță și ochi înspăimântați și care nu doarme în pat cu vreun animal de pluș; doarme cu o pușcă.

Bun venit în era post-umană.

— Oh, Sam.

Îmi părăsesc postul de la fereastră și mă așez lângă cocolul de pături în care e înfășurat.

— Sammy, n-am știut cum...

Un pumn rotund, de mărimea unui măr, m-a lovit direct în obraz. Nu mă așteptam la asta. Am văzut stele verzi. Pentru o clipă mi-a fost teamă că mi-a desprins retina.

„Bine.” Mi-am frecat obrazul. „Meritam asta.”

— De ce l-ai lăsat să moară? m-a întrebat.

N-a plâns și nici nu a țipat. Avea o voce joasă și fioroasă, clocotind de furie.

— Trebuia să ai grijă de el.

— Nu l-am lăsat să moară, Sam.

Tata sângerând, târându-se în țărână – „Unde te duci, tată?” – și Vosch în picioare lângă el, uitându-se satisfăcut la tatăl meu care se târa, la fel ca un puști sadic care se uită la o muscă pe care tocmai a lăsat-o fără aripi.

— Mai trage-i una, s-a auzit Teacup spunând din patul ei.

— Taci din gură, a mormăit Sam spre ea.

— N-a fost vina mea, i-am șoptit, cu brațul petrecut pe după ursulețul de pluș.

— A fost moale, a zis Teacup. Asta se întâmplă când...

Într-o clipă, Sam era peste ea. Și-apoi totul a fost numai pumni și genunchi și picioare și praf ridicându-se din pături, și „Dumnezeule, e o pușcă în pat!”, și-am împins-o pe Teacup deoparte, l-am prins pe Sam în brațe și l-am ținut strâns la piept în timp ce dădea din mâini și din picioare, scuișând și scrâșnind din dinți, cu Teacup zbierând obscenități în același timp și promițându-i c-o să-l facă una cu pământul dacă o mai atinge vreodată. Ușa s-a trântit de perete și-a apărut Ben, îmbrăcat în hanoracul acela galben, ridicol.

— E-n regulă, i-am strigat acoperind țipetele celor doi, am situația sub control!

— Cup! Nugget! Pe loc repaus!

De parcă Ben ar fi apăsător pe un comutator în momentul în care a strigat ordinul, cei doi puști au amuțit imediat. Sam s-a înmuiat. Teacup s-a sprijinit de tăblia patului și și-a încrucișat brațele.

— Mă gândeam să desenez un X mare și roșu pe acoperiș, a zis Ben punându-și pistolul în toc. Mulțumesc, m-ați scutit de efort.

Apoi a rânjit la mine, zicându-mi:

— Poate că Teacup ar trebui să doarmă la mine în cameră până se întoarce Ringer.

— Foarte bine, a spus Teacup.

A sărit din pat îndreptându-se spre ușă, s-a întors pe călcâie, și-a înșfăcat pușca, și l-a apucat pe Ben de încheietură:

— Să mergem, Zombi!

— Imediat, a zis el blând. Dumbo stă de pază. Ia patul lui.

— Patul meu – acum, a zis, fără să reziste să nu adauge o ultimă replică: dobitocilor!

— Tu ești dobitoacă, a țipat Sammy în urma ei.

Ușa s-a trântit rapid și violent, așa cum se închid ușile de hotel.

— Dobitoacă!

Ben s-a uitat la mine cu sprânceana dreaptă ridicată.

— Ce-ai pățit la față?

— Nimic.

— Am lovit-o eu, a zis Sammy.

— Ai lovit-o?

— Pentru că l-a lăsat pe tati să moară.

Acum Sam a luat-o razna. A început să plângă, nu să lovească, și în clipa următoare Ben îngenunchease și fratele meu plângea la el în brațe, în timp ce Ben îi tot repeta:

— E-n regulă, soldat. O să fie bine.

Ben îl mângâia pe părul tuns scurt, periută, cu care eu încă nu mă obișnuisem – Sammy nu părea să fie el însuși fără claia de păr – și îi tot repeta numele acela stupid primit în tabără. „Nugget, Nugget.” Știam că n-ar fi trebuit, dar mă ener-

va că toată lumea avea un *nom de guerre*[6] în afară de mine. Mi-arfi plăcut Defiance.[7]

Ben l-a ridicat și l-a așezat în pat. Apoi l-a găsit pe Urs pe jos și i l-a pus pe pătură. Sam l-a azvârlit. Ben l-a ridicat din nou.

— Chiar vrei să-l retragi din funcțiune pe Teddy? l-a întrebat.

— Nu-l cheamă Teddy.

— Soldat Urs, a încercat Ben.

— Îl cheamă Urs și nu vreau să-l mai văd, a strigat Sam, trăgându-și pătura peste cap. Acum plecați! Toți! Pur și simplu! Plecați!

Am făcut un pas spre el. Ben m-a oprit cu un sunet și mi-a făcut semn cu capul spre ușă. L-am urmat afară din cameră. Lângă fereastra din hol se vedea o umbră mare: puștiul uriaș și tăcut pe care-l strigau Poundcake, cel a cărui tăcere nu făcea parte dintre cele înspăimântătoare, ci mai degrabă semăna cu nemișcarea profundă a unui lac de munte. Ben s-a sprijinit de perete, strângându-l pe Urs la piept, cu gura întredeschisă și transpirând în ciuda temperaturii extrem de scăzute. Extenuat în urma unei ciorovăieli cu niște copii, Ben avea necazuri, ceea ce însemna că toți aveam.

— Nu știa că tatăl vostru a murit, mi-a spus Ben. Am clătinat din cap.

— Știa și nu știa. E unul dintre lucrurile alea.

— Mda, a oftat Ben. Lucrurile alea.

Un bloc de tăcere de mărimea Newark-ului s-a lăsat între noi. Ben mângâia absent capul lui Urs, la fel cum un bătrân își mângâie pisica în timp ce citește ziarul.

— Ar trebui să mă duc la el, am spus.

Ben a pășit spre ușă, blocându-mi intrarea.

— Poate că n-ar trebui.

— Poate că n-ar trebui să-ți bagi nasul în...

— Nu e primul om din viața lui care moare. O să facă față.

— Hei, asta a fost cam dur.

„Vorbim despre omul care era și tatăl meu, Zombi, băiatule.”

— Știi ce-am vrut să spun.

6 Poreclă de război (în lb. franceză în text).

7 Sfidare (lb. engleză).

— De ce zic oamenii mereu chestia asta după ce spun ceva extrem de dureros?

Și-apoi am spus-o, pentru că se pare că am ceva dificultăți cu autocenzura:

— Știi cum e „să faci față” morții de unul singur. Ești numai tu și nimic altceva în afară de golul imens rămas în urmă. Ar fi fost minunat, într-adevăr minunat dacă aș fi avut pe cineva lângă mine care să...

— Hei, a zis Ben cu blândețe. Hei, Cassie, n-am vrut să...

— Nu, n-ai vrut. Chiar n-ai vrut.

Zombi. I se pune așa pentru că nu are sentimente, pentru că e la fel de mort pe dinăuntru ca un zombi? Erau o mulțime de asemenea oameni la Tabăra Groapa de Cenușă. *Târători*, le spuneam eu. Saci de țărână în formă de oameni. Ceva de neînlocuit se spulberase în ei. Prea multe pierderi. Prea multă suferință. Târându-și picioarele, cu ochii goi, mormăind cu fălcile căzute. Așa era și Ben? Era un târător? Atunci de ce a riscat totul ca să-l salveze pe Sam?

— Prin tot ce ai trecut tu, a zis Ben încet, am trecut și noi.

Cuvintele lui m-au durut. Pentru că erau adevărate și pentru că mai existase cineva care îmi spusese practic același lucru: „Nu ești singura care a pierdut totul.” Acel cineva suferise pierderea supremă. Totul de dragul meu, cretina căreia trebuia să i se reamintească iarăși că nu e singura. Viața e plină de ironii mărunte, dar uneori e marcată de unele de mărimea celei mai mari stânci din Australia.

E timpul să schimbăm subiectul.

— Ringer a plecat?

Ben a dat din cap. *Mângâiere, mângâiere*. Ursul începea să mă enerveze, i l-am smuls din brațe.

— Am vrut să-l trimit pe Poundcake cu ea, a zis Ben râzând încet. Ringer.

M-am întrebat dacă era conștient de felul în care îi rostise numele, încet, ca pe o rugăciune.

— N-avem niciun plan de rezervă în cazul în care nu se mai întoarce.

— O să se întoarcă, a zis el ferm.

— De ce ești așa sigur?

— Pentru că nu avem niciun plan de rezervă.

Și a zâmbit larg, vesel – e bulversant să-i vezi zâmbetul care odinioară lumina clase și holuri și autobuze școlare, pe fața asta remodelată de boală, de gloanțe și de foame.

Ca și cum ai coti pe o stradă într-un oraș necunoscut și ai da peste cineva pe care-l cunoști.

— Asta e un argument circular, i-am spus.

— Știi, unii băieți s-ar putea simți amenințați dacă sunt înconjurați de oameni mai deștepți decât ei, dar eu mă simt mai încrezător.

M-a strâns de braț și apoi a pornit schiopătând pe hol spre camera lui. Și-am rămas doar ursul și puștiul uriaș de la capătul coridorului și ușa închisă și eu în fața ușii închise. Am respirat adânc și am intrat în cameră. M-am așezat lângă colocoșul de pături. Nu-l vedeam, dar știam că era acolo. Nici el nu mă vedea, dar știa că eram acolo.

— Cum a murit? s-a auzit vocea lui înfundată.

— A fost împușcat.

— Ai văzut când s-a întâmplat?

— Da.

Tatăl nostru târându-se, degetele scurmând în țărână.

— Cine l-a împușcat?

— Vosch.

Am închis ochii. Proastă idee. Întunericul mi-a readus scena în fața ochilor.

— Tu unde erai când l-a împușcat?

— Mă ascundeam.

M-am întins să trag păturile. Dar n-am putut. *Unde erai.* Undeva în pădure, în apropierea unei autostrăzi pustii, o față închizându-și fermoarul sacului de dormit își privește tatăl murind, o dată, și încă o dată și încă o dată. S-a ascuns atunci, se ascunde și acum și îl privește murind o dată și încă o dată.

— S-a luptat?

— Da, Sam, s-a luptat foarte curajos. Mi-a salvat viața.

— Dar tu ai stat ascunsă.

— Da, i-am răspuns ținându-l pe Urs strâns lipit de mine.

— Ca o găină mare și grasă.

— Nu așa, i-am șoptit. N-a fost așa.

A dat păturile deoparte și-a sărit în sus. Nu-l mai recunoșteam. Nu-l mai văzusem pe puștiul ăsta niciodată. Urâțit și schimonosit de furie și ură.

— O să-l omor! O să-l împuşc în cap!
Am zâmbit. Sau cel puțin am încercat.

— Îmi pare rău, Sam. Eu m-am anunțat prima.

Ne-am privit unul pe celălalt și timpul s-a buclat în sine, timpul pe care l-am pierdut în sânge și timpul pe care l-am câștigat cu sânge, timpul când eram doar o soră mai mare autoritară și el doar un frățior enervant, timpul când eu eram singurul motiv pentru care merita să trăiască și timpul când el era singurul motiv pentru care merita să mor, și apoi s-a prăbușit la mine în brațe, cu ursul prins între noi la fel cum și noi eram prinși între timpul dinainte și timpul de după.

M-am întins lângă el și-am spus împreună rugăciunea: „Dacă va fi să mor înainte să mă trezesc...” Și apoi i-am povestit cum a murit tata. Cum a furat o armă de la unul dintre tipii răi și a omorât de unul singur doisprezece Amuțitori. Cum a stat drept în fața lui Vosch, spunându-i: „Poți să neînfrânghi trupurile, dar spiritul niciodată. „Cum s-a sacrificat pe sine pentru ca eu să pot evada să-l salvez pe Sam de hoarda galactică malefică. Pentru ca într-o zi Sam să poată aduna toate rămășițele umanității și să salveze lumea. Pentru ca amintirea despre ultimele clipe ale tatălui său să nu fie aceea a unui om învins, sângerând, târându-se în țărână.

După ce a adormit, m-am dat jos din pat și m-am întors la postul meu de la fereastră. O fâșie din parcare, un restaurant părăginit (Miercurea Mănânci cât Poți) și o bucată din autostrada cenușie pierzându-se în întuneric. Pământul întunecat și tăcut, așa cum era înainte să apărem noi și să-l umplem cu zgomot și lumină. Ceva se sfârșește. Ceva nou începe. Acum e timpul dintre ele. Pauza.

Pe autostradă, lângă un SUV alunecat pe banda din mijloc, lumina lunii scânteia în ceea ce cu siguranță era țeava unei puști și, pentru o secundă, inima a încetat să-mi mai bată. Umbra cu arma în mână s-a îndreptat spre pădure și-am văzut luciul părului negru, strălucitor, perfect, enervant de drept și mi-am dat seama că umbra era Ringer.

Eu și Ringer am pornit-o pe picior greșit de la început, și apoi lucrurile au mers din ce în ce mai prost. Trata tot ce spuneam cu un fel de dispreț rece, de parcă aș fi fost proastă sau nebună. Mai ales când venea vorba de Evan Walker. „Ești sigură? Chestia asta n-are niciun sens. Cum să fie și om și

extraterestru?” Cu cât mă înfierbântam eu mai tare, cu atât devenea ea mai rece, până când ne anulam una pe alta ca două componente ale unei reacții chimice. Ca $E=mc^2$, tipul de reacție care poate cauza explozii uriașe.

Cuvintele pe care ni le-am spus la despărțire sunt un exemplu perfect.

— Știi, înțeleg de la ce vine Dumbo. De la urechile mari. Și Nugget – pentru că Sam e micuț, Teacup la fel. Zombi nu prea înțeleg – și Ben nu vrea să-mi spună, și mă gândesc că Poundcake are de-a face cu faptul că e durduliu. Dar de unde și până unde Ringer?

Singurul răspuns pe care mi l-a dat a fost o privire de gheață.

— Mă face să mă simt cumva lăsată pe dinfară. Știi, singurul membru al bandei fără o poreclă.

— *Nom de guerre*, mi-a spus.

M-am uitat la ea cam un minut și apoi am început să-i torn:

— Lasă-mă să ghicesc, Medalia Națională de Merit, clubul de șah, echipa de matematică, prima din clasă, nu? Și cânti la un instrument, probabil vioară sau violoncel, ceva cu coarde. Taică-tu lucra în Silicon Valley și maică-ta era profesoară la liceu, probabil de fizică sau chimie.

A rămas tăcută mult timp. Apoi mi-a zis:

— Altceva?

Știam că ar fi trebuit să mă opresc. Dar deja începusem, și când încep ceva, merg până la capăt. Asta e metoda Sullivan.

— Ești cea mai mare dintre frați, ba nu, ești singură la părinți. Taică-tu e budist, dar maică-ta e atee. Ai început să mergi la zece luni. Te-a crescut bunică-ta, pentru că ai tăi erau ocupați cu serviciul. Te-a învățat *tai chi*. Nu te-ai jucat niciodată cu păpușile. Vorbești trei limbi străine, dintre care una e franceza. Ai fost în echipa pentru jocurile olimpice. Gimnastică. Când ai luat un nouă la școală, ai tăi ți-au confiscat setul de chimie și te-au pedepsit să stai o săptămână la tine în cameră, timp în care ai citit operele complete ale lui William Shakespeare.

Clătina din cap.

— Bine, operele complete în afară de comedii. Pur și simplu nu înțelegeai ce era așa amuzant.

— Perfect, a zis. Uimitor.

Vocea ei era la fel de plată și subțire ca o foiță de aluminiu abia desfăcută.

— Pot să încerc și eu?

M-am crispat un pic, pregătindu-mă pentru ce urma.

— Poți să *încerci*.

— Ai fost dintotdeauna conștientă de felul cum arăți, în special de cum îți stă părul. Pe locul doi sunt pistruii. Nu ești deloc sociabilă, așa că citești mult și ții un jurnal încă din gimnaziu. Ai avut o singură prietenă apropiată și erați dependente una de alta, ceea ce înseamnă că de fiecare dată când te certai cu ea, intrai într-o ușoară depresie. Ești fetița lui tati, n-ai fost niciodată foarte apropiată de mama ta, care mereu te-a făcut să te simți că nu ești suficient de bună, indiferent ce ai fi făcut, în plus, era și mai drăguță decât tine. Când a murit, te-ai simțit vinovată pentru ura secretă pe care i-o purtai și pentru ușurarea pe care ai simțit-o când s-a dus. Ești încăpățânată și impulsivă și un pic hiperactivă, așa că părinții tăi te-au înscris la ceva care să te ajute să-ți dezvolți capacitatea de coordonare și concentrare, balet sau karate, cel mai probabil karate. Vrei să continui?

Ce puteam să fac? Aveam două opțiuni: să râd sau să o pocnesc. Bine, trei opțiuni: să râd, să o pocnesc sau să-i răspund cu una dintre privirile ei stoice. Am optat pentru numărul trei.

Proastă alegere.

— Bine, a zis Ringer. Nu ești băiețoasă, dar nu ești nici prea cochetă. Ești în zona gri dintre cele două. Ceea ce înseamnă că îi invidiezi în secret pe cei care nu sunt în zona gri, dar cele mai multe resentimente le ai față de fetele drăguțe. Te-ai îndrăgostit, dar n-ai avut niciodată un iubit. Te prefaci că îi urăști pe băieții pe care-i placi și că îi placi pe băieții pe care-i urăști. De fiecare dată când ești în preajma cuiva mai drăguț, mai deștept sau mai bun decât tine în orice fel, te enervezi și devii sarcastică, pentru că persoanele respective îți amintesc cât de comună te simți în sinea ta. Să continui?

— Sigur, i-am răspuns cu o voce sugrumată. Cum vrei.

— Până să apară Evan Walker, nici măcar nu te-ai ținut de mână cu un băiat, în afara excursiilor din școala elementară. Evan a fost drăguț și blând și, ca bonus, la soare te puteai uita, dar la el ba, de bine ce arăta. S-a transformat într-o pânză

albă pe care puteai s-o pictezi cu dorința ta de a avea o relație perfectă cu un tip perfect care să-ți alunge temerile, fără să te facă să suferi niciodată. Ți-a oferit toate lucrurile pe care ți le imaginai că le aveau fetele drăguțe și tu nu le-ai avut niciodată, așa că a fi cu el – sau cu ideea ta despre el – a fost mai degrabă o formă de răzbunare.

Îmi mușcam buza de jos. Îmi simțeam ochii arzând, îmi încleștasem pumnii atât de tare încât unghiile mi se înfipseră adânc în palme. De ce, de ce n-am ales a doua variantă?

— Vrei să mă opresc, a zis. Nu era o întrebare.

M-am uitat la ea. „Și Sfidare va fi *mon nom de guerre!*”

— Care e culoarea mea preferată?

— Verde.

— Greșit. E galben, am mințit eu.

A dat din umeri. Știa că mint. Ringer: Țara Minunilor umanoidă.

— Acum pe bune, de ce „Ringer”?

Asta e, împinge-o înapoi în apărare. Mă rog, n-a fost deloc în apărare. Eu eram în apărare.

— Sunt om, a zis.

— Mda.

Am tras cu ochiul prin crăpătura din draperie spre parcare aflată două etaje mai jos. De ce am făcut asta? Chiar credeam că o să-l văd stând acolo, ca un spion, zâmbindu-mi? *Vezi? Ți-am spus că o să te gădesc.*

— Mi-a mai spus cineva chestia asta. Și, ca o proastă, l-am crezut.

— N-ai fost chiar atât de proastă, în circumstanțele date.

Ah, acum era amabilă? Acum o lăsa mai moale? Nu-mi dădeam seama ce era mai rău: Ringer-fecioara-de-gheață sau Ringer-regina-bunătații?

— Nu te preface, am izbucnit. Știu că nu mă crezi în ceea ce-l privește pe Evan.

— Te cred pe *tine*. Nu cred povestea lui.

Și-apoi a ieșit din cameră. Pur și simplu. Chiar în mijlocul discuției, înainte să ajungem la vreo concluzie. Cine face așa ceva, în afară de un bărbat?

„O existență virtuală nu are nevoie de o planetă reală.”

Cine era Evan Walker? Mi-am mutat privirea de la autostradă la frățiorul meu și înapoi. Unde ești, Evan Walker?

Am fost o proastă să am încredere în el, dar eram rănită și singură (*singură*, adică gândindu-mă că eram ultima ființă umană din univers) și total confuză pentru că deja omorâsem o persoană nevinovată, iar acest Evan Walker nu mi-a luat viața când ar fi putut să o facă, ci mi-a salvat-o. Așa că atunci când au apărut semnalele de alarmă, le-am ignorat. În plus, era incredibil de minunat și de obsedat să mă facă să simt că eram mai importantă pentru el decât el însuși, m-a îmbăiat, m-a hrănit, m-a învățat săucid, mi-a spus că eram singurul lucru pentru care merita să moară și mi-a dovedit-o, murind pentru mine.

Și-a început viața ca Evan, peste treisprezece ani și-a dat seama că nu era el, de fapt, și apoi s-a trezit din nou, mi-a spus, când s-a văzut prin ochii mei. S-a regăsit în mine și apoi eu l-am regăsit în mine și eu am ajuns în el și între noi nu a mai rămas niciun loc gol. A început prin a-mi spune ce voiam să aud și a sfârșit prin a-mi spune ce aveam nevoie să aud: arma principală pentru eradicarea oamenilor erau oamenii înșiși. Și când ultimul dintre „infestați” va muri, Vosch și ai lui o să-i omoare pe toți cei din al Cincilea Val. Epurare. Casa curată și pregătită pentru mutare.

Când le-am povestit toate astea lui Ben și Ringer – mai puțin partea cu Evan înăuntrul meu, un pic prea nuanțată pentru Parish – s-au uitat ciudat și au avut mai multe schimburi de priviri dubioase, din care am fost exclusă.

— Unul dintre ei s-a *îndrăgostit* de tine? m-a întrebat Ringer când am terminat de povestit. Nu e ca și cum noi ne-am îndrăgosti de un gândac?

— Sau de o efemeridă, am ripostat. Poate au o slăbiciune pentru insecte.

Eram în camera lui Ben. În prima noapte la Hotel Walker, când Ringer încerca, după câte îmi dădeam seama, să mi se bage pe sub piele.

— Ce altceva ți-a mai spus? m-a întrebat Ben.

Stătea tolănit în pat. După șase kilometri de la Tabăra Haven până la hotel, arăta de parcă alergase la maraton. Puștiul care ne îngrijise pe mine și pe Sam, Dumbo, nu a vrut să-mi spună nimic când l-am întrebat despre Ben. Nici dacă se simțea mai bine, nici dacă se simțea mai rău. Dar desigur, Dumbo avea numai doisprezece ani.

— Puncte tari? Puncte slabe?

— Nu mai au corpuri, i-am răspuns. Evan mi-a spus că era singurul fel în care puteau călători. Unii au fost descărcați, el, Vosch, ceilalți Amuțitori, iar alții sunt încă în nava-mamă, așteptând să dispărem cu toții.

Ben și-a frecat buzele cu dosul mâinii.

— Au înființat taberele ca să poată alege cei mai buni candidați cărora li se putea spăla creierul...

— Și pentru a scăpa de cei care nu erau potriviți, am continuat eu. Odată ce al Cincilea Val era eliberat, tot ce le rămânea de făcut era să se relaxeze și să aștepte ca oamenii să termine în locul lor treaba murdară pe care o începuseră.

Ringer stătea lângă fereastră, tăcută ca o umbră.

— Dar de ce să se folosească de noi? s-a mirat Ben. De ce nu au descărcat destui dintre ai lor în corpuri omenesti ca să ne termine pe toți?

— Poate nu sunt destui, mi-am dat cu părerea. Sau al Cincilea Val a fost cel mai mic risc.

— Ce risc? a întrebat Ringer-umbra, spărgând tăcerea.

Am hotărât să o ignor. Din mai multe motive, dintre care principalul era că dacă începeai o discuție cu Ringer, o făceai pe propria răspundere. Te putea umili cu un singur cuvânt.

— Ai fost acolo, i-am reamintit lui Ben. L-ai auzit pe Vosch. Ne urmăresc de secole. Dar Evan a dovedit că, în ciuda a sute de ani de planificări, ceva poate să nu funcționeze. Nu cred că le-a trecut prin minte că transformându-se în noi, pot cu adevărat *deveni* ca noi.

— Bine, a zis Ben. Și cum ne putem folosi de asta?

— Nu putem, a zis Ringer. Nimic din ce ne-a spus Sullivan nu ne e de ajutor, doar dacă nu cumva acest Evan a supraviețuit exploziei și ne poate lămuri lucrurile rămase ne-explicate.

— Nimic n-ar fi putut supraviețui acolo, a dat Ben din cap.

— Erau și capsule de salvare, am zis, agățându-mă de același fir de care mă agățam de când își luase rămas-bun.

— Serios? a zis Ringer sceptică. Atunci de ce nu te-a pus într-o capsulă de salvare?

Așa că i-am răspuns:

— Uite, poate că n-ar trebui să spun asta cuiva care ține în mână o pușcă semiautomată de mare calibru, dar începi să mă calci pe nervi.

— De ce? s-a prefăcut ea surprinsă.

— Trebuie să-i dăm cumva de capăt, a zis Ben, tăindu-mi vorba, ceea ce a fost un lucru bun, dat fiind că Ringer avea un M16 și știam de la Ben că țintea cel mai bine din toată tabăra. Care e planul? Așteptăm să apară Evan sau fugim? Și dacă fugim, încotro?

Obrajii arzând de febră, ochii strălucind. Avem un drum lung înaintea și timp mai deloc.

— Ți-a mai spus Evan ceva ce ne-ar putea ajuta? Ce au de gând cu orașele?

— N-o să le arunce în aer, a zis Ringer.

N-a așteptat să răspund eu. Și n-a așteptat nici să o întreb de unde dracului știa asta.

— Dacă intenționau asta, le-ar fi aruncat în aer de la început. Mai mult de jumătate din populația lumii locuia în zone urbane.

— Deci plănuiesc să le folosească, a spus Ben. Pentru că folosesc corpuri umane?

— Nu ne putem ascunde într-un oraș, Zombi, a zis Ringer. Oricare ar fi acela.

— Pentru că nu am fi în siguranță. Incendiile, canalizarea, bolile cauzate de cadavrele în putrefacție, alți supraviețuitori care probabil au aflat și ei că Ceilalți folosesc corpuri umane. Dacă vrem să rămânem în viață cât mai mult posibil trebuie să ne mișcăm. Să ne mișcăm și să rămânem izolați cât mai mult timp posibil.

O, Doamne. Unde am mai auzit regula asta înainte? Mă simțeam amețită. Mă durea genunchiul. Genunchiul în care fusesem împușcată de un Amuțitor. De Amuțitorul *meu*. „O să te gălesc, Cassie. Nu te gălesc eu întotdeauna?” De data asta nu, Evan. Nu cred. M-am așezat pe pat lângă Ben.

— Are dreptate, i-am spus. Nu e o idee bună să rămânem undeva mai mult de câteva zile.

— Sau să rămânem împreună.

Cuvintele lui Ringer au rămas suspendate în aerul înghețat. Lângă mine, Ben s-a crispat. Am închis ochii. Mi-a venit în minte și cealaltă regulă: „Să nu ai încredere în nimeni.”

- În niciun caz, Ringer, a zis Ben.
- Îi iau cu mine pe Teacup și Poundcake. Voi, pe ceilalți, în felul ăsta ni se dublează șansele.
- De ce să ne oprim aici? De ce să nu ne despărțim toți? am întrebat-o. Așa, șansele ni se cvaduplează.
- Septuplează, m-a corectat.
- Nu-s un geniu la matematică, a zis Ben. Dar cred că dacă ne despărțim, le facem jocul. Izolare, apoi exterminare, a continuat el privind-o încruntat pe Ringer. Eu personal, aș vrea să știu că există cineva care să-mi acopere spatele în caz de pericol.
- A sărit din pat și, pentru un moment, s-a clătinat. Ringer i-a zis să se întindă la loc. A ignorat-o.
- Nu putem rămâne pe loc, dar n-avem unde să ne ducem. Nu ajungem nicăieri de aici, deci unde să mergem? a întrebat-o.
- Spre sud, a zis Ringer. Cât mai departe posibil spre sud. Se uita pe fereastră. Am înțeles ce voia să spună – o ninsoare mai puternică și am fi rămas blocați până la dezgheț. Prin urmare, să mergem undeva unde nu ninge.
- Texas? a zis Ben.
- Mexic, a răspuns Ringer. Sau America Centrală, după ce se retrag apele. Ne putem ascunde ani de zile în pădurile ecuatoriale.
- Îmi place ideea, a zis Ben. Înapoi la natură. Dar e o mică problemă. Nu avem pașaport.
- Și-a deschis larg brațele, privind-o, de parcă ar fi așteptat ceva. Ringer s-a uitat la el cu fața lipsită de orice expresie. Ben și-a lăsat mâinile în jos și a dat din umeri.
- Doar nu vorbești serios, am zis.
- Începea să devină ridicol.
- America Centrală? în plină iarnă, pe jos, cu Ben rănit, și doi copii mici. Am fi norocoși dacă am ajunge până în Kentucky.
- E mai bine decât să rămânem aici, așteptându-l pe prințul extraterestru.
- Asta a pus capac. Nu-mi mai păsa că avea un M16 în mână. Aveam de gând s-o iau de păr și s-o arunc pe geam. Ben și-a dat seama ce urma să se întâmple și s-a băgat între noi.
- Suntem cu toții în aceeași echipă, Sullivan. Hai să rămânem uniți, bine?

S-a întors spre Ringer:

— Ai dreptate. Probabil că nu a supraviețuit, dar îi vom da o șansă lui Evan să-și țină promisiunea. Nu sunt în formă pentru drum acum.

— Nu m-am întors după tine și Nugget ca să fim acum oaspeții de onoare la vânătoare, a zis Ringer. Facem cum crezi, dar dacă lucrurile se precipită, eu am plecat.

— Adevărat coechipier, i-am zis lui Ben.

— Poate uiți cine ți-a salvat viața, a spus Ringer.

— Ah, pupă-mă-n fund.

— Gata! a strigat Ben adoptând cel mai bun ton al său de eu-comand-aici. Nu știu cum o să ne descurcăm în mizeria asta, dar știu sigur că nu așa. Gata cu tâmpeniile, amândouă. E un ordin!

S-a prăbușit pe pat, cu respirația întretăiată, apăsându-și rana cu mâna. Ringer a plecat să-l aducă pe Dumbo, așa că am rămas singură cu Ben pentru prima dată de la întâlnirea din adâncurile Taberei Haven.

— E bizar, a zis Ben. Ai crede că dacă a dispărut 99% din populație, cele două procente rămase ar trebui să se înțeleagă mai bine.

„Hmm, e vorba de un procent, Parish.” Eram gata să-i spun asta, când am văzut că zâmbea, așteptând să-l corectez, știind că îmi va fi aproape imposibil să mă abțin. Se juca de-a stereotipul prostănacului, la fel cum un copil de vârsta lui Sammy s-ar fi jucat cu creta pe asfalt: cu gesturi largi, neîndemnatice.

— E psihopată, i-am zis. Serios, ceva nu e în regulă. O privești în ochi și nu vezi nimic acolo.

— Cred că e ceva acolo, a spus Ben clătinând din cap. Doar că... undeva foarte adânc.

A tresărit, cu mâna vârâtă în buzunarul hanoracului hidos, de parcă l-ar fi imitat pe Napoleon, apăsând rana de glonț pe care i-o făcuse Ringer. O rană pe care el o ceruse. O rană pentru a putea risca totul ca să-mi salvez fratele mai mic. O rană care acum l-ar putea costa viața.

— Nu se poate, am șoptit.

— Sigur că se poate, a zis punându-și mâna peste a mea.

Am clătinat din cap. Nu înțelesese. Nu mă refeream la noi.

Umbră venirii lor s-a lăsat deasupra noastră și am pierdut din vedere ceva fundamental în întunericul absolut al acelei umbre. Dar doar pentru că nu mai vedeam, nu însemna că nu era acolo: tatăl meu spunându-mi fără cuvinte: „Fugi!”. Evan smulgându-mă din ghearele bestiei, chiar înainte de-a se lăsa pradă ei. Ben coborând în iad pentru a-l scăpa pe Sam de acolo. Mai erau unele lucruri – de fapt, probabil că mai era unul singur – neatins de umbră. Confuz. Neobosit. Neînving.

Ne pot ucide, până la ultimul, dar nu pot ucide – nu vor putea niciodată ucide – ceea ce dăinuie în noi.

„Cassie, vrei să zbori?”

„Da, tati. Vreau să zbor.”

12

Autostrada argintie care se pierde în întuneric, întunericul străpuns de lumina stelelor. Copacii desfrunziți care seamănă cu niște hoți prinși asupra faptei, ridicând brațele. Aburii respirației fratelui meu în aerul înghețat. Fereastra aburindu-se din cauza respirației mele. Și dincolo de geamul înghețat, pe lângă autostrada argintie, în lumina strălucitoare a stelelor, o siluetă micuță avântându-se către brațele ridicate ale copacilor.

„Ah, la dracu’.”

Am traversat camera și m-am năpustit pe hol, unde Poundcake a sărit rapid cu pușca ridicată, „Ușurel, băiețăș”, și-apoi am năvălit în camera lui Ben, unde l-am văzut pe Dumbo sprijinit de pervaz și pe Ben întins în patul cel mai apropiat de ușă. Dumbo s-a îndreptat de spate, Ben s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde e Teacup? i-am întrebat.

— Aici, a zis Dumbo arătând spre patul de lângă Ben și privindu-mă de parcă ar fi zis „Fătuca asta nebună s-a țicnit de tot”.

M-am dus lângă pat și am dat de-o parte grămada de pături. Ben a înjurat, iar Dumbo s-a sprijinit cu spatele de perete, roșu la față.

— Jur că aici era!

— Am văzut-o, i-am zis lui Ben. Afară...

— Afară?

S-a așezat pe marginea patului, gemând din cauza efortului.

— Pe autostradă.

Atunci a înțeles.

— Ringer. Se duce după Ringer.

A lovit puternic cu palma în saltea.

— La dracu'!

— Mă duc după ea, a zis Dumbo.

Ben a ridicat mâna.

— Poundcake! a strigat.

Puștiul uriaș se putea auzi venind. Podeaua gemea sub pașii lui. A băgat capul pe ușă și Ben a zis:

— Teacup a șters-o. După Ringer. Prinde-o și adu-o înapoi. Poundcake a plecat greoi și podeaua a spus „Mulțumesc!”.

Ben și-a prins la brâu tocul armei.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Preiau postul lui Poundcake până se întoarce cu nemernica aia mică. Tu stai cu Nugget, Sam adică, în fine. Trebuie să ne hotărâm la un nume și să-l folosim numai pe ăla.

Îi tremurau degetele. Febră. Frică. Câte puțin din fiecare. Dumbo a deschis gura și a închis-o la loc, fără să scoată vreun sunet. Ben a observat.

— Pe loc repaus, Bo. Nu e vina ta.

— Stau eu pe hol, a zis Dumbo. Rămâi tu aici. N-ar trebui să stai în picioare.

A ieșit din cameră înainte ca Ben să-l poată opri. Ben mă privea cu ochi sticloși, scânteind din cauza febrei.

— Nu cred că ți-am spus, a început el. Când am fugit în Dayton, Vosch a trimis două plutoane după noi să ne vâneze. Dacă mai erau pe teren când a explodat tabăra...

N-a terminat ce-avea de gând să spună. Ori s-a gândit că nu mai era nevoie, ori n-a mai putut. S-a ridicat în picioare. S-a clătinat. M-am îndreptat spre el și și-a sprijinit brațul de umerii mei fără să se jeneze. N-am cum s-o spun mai frumos: Ben Parish mirosea a boală. Mirosul acru al infecției și al transpirației stătute. Pentru prima dată de când descoperisem că nu era un cadavru, m-am gândit că se putea transforma într-unul.

— Treci înapoi în pat, i-am spus.

A clătinat din cap, apoi mâna i-a alunecat de pe umărul meu și Ben a căzut pe spate, a atins marginea saltelei cu fundul și a alunecat pe podea.

— Am amețit, a murmurat, la-l pe Nugget și adu-l aici cu noi.

— Sam, putem să-i spunem Sam?

De fiecare dată când auzeam Nugget, mă ducea cu gândul la McDonald's *drive-thru* și cartofii prăjiți fierbinți și *smoothie*-urile de banane și căpșuni și McCafe Frappe Mocha cu topping de frișca și ciocolată presărată pe deasupra.

Ben a zâmbit. Și zâmbetul lui luminos pe chipul acela devastat mi-a frânt inima.

— Așa o să-i spunem, a zis.

Sam abia dacă a oftat când l-am luat din pat și l-am dus în camera lui Ben. L-am pus în patul lui Teacup rămas liber, l-am învelit, i-am atins obrajii cu dosul mâinii, un vechi obicei rămas din vremea molimei. Ben era tot pe podea, cu capul lăsat pe spate, uitându-se fix în tavan. M-am îndreptat spre el, dar mi-a făcut semn cu mâna să nu mă apropiu.

— Fereastră, a icnit. Acum suntem orbi pe o parte. Mulțumesc mult, Teacup...

— De ce-o fi șters-o așa...?

— De la Dayton încoace a stat lipită de Ringer ca un pește-pilot.

— Nu le-am văzut decât certându-se.

Mă gândeam la cearta din cauza șahului, la moneda care a lovit-o pe Teacup în cap și la „Te urăsc, chiar te urăsc!”

— E o linie fină, a chicotit Ben.

Am aruncat o privire spre parcare. Asfaltul strălucea ca onixul. „Lipită de ea ca un pește-pilot.” M-am gândit la Evan furișându-se în spatele ușilor și prin colțuri. M-am gândit la acel lucru nepătat care dăinuie, m-am gândit că singurul lucru care ne poate salva, ne poate și ucide.

— N-ar trebui să stai așa pe podea, l-am certat, în pat e mai cald.

— Mda, cu o jumătate de jumătate de jumătate de grad. Asta e nimic, Sullivan. E ca un guturai, față de molimă.

— Te-ai molipsit?

— O, da. În tabăra de refugiați de lângă baza Wright-Patterson. După ce au preluat baza, m-au târât acolo, au pompat antivirale în mine, apoi mi-au pus o pușcă-n mână și m-au trimis să omor niște oameni. Dar tu?

Un crucifix strâns într-o mână însângerată. „Poți să mă termini sau să mă ajuți.” Soldatul din spatele lăzilor frigorifice a fost primul. Ba nu. Tipul care l-a împușcat pe Crisco în groapa de cenușă a fost primul. Deci doi, și apoi Amuțitorii, cel pe care l-am împușcat chiar înainte să-l găesc pe Sam și cel pe care l-am împușcat înainte să mă găsească Evan. Patru, așadar. Am uitat pe cineva? Mormanul de cadavre crește și le pierzi șirul. *O, Doamne, le pierzi șirul.*

— Eu am omorât patru oameni, am zis încet.

— Mă refeream la molimă.

— Nu m-am îmbolnăvit. Mama, în schimb...

— Și tatăl tău?

— Altfel de molimă, am zis.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Vosch. Vosch l-a omorât.

I-am povestit despre Tabăra Groapa de Cenușă. Humvee-urile și camioanele pline cu soldați. Apariția suprarealistă a autobuzelor școlare. „Numai copiii. Avem loc numai pentru cei mici.” Adunarea celorlalți în barăci și tata trimițându-mă cu prima mea victimă să-l găesc pe Crisco. Apoi tata în țărână, Vosch deasupra lui, privindu-l de sus, și eu ascunzându-mă în pădure, în timp ce tata îmi spunea fără cuvinte: „Fugi.”

— Ciudat că nu te-au imbarcat într-un autobuz, a zis Ben. Dacă scopul era să formeze o armată de puștani cu creierul spălat.

— Majoritatea erau copii mici, de vârsta lui Sam, chiar mai mici.

— În tabără îi separau pe cei sub cinci ani, îi țineau în buncăr...

Am aprobat din cap.

— Am dat peste ei.

În buncăr, ridicând fețele spre mine în timp ce îl căutam pe Sam.

— Ceea ce te face să te întrebi: de ce să-i țină acolo? a zis Ben. Doar dacă nu cumva Vosch se așteaptă la un război de durată.

A spus-o de parcă s-ar fi îndoit că ăsta era motivul. Bătea darabana cu degetele pe saltea.

— Ce dracu' se-ntâmplă cu Teacup? Trebuiau să se fi întors până acum.

— Mă duc să verific, am zis.

— Te duci pe dracu'. Începe să semene a scenariu de film horror. Știi? Când dispar unul câte unul. Hai, hai. Încă cinci minute.

Am tăcut amândoi, ascultând cu atenție. Dar nu se auzea decât vântul șoptind prin ferestrele prost izolate și zgomotul constant al șobolanilor zgrepțănând în pereți. Teacup era obsedată de ei. Le-am ascultat ore în șir pe ea și pe Ringer cum puneau la cale dispariția șobolanilor. Tonul enervant, de predică, al lui Ringer explicând cum populația șobolanilor scăpase de sub control: erau mai mulți șobolani în hotel decât gloanțe.

— Șobolani, a zis Ben, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Șobolani, șobolani, șobolani. Sute de șobolani. Mii de șobolani. Mai mulți șobolani decât noi. Planeta șobolanilor.

A început să râdă răgușit. Poate că delira.

— Știi ce mă scoate din minți? Faptul că Vosch mi-a spus că ne supravegheau de câteva secole. Cum e posibil? Adică, înțeleg cum e *posibil*, dar nu înțeleg de ce nu ne-au atacat *atunci*. Câți oameni erau pe Pământ pe vremea când se construiau piramidele? De ce să aștepti până când există șapte miliarde de oameni răspândiți pe toate continentele cu o tehnologie ceva mai avansată decât sulite și bâte? De dragul provocării? N-a sosit timpul să extermini paraziții din noua ta casă până ce paraziții nu te depășesc numeric. Dar Evan? A spus ceva despre asta?

Mi-am dres vocea.

— A spus că nu cădeau de acord dacă să ne extermine sau nu.

— Aha. Așa că poate au dezbătut șase mii de ani. Au frecat menta pentru că nu se puteau hotărî, până când cineva a zis „Ce naiba, hai să-i terminăm pe nemernicii ăștia!”.

— Nu știu. Nu am toate răspunsurile.

Mă simțeam cumva în defensivă. Ca și cum faptul că-l *știam* pe Evan însemna că *știu* totul.

— Vosch se poate să fi mințit, mă gândesc, a spus Ben gânditor. Nu știu de ce, ca să ne înnebunească. Pe mine m-a înnebunit de la început.

S-a uitat la mine pentru un moment, apoi și-a mutat privirea.

— N-ar trebui să recunosc, dar l-am venerat pe individ. Credeam că era...

Și-a rotit mâna în aer, căutându-și cuvintele.

— Cel mai bun dintre noi.

Începuseră să-i tresară umerii. La început am crezut că poate era din cauza febrei, dar apoi m-am gândit că poate e altceva, așa că mi-am părăsit postul de la fereastră și m-am apropiat de el.

Să te descarci nervos e o chestie intimă în cazul băieților. Niciodată nu te lasă să-i vezi plângând, ar însemna că sunt slabi, moi, copilași, pământași. Nu e deloc bărbătește și așa mai departe. Nu mi l-aș fi putut imagina pe Ben Parish cel dinaintea de Sosire plângând în fața cuiva, tipul care avea totul, băiatul care era exact cum visau toți băieții să fie, cel care frângea inimi și căruia nimeni nu i-o frânsese pe a lui.

M-am așezat lângă el. Nu l-am atins. N-am zis niciun cuvânt. Era acolo unde era iar eu eram acolo unde eram.

— Îmi pare rău, a zis.

Am clătinat din cap.

— N-ai de ce.

Și-a șters obraji pe rând cu dosul palmei.

— Știi ce mi-a spus? Mai degrabă, ce mi-a promis. Mi-a promis că o să mă golească. Că o să mă golească și o să mă umple cu ură. Dar și-a încălcat promisiunea. Nu m-a umplut cu ură. M-a umplut cu speranță.

Am înțeles, în buncăr, un miliard de fețe populând infinitul, și ochii lor căutându-i pe-ai mei, și întrebarea din acei ochi, prea îngrozitoare pentru a fi rostită: *O să supraviețuiesc?* Totul se leagă. Ceilalți au înțeles asta, au înțeles-o mai bine decât majoritatea dintre noi. Nu există speranță fără credință, nu există credință fără speranță, nu există dragoste fără încredere, nu există încredere fără dragoste. Elimină una dintre acestea și tot castelul omenesc de cărți de joc se prăbușește.

Era ca și cum Vosch *ar fi vrut* ca Ben să descopere adevărul. Dar în ce scop? Dacă voiau să ne anihileze, de ce nu continuau pur și simplu să ne anihileze? Probabil că existau o duzină de metode de a scăpa de noi rapid, dar au ales o metodă în cinci valuri de oroare sporită. De *ce?*

Până acum, crezusem că Ceilalți nu simțeau nimic pentru noi în afară de dispreț amestecat poate cu nițel dezgust, cam ce simțim noi față de șobolani și gândaci și ploșnițe și alte forme inferioare de viață. „Nu e nimic personal, oamenilor, dar trebuie să dispăreți.” Nu mă gândisem că putea fi ceva absolut personal. Că uciderea nu era suficientă.

— Ne urăsc, am zis atât către mine, cât și către Ben.

Ben m-a privit mirat. Iar eu l-am privit speriată.

— Altă explicație nu există.

— Nu ne urăsc, Cassie, a zis el blând, așa cum vorbești cu un copil speriat. Pur și simplu noi avem ceea ce-și doresc ei.

— Nu.

Deja aveam obrajii plini de lacrimi. al Cincilea Val avea o singură explicație. Orice alt motiv ar fi fost absurd.

— Nu e vorba despre alungarea noastră de pe planetă, Ben. E vorba despre distrugerea noastră.

13

— Gata, a expirat timpul, a zis Ben.

Într-o clipă a fost în picioare, dar n-a ajuns prea departe. Abia se ridicase, că a și căzut în fund. Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Mă duc eu.

Și-a lovit coapsa cu palma.

— Nu pot permite să se întâmple asta, a mormăit când am deschis ușa și am scos capul pe hol.

Ce nu poate permite să se întâmple? Să-i piardă pe Teacup și Poundcake? Să ne piardă pe toți, pe rând? Să piardă lupta împotriva rănilor? Sau să piardă războiul în general?

Nu era nimeni pe hol.

Mai întâi Teacup. Apoi Poundcake. Acum Dumbo. Dispăream mai repede decât excursioniștii dintr-un film de groază.

— Dumbo! am strigat încet.

Ridicolul nume a reverberat în aerul rece, nemișcat. Prin minte mi se perindau toate posibilitățile. Cineva l-a omorât în liniște și apoi i-a ascuns corpul; a fost capturat; a văzut sau a auzit ceva și s-a dus să cerceteze; s-a dus să facă pipi.

Am mai rămas câteva secunde pe hol, în caz că ultima variantă era cea adevărată. Când am văzut că holul rămânea

pusti, m-am întors în cameră. Ben era în picioare, verificându-și încărcătorul de la M16.

— Nu mă pune să ghicesc, a zis. Nu mai contează. Nu e nevoie să ghicesc.

— Stai aici cu Sam. Mă duc eu.

S-a oprit la jumătate de centimetru de nasul meu.

— Îmi pare rău, Sullivan. E fratele tău.

Am înțepenit. Camera era înghețată, dar sângele meu era și mai rece. Glasul lui era aspru, plat, lipsit de orice emoție. „Zombi. De ce ți se spune Zombi, Ben?”

Apoi a zâmbit, un zâmbet foarte, foarte à la Ben Parish.

— Puștii de-afară – cu toții sunt frații mei.

A trecut pe lângă mine și s-a îndreptat împleticindu-se spre ușă. Situația avansa rapid de la imposibil de periculoasă la periculos de imposibilă. N-am văzut nicio altă posibilitate. M-am întins peste patul lui Ben și l-am prins pe Sam de umeri. L-am zgâlțâit puternic. S-a trezit suspinând ușor. L-am pus mâna la gură ca să nu mai facă zgomot.

— Sams! Fii atent! Ceva nu e în regulă!

Mi-am scos Lugerul din portarma și i l-am pus în mână. Ochii i s-au mărit de frică și de încă ceva ce aducea, în mod enervant, a bucurie.

— Eu și Ben trebuie să mergem să verificăm ce se întâmplă. Pune zăvorul – știi care e zăvorul?

Ochi-mari a confirmat.

— Și pune un scaun sub clanță. Te uiți prin gaura cheii. Să nu lași...

Chiar trebuia să-i spun pe litere *totul!*

— Sams, e important, foarte important. Știi cum îi deosebim pe tipii răi de cei buni? Tipii răi trag în noi.

Cea mai bună lecție pe care mi-a dat-o tata vreodată. L-am sărutat pe Sam pe cap și l-am lăsat acolo.

Ușa s-a închis în urma mea. Am auzit zăvorul lăsându-se. „Bravo.” Ben era la jumătatea holului. Mi-a făcut semn să vin lângă el. Și-a lipit buzele fierbinți din cauza febrei de urechea mea:

— Verificăm camerele, apoi mergem jos.

Eram o echipă. Am pornit înainte, cu Ben ținându-mi spațele. La Hotelul Walker funcționa politica ușilor deschise: toate încuietorile fuseseră sparte la un moment dat, pe când su-

praviețuitorii căutau un loc de refugiu în timpul Valurilor. Era de ajutor și faptul că Hotelul Walker era perfect pentru familiile cu buget restrâns. Camerele abia dacă erau de mărirea casei lui Barbie. Treizeci de secunde să verificăm o cameră. Patru minute să le verificăm pe toate.

Când ne-am întors pe hol, Ben și-a lipit iarăși buzele de urechea mea:

— Casa liftului.

S-a lăsat pe un singur genunchi în fața ușilor liftului. Mi-a făcut semn să verific ușa care dădea spre scări și apoi și-a scos cuțitul de luptă cu lama de douăzeci și cinci de centimetri și a început să-l înfigă prin crăpături. „Ah”, m-am gândit. „Vechea schemă cu ascunsul în casa liftului.” Și-atunci eu de ce mai trebuia să verific scările? Ben a deschis ușile și mi-a făcut vânt înăuntru.

Am văzut cabluri ruginite și o grămadă de praf și am simțit un miros de ceva ce am presupus că era un șobolan mort. Am sperat că era un șobolan mort. Ben a făcut semn spre întunericul de dedesubt și atunci am înțeles. Nu verificam casa liftului, o foloseam.

— Verific scările, mi-a șoptit la ureche. Tu rămâi în lift. Așteaptă semnalul meu.

Și-a proptit un picior într-o ușă și s-a aplecat pe spate către cealaltă, ca să le țină deschise pe ambele. A pipăit spațiul îngust dintre coapsa lui și margine. Fără cuvinte, mi-a zis „Haide”. Am pășit cu grijă peste picioarele lui, m-am așezat în fund și mi-am lăsat picioarele în afară, peste margine. Liftul părea să fie undeva la treizeci de kilometri mai jos. Ben a zâmbit încurajator: „Nu-ți face griji, Sullivan, nu-ți dau drumul să cazii.”

Am înaintat puțin, până când am ajuns cu fundul la spațiul deschis. Nu, n-o să meargă. M-am tras înapoi pe margine și m-am așezat în genunchi. Ben m-a prins de talie și mi-a făcut semn cu mâna liberă că totul e în regulă. M-am târât în genunchi pe peretele casei liftului, ținându-mă de margine cu brațele întinse la maxim. „Bine, Cassie. Acum trebuie să-ți dai drumul. Ben o să te țină. Da, prostănace, dar Ben e rănit și are aproape tot atâta forță cât un copil de trei ani. Când o să-ți dai drumul, greutatea ta o să-l tragă în jos și o să cădeți amândoi. O să aterizeze peste tine și o să-ți rupă gâtul și apoi

o să sângereze până la moarte deasupra corpului tău paralizat...”

Ah, la dracu’.

Mi-am dat drumul. L-am auzit pe Ben icnind, dar nu m-a scăpat și nici nu s-a prăbușit peste mine. S-a aplecat de mijloc ca să mă lase pe mine în jos, până când i-am văzut linia capului în deschizătură, cu fața ascunsă în umbră. Simțeam sub degetele de la picioare tavanul liftului. I-am făcut un semn că totul e OK, deși nu știam dacă-l poate vedea. Trei secunde. Patru. Și apoi mi-a dat drumul.

M-am lăsat în genunchi și am început să pipăi în jur după trapa de intrare. Ceva unsuros, și o grămadă de praf unsuros.

Înainte să existe electricitatea, luminozitatea se măsură în funcție de durata unei lumânări. Lumina de acolo era cam jumătate de jumătate de lumânare.

Apoi ușile de deasupra mea s-au închis și luminozitatea a scăzut la zero.

„Mulțumesc, Parish. Puteai să aștepți până găseam trapa.”

Și când am găsit-o, încuietoarea era blocată, probabil ruginise. Am făcut un gest să-mi iau Lugerul, gândindu-mă că i-aș fi putut folosi capătul mai gros ca pe un ciocan, dar apoi mi-am amintit că îmi lăsasem pistolul semiautomat în grija fratelui meu în vârstă de cinci ani. Mi-am scos cuțitul de luptă din teaca prinsă de gleznă și am izbit de trei ori puternic cu mânerul în încuietoare. Metalul a scârțâit. A scârțâit extrem de tare. „Și cam asta a fost cu furișatul.” Dar încuietoarea a cedat. Am deschis trapa, ceea ce a cauzat un alt scârțâit foarte puternic, de data asta din cauza balamalelor ruginite. „Bine, ți se pare ție că se aude foarte tare, pentru că ești chiar aici, în genunchi. Dincolo de casa liftului probabil că s-a auzit ca un chițâit de șoarece. Nu fi paranoică!” Tata avea o vorbă despre paranoia. Nu mi s-a părut niciodată prea amuzantă, mai ales după ce-am auzit-o de vreo două mii de ori: „Sunt paranoic fiindcă toată lumea e împotriva mea.” Mă gândeam pe atunci că e doar o glumă. Nu un semn rău.

Am sărit în bezna din lift. „Așteaptă semnalul meu.” Care semnal? Ben pierduse din vedere să stabilească unul. Mi-am lipit urechea de crăpătura dintre ușile reci de metal și mi-am ținut respirația. Am numărat până la zece. Am respirat. Am numărat iar până la zece. Am respirat. După ce am numărat

de șase ori și am respirat de patru fără să aud nimic, am început să mă neliniștesc. Ce se întâmpla acolo? Unde era Ben? Unde era Dumbo? Mica noastră echipă era dezmembrată pe de-a rândul. Făcuserăm o mare greșeală despărțindu-ne, dar de fiecare dată nu avuseserăm de ales. Eram învinși. Cineva reușise asta incredibil de ușor.

Sau poate mai mulți. „După ce am fugit în Dayton, Vosch a trimis două plutoane după noi.”

Asta era. Sigur asta era. Unul dintre plutoane, sau poate chiar ambele ne descoperiseră ascunzătoarea. Am așteptat prea mult aici.

„Așa e, și de ce ai aștepta, Cassiopeia Sfidare Sullivan? A da, pentru că un tip care e mort deja ți-a promis că o să te găsească. Așa că ai închis ochii și ai sărit de pe stâncă în adânc și acum ești șocată că nu e nicio saltea pufoasă dedesubt? E vina ta. Orice s-ar întâmpla acum. E responsabilitatea ta.”

Liftul nu era mare, dar în întunericul ca smoala părea căt un stadion de fotbal. Eram într-o groapă imensă, fără lumină, fără să aud niciun sunet, într-un spațiu gol lipsit de viață și lumină, încremenită pe loc, paralizată de teamă și îndoială. Știind – fără să-mi dau seama de unde știam – că semnalul lui Ben nu urma să vină. Înțelegând – fără să-mi dau seama cum înțelegeam – că nici Evan nu urma să apară.

Nu știi niciodată când o să iasă adevărul la lumină. Nu poți alege momentul. Momentul te alege pe tine. Avusesem la dispoziție zile întregi să înfrunt adevărul care mă înfrunta la rândul lui acum, în locul acela rece și întunecat, și refuzasem. Nu voiam să știu. Așa că adevărul s-a hotărât să vină după mine.

Când m-a atins în ultima noapte petrecută împreună, între noi nu mai era niciun spațiu, niciun loc unde să se sfârșească el și să încep eu, iar acum nu mai era niciun spațiu între mine și întunericul gropii. Îmi promisese că o să mă găsească. „Nu te găsesc eu întotdeauna?” Și l-am crezut. După ce nu crezusem nimic din ce-mi spusese din clipa în care l-am cunoscut, pentru prima dată, i-am crezut ultimele cuvinte pe care le-a rostit.

Mi-am lipit fața de ușile reci de metal. Am avut o senzație de cădere, kilometri și kilometri de aer sub mine. N-o să mă opresc niciodată din cădere. „Ești o efemeridă. Ești aici o zi și

apoi dispari.” Nu. Sunt tot aici, Evan. Tu ești cel care a dispărut.

„Ai știut ce-o să se întâmple din clipa în care am plecat de la fermă”, șoptesc în întuneric. „Știi că urma să mori. Și ai continuat.”

Nu mai puteam sta în picioare. Nu aveam de ales. Am alunecat în genunchi. Cădere. Cădere. N-o să mă opresc niciodată din cădere.

Dă-ți drumul, Cassie. Dă-ți drumul.

„Să-mi dau drumul? Cad. Cad, Evan.”

Dar știam ce voia să spună.

N-o să-i dau drumul niciodată. Nu cu adevărat. Mi-am spus de o mie de ori pe zi că nu se poate să fi supraviețuit. Mi-am ținut singură predici despre cum întârzierea în hotelul ăsta părăginit era inutilă, periculoasă, nebunească, suicidală. Dar m-am agățat de promisiunea lui, pentru că a renunța la promisiune, ar fi însemnat să renunț la *el*.

„Te urăsc, Evan Walker”, am șoptit în întuneric.

Din adâncul întunericului – și din întunericul însuși – tăcere.

„Nu mă pot întoarce, Cassie. Nu pot merge mai departe. Nu pot rămâne. Nu pot pleca. Nu pot, nu pot, nu pot. Ce poți să faci? Ce poți să faci?”

Mi-am ridicat privirea. „Bun, pot să fac asta.”

M-am ridicat în picioare. „Bun, și asta.”

Mi-am încordat umerii și mi-am strecurat vârfulurile degetelor între cele două uși.

„Ies afară, acum” am spus în tăcerea apăsătoare, „Îi dau drumul.”

Am forțat ușile să se deschidă. Lumina a inundat vidul, devorând și cele mai mici umbre, până la ultima.

14

Am pășit în hol, minunata noastră lume nouă în microcosmos. Sticlă fărâmițată. Tot felul de gunoaie adunate prin colțuri, cum ar fi frunze uscate suflate acolo de vânt. Gândaci morți căzuți pe spate, cu picioarele curbate. Ger aprig. Atâta liniște încât sunetul propriei respirații e singurul lucru care se poate auzi. După dispariția Murmurului, a rămas doar Tăcerea.

Nici urmă de Ben. Undeva între etajul doi și scări probabil că i s-a întâmplat ceva, și nu a fost ceva de bine. M-am îndreptat spre ușa care clădea către scări, ținându-mi în frâu instinctul de a alerga înapoi la Sam înainte să dispară și el la fel ca Ben, Dumbo, Poundcake și Teacup, la fel ca 99,9% din populația Pământului.

Gunoaiele trosneau sub bocanc. Aerul rece îmi ardea fața și mâinile. Țineam mâinile încleștate pe armă clipind des din cauza luminii slabe a stelelor, care mi se părea extrem de puternică după bezna din lift.

„Încet, încet. Fără greșeli.”

Ușa dinspre scări. Am stat vreo treizeci de secunde cu urechea lipită de ea, cu mâna pe clanța de metal, dar nu mi-am auzit decât bătăile inimii. Foarte încet, am apăsat clanța și am crăpat ușa foarte puțin, doar atât cât să pot arunca o privire, întuneric absolut. Liniște absolută.

„Fir-ar să fie, Parish. Unde dracu' ești?”

Nu aveam altă soluție decât să urc. M-am strecurat în casa scării. Pe *furiș*: ușa s-a trântit în urma mea. M-am cufundat în întuneric, dar de data asta eram hotărâtă să-l țin în afară, acolo unde trebuia să fie, nu în mine.

În aerul stătut plutea mirosul morții. Vreun șobolan, mi-am zis. Sau vreun raton, sau alt animal din pădure care a rămas blocat aici. Am călcat cu bocancul pe ceva moale. Niște oscioare au trosnit. Mi-am curățat bocancul de resturile scărboase de marginea unei trepte; nu voiam să alunec, să mă dau de-a dura până jos, să-mi rup gâtul, să zac neajutorată până când mă găsea cel care bântuia pe acolo și-mi trăgea un glonț în cap. N-ar fi fost prea bine.

Am ajuns la jumătatea scărilor, „încă puțin, respiră adânc, aproape ai ajuns”, când s-a auzit o împușcătură, urmată de încă una, și-apoi de a treia, apoi o rafală, de parcă cel care trăgea își golea încărcătorul. Am coborât rapid scările, m-am năpustit pe ușă și am alergat pe hol spre camera căreia acum îi lipsea ușa, camera în care îl lăsasem pe fratele meu mai mic, dar m-am împiedicat de ceva, ceva moale pe care nu-l zărisem în goana mea nebună după Sam, și-am zburat prin aer, aterizând pe mocheta subțire, m-am ridicat rapid, m-am uitat în urmă și l-am văzut pe Ben Parish zăcând inert, cu brațele desfăcute, cu o pată neagră și umedă de sânge pe

hanoracul lui ridicol și apoi Sam a țipat și mi-am zis „nu e prea târziu, nu e prea târziu” și „acum vin nemernicule, acum vin” și în cameră s-a ivit o umbră înaltă deasupra siluetei micuțe ale cărei degețele apăsau neputincioase pe trăgaciul armei rămase fără gloanțe.

Am tras. Umbra s-a întors spre mine, apoi s-a aplecat în față, căzând la picioarele mele.

Mi-am proptit piciorul pe gâtul lui și apoi i-am sprijinit țeava puștii de ceafă.

— Scuze, am icnit – rămăsesem fără aer. Dar ai greșit camera.

III. Ultima stea

15

În copilărie, visa bufnițe.

Nu se mai gândise la visele acelea de ani de zile. Acum, când simte cum i se scurge viața din el, amintirea îi revine în minte.

Nu e deloc plăcută.

Pasărea se așeza pe pervazul ferestrei, uitându-se fix în camera lui, cu ochii ei galbeni, strălucitori. Ochii clipeau rar, ritmic, în afară de asta, bufnița nu făcea nicio altă mișcare.

Se uita la bufnița care-l țintuia cu privirea, paralizat de o frică pe care nu o înțelegea, fără să fie în stare să își strige mama. După aceea se simțea rău, îi era greață, era amețit, avea febră, iar senzația neliniștitoare și iritantă că este urmărit persista toată ziua.

Când a împlinit treisprezece ani, visele au încetat. Se trezise, nu mai era nevoie ca adevărul să rămână ascuns. Când a sosit timpul, sinele său trezit a avut nevoie de darul pe care i-l făcuse „bufnița”. A înțeles scopul viselor pentru că propriul său scop fusese revelat.

„Pregătește-te. Pregătește calea.”

Bufnița fusese o minciună folosită pentru a proteja psihicul fragil al gazdei umane. După trezire, o altă minciună i-a luat locul: propria sa viață. Umanitatea lui era o minciună, o mască, un vis cu bufnițe în întuneric.

Acum murea. Și minciuna murea odată cu el.

Nu simțea nicio durere. Nu simțea frigul aspru, i se părea că plutește pe o mare caldă, nesfârșită. Semnalele de alarmă emise de nervi către centrul durerii fuseseră anihilate. Aceas-

tă trecere ușoară, fără durere, a corpului său uman în inconștiență avea să fie darul final.

Și apoi, după moartea ultimei ființe umane: renașterea. Un nou corp uman neîmpovărat de amintirea faptului de a fi fost om. Nu-și va mai aminti ultimii optsprezece ani. Amintirile și emoțiile acestora se vor pierde pentru totdeauna – și nu se putea face nimic în privința agoniei care venea odată cu conștientizarea acestui fapt.

„Pierdut. Totul va fi pierdut.”

Amintirea chipului ei. „Pierdută.” Timpul petrecut cu ea. „Pierdut.” Bătălia între ceea ce era și ceea ce pretindea că este. „Pierdută.”

În liniștea pădurii albite de zăpadă, plutind pe o mare nesfârșită, a ajuns la ea, și ea i-a scăpat.

Știa că așa o să se întâmple. Știuse dintotdeauna. De când o găsisse blocată în zăpadă, o salvase de acolo și o vindecase, știa că prețul va fi moartea lui. Virtuțile sunt vicii acum, și moartea este prețul iubirii. Nu moartea trupului său. Trupul său era o minciună. Adevărata moarte. Moartea umanității sale. Moartea sufletului său.

În pădure, în frigul aprig, pe marea nesfârșită, șoptindu-i numele, încredințând amintirea ei vântului, îmbrățișării copacilor, lăsând-o în grija stelelor credincioase cu același nume, pur și etern, în care este cuprins însuși universul de necuprins:

Cassiopeia.

16

Îl dorea totul când s-a trezit.

Simțea o durere atroce în cap, piept, mâini, gleznă, îi ardea pielea. Se simțea de parcă ar fi fost scufundat în apă fierbinte.

Deasupra lui stătea cocoțată pe o creangă o pasăre – o cioară care-l privea cu o indiferență regală. Lumea aparținea ciorilor acum, s-a gândit. Ceilalți erau intruși, nu mai aveau mult timp de stat aici.

Printre crengile desfrunzite de deasupra sa vedea un fir de fum ridicându-se în aer: un foc de tabără. Se simțea miros de carne friptă în tigaie.

Stătea sprijinit de un copac, acoperit cu o pătură groasă de lână și cu o haină de iarnă sub cap rulată drept pernă. Și-a ridicat capul încet, cam cu un centimetru, dar și-a dat seama imediat că nu era o idee prea bună să facă vreo mișcare.

A apărut o femeie înaltă cărând un braț de lemne și apoi a dispărut din raza privirii sale cât timp a pus lemnele pe foc.

— Bună dimineața.

Avea o voce joasă, veselă, oarecum familiară. S-a așezat lângă el, cuprinzându-și genunchii strânși la piept cu mâinile. Și chipul ei era familiar. Piele albă, blondă, trăsături de norvegiancă, semăna cu o prințesă vikingă.

— Te cunosc, a șoptit el.

Simțea că îi arde gâtul. Ea i-a dus plosca de apă la buze și el a băut îndelung.

— Asta e bine, i-a spus. Azi noapte delirai. Mi-am făcut griji ca nu cumva să ai ceva mai grav decât o comoție.

S-a ridicat în picioare și iarăși a dispărut din raza privirii. S-a întors cu o tigaie. S-a așezat lângă el și a pus tigaia jos, între ei. Îl studia cu o indiferență la fel de trufașă ca aceea a ciorii.

— Nu mi-e foame, a zis el.

— Trebuie să mănânci.

Nu-l ruga, enunța un fapt.

— Iepure proaspăt. Am făcut tocană.

— Cât de rău e?

— Nu e rău deloc. Gătesc foarte bine.

El a dat din cap și a încercat să zâmbească. Dar ea știa la ce se referise.

— E destul de rău, i-a zis. Șaisprezece oase rupte, fractură craniană, arsuri de gradul doi aproape pe tot corpul. Dar nu ți s-a ars părul. Asta e vestea bună.

Femeia a luat niște tocană în lingură, și-a apropiat lingura de buze, a suflat ușor, apoi a gustat puțin de pe margine.

— Care e vestea rea? a întrebat el.

— Ai glezna fracturată. Destul de rău. O să dureze ceva până se vindecă. Restul...

A dat din umeri, a mai gustat din tocană, și-a țuguat buzele.

— Mai trebuie sare.

A privit-o scotocind prin rucsac, căutând sarea.

— Grace, a spus el blând. Numele tău e Grace.

— Unul dintre ele, a zis femeia.

Apoi și-a spus numele adevărat, cel pe care-l purta de zece mii de ani.

— Trebuie să recunosc, îmi place mai mult Grace. E mult mai ușor de pronunțat.

A amestecat în tocană, l-a dat și lui să guste. El și-a strâns buzele. Numai gândul de a mânca și... Ea dat din umeri și a mai luat o înghițitură.

— Am crezut că erau resturi de la explozie, a continuat ea. Nu m-am așteptat să găesc o capsulă de salvare – ori pe tine într-una din ele. Ce s-a întâmplat cu sistemul de orientare? L-ai dezactivat?

El a cumpănit bine înainte să răspundă.

— S-a defectat.

— S-a defectat?

— S-a defectat, a repetat el mai tare.

Simțea că îi arde gâtul. Ea i-a ținut plosca în timp ce el a băut pe săturate.

— Nu prea mult, l-a avertizat. O să ți se facă rău. Îi picura apă pe bărbie și ea l-a șters.

— Baza a fost compromisă, a spus el.

— Cum? a întrebat ea, părând surprinsă.

— Nu știu sigur, a zis el clătinând din cap.

— Ce căutai acolo?

Asta e chestia ciudată.

— Am urmărit pe cineva.

Nu mergea prea bine. Pentru o persoană a cărei întreagă viață fusese o minciună, mințitul nu era lucru ușor pentru el. Știa că Grace nu ar fi ezitat să-i extermină corpul pe care îl folosea acum dacă suspiciunea de „compromitere” s-ar fi extins și asupra lui. Cu toții cunoșteau riscurile învelișului uman. Folosirea unui corp cu un psihic uman însemna pericolul de a contracta viciile umane – precum și virtuțile umane. Și de departe mult mai periculoasă decât lăcomia, desfrâul, invidia sau orice altceva, era dragostea.

— Urmăreai pe cineva? Un om?

— N-am avut de ales.

Cel puțin asta era adevărat.

— Baza a fost compromisă. De un om. Ea a clătinat din cap îngrijorată.

— Și ți-ai abandonat rondul ca să-l oprești.

A închis ochii. Poate o să creadă că a leșinat. Mirosul tocai-
nei îi făcea greață.

— Foarte ciudat, a zis Grace. A existat întotdeauna riscul
compromiterii, dar „dinăuntru” centrului de procesare. Cum
se poate ca un om din sectorul tău să fi știut despre debara-
sare?

Nu mergea s-o facă pe mortul. A deschis ochii. Cioara nu
se mișcase. Pasărea îl privea fix și el și-a amintit bufnița de
pe pervaz și băiețelul care stătea în pat, și teama.

— Nu cred că ea știa.

— Ea?

— Da. A fost o... o femeie.

— Cassiopeia.

A privit-o cu asprime, fără să se poată reține.

— De unde știi...?

— Am tot auzit numele ăsta în ultimele trei zile.

— Trei zile?

Inima a început să-i bată mai repede. Trebuia să o întrebe.
Dar cum? Dacă o întreba, ar fi devenit și mai suspicioasă de-
cât era deja. Ar fi fost o prostie să întrebe. Așa că a zis:

— Cred că e posibil să fi evadat.

— Dacă a fugit, sunt sigură că o vom găsi, a spus Grace
zâmbind.

A respirat ușurat, foarte încet. Grace n-ar avea niciun mo-
tiv să mintă. Dacă ar fi găsit-o pe Cassie ar fi ucis-o și n-ar fi
avut niciun motiv să nu-i spună. Dar faptul că Grace nu o
găsise nu dovedea faptul că mai era în viață: tot era posibil
să nu fi supraviețuit.

Grace a început iarăși să cotrobăie prin rucsac și a scos de
acolo o cutie de cremă.

— Pentru arsuri, i-a explicat.

Cu grijă, a dat pătura la o parte, expunându-i trupul gol în
aerul rece. Deasupra lor, cioara și-a înălțat capul negru, pri-
vindu-i.

Crema era rece. Mâinile ei erau calde. Grace îl scosese pe
el din flăcări, el o scosese pe Cassie din zăpadă. O cărase
printre troiene până la casa veche de la fermă, unde îi sco-
sese hainele și îi scufundase trupul înghețat în apă caldă. Așa
cum mâinile lui Grace, alunecoase din cauza alifiei i se plim-
bau pe corp, la fel și degetele lui se plimbaseră prin părul lui

Cassie, curățând-o de gheață. I-a scos glonțul în timp ce ea plutea în apa devenită roz din cauza sângelui. Glonțul merită să-i atingă inima. Glonțul lui. După ce a scos-o din apă și i-a bandajat rana, a dus-o în camera surorii sale, întorcându-și privirea în timp ce o îmbrăca în cămașa de noapte a surorii sale. Cassie trebuie să fi fost îngrozită când și-a dat seama că el o văzuse dezbrăcată.

Grace fixându-l cu privirea. El fixând cu privirea ursulețul de pe plapumă. El o învelise pe Cassie cu plapuma până la bărbie. Grace îl învelise pe el cu pătura până la bărbie.

„O să supraviețuiești”, i-a spus lui Cassie. Mai degrabă ca pe o rugăciune decât ca o promisiune.

— O să supraviețuiești, i-a spus Grace.

„Trebuie să supraviețuiești”, îi spusese el lui Cassie.

— Trebuie, i-a răspuns lui Grace.

Felul cum și-a ridicat capul ca să-l privească, la fel ca cioara din copac, la fel ca bufnița de pe pervaz.

— Cu toții trebuie să supraviețuim, a zis Grace dând încet din cap. De asta am venit.

S-a aplecat și l-a sărutat ușor pe obraz. Respirație caldă, buze reci și miros vag de fum. Buzele i-au alunecat de pe obraz pe buze. El a întors capul.

— De unde ai aflat cum o chema? i-a șoptit la ureche. Cassiopeia. De unde știi că o chema Cassiopeia?

— I-am găsit cortul. Abandonat. Avea un jurnal...

— Aha. Și așa ai aflat că plănuia să atace baza.

— Da.

— Mda, atunci are sens. Spunea în jurnal *de ce* voia să atace baza?

— Avea un frate... luat dintr-o tabără de refugiați și dus la Wright-Patterson... ea a evadat...

— Remarcabil. Apoi a reușit să ne învingă forțele de apărare și să distrugă în întregime centrul de comandă. Asta e încă și mai remarcabil. Aproape că e de necrezut.

A luat tigaia, a vărsat-o în tufișuri și s-a ridicat în picioare. Stătea în fața lui, un colos blond de un metru optzeci. Avea obraji roșii, poate din cauza frigului, poate din cauza sărutului.

— Odihnește-te, i-a spus. Ești destul de întremat ca să poți călători. Plecăm deseară.

- Unde mergem? a întrebat-o Evan Walker.
- La adăpostul meu, a răspuns ea zâmbind.

17

La apusul soarelui, Grace a stins focul, și-a pus în spate rucsacul și pușca și l-a ridicat pe Evan pe umeri, pentru un drum de douăzeci și cinci de kilometri până la casa unde se adăpostise, în partea de sud a orașului Urbana. Avea de gând să meargă pe autostradă ca să ajungă mai repede. Riscul era minim în această etapă a jocului: nu mai văzuse un om de săptămâni întregi. Cei pe care nu îi ucisese fuseseră luați de autobuze sau se refugiaseră din cauza atacului violent al iernii. Acum era vremea de graniță, într-un an, poate doi, dar sigur nu mai mult de cinci, n-o să mai fie nevoie să se furișeze, pentru că nu va mai exista pradă pe care să o urmărească.

Temperatura scăzuse odată cu dispariția soarelui. Nori zdrențuroși alergau pe cerul indigo, mânați de un vânt din nord care îi învolbura bretonul și-i întorcea jucăuș gulerul gecii. Apăruseră primele stele, răsărise luna, iar drumul strălucea, o fâșie argintie răsucindu-se pe fundalul câmpurilor negre și pustii, printre ruinele caselor demult abandonate.

S-a oprit la un moment dat să se odihnească, să bea apă și să mai ungă arsurile lui Evan cu alifie.

— E ceva schimbat la tine, a murmurat ea. Ceva ce nu pot înțelege.

Îl atinge peste tot.

— Nu am avut o trezire prea ușoară, i-a spus el. Știi asta.

Ea a mormăit încet.

— Pui ceva la cale, Evan, și nu știi să pierzi.

L-a învelit la loc în pătură. Și-a trecut degetele prin părul lui, privindu-l intens în ochi.

— Îmi ascunzi ceva.

El a rămas tăcut.

— Am simțit, a spus ea. Din prima noapte, de când te-am scos dintre epave. Este o..., își căuta cuvintele. O cameră ascunsă în tine care înainte nu exista.

— Nu e nimic ascuns.

Vocea lui suna găunoasă, goală ca vântul. Grace a început să râdă.

— N-ar fi trebuit să fii integrat, Evan Walker. Îți pasă mult prea mult de ei pentru a putea fi unul dintre ei.

L-a ridicat la fel de ușor ca o mamă care își ia nou-născutul în brațe. Și-a înălțat chipul spre cerul nopții și a oftat.

— O văd! Cassiopeia, regina nopții, a spus ea lipindu-și obrazul de fruntea lui. Vânătoarea noastră a ajuns la final, Evan.

18

Adăpostul lui Grace era o casă veche pe structură de lemn, cu un singur etaj, pe Autostrada 68, aflată chiar în mijlocul zonei ei de patrulare de zece kilometri pătrați, în afara faptului că astupase cu scânduri ferestrele sparte și reparase ușa de la intrare, lăsase casa exact așa cum o găsisse. Fotografii, amintiri de familie și suveniruri prea mari pentru a putea fi cărate, obiecte de mobilier distruse, sertare deschise și sute de alte obiecte pe care hoții le consideraseră lipsite de valoare zăceau împrăștiate în fiecare cameră. Grace nu se deranjase să facă ordine. La venirea primăverii, odată cu lansarea celui de-al Cincilea Val, va fi plecată deja.

L-a dus pe Evan în al doilea dormitor din fundul casei, în camera copiilor, cu tapet albastru deschis și jucării împrăștiate pe jos și cu o machetă a sistemului solar atârând trist din tavan. L-a întins într-unul dintre cele două paturi identice. Un copil își încrustase inițialele pe tăblia patului: *K.M.* Kevin? Kyle? Camera micuță mirosea a molimă. Nu era prea multă lumină – Grace astupase și aici ferestrele cu scânduri – dar vederea lui era mai ascuțită decât aceea obișnuită a unui om, și Evan putea vedea petele întunecate de sânge cu care fusese împrășcat tapetul albastru, în timpul chinurilor morții cuiva.

Ea a ieșit din cameră și s-a întors peste câteva minute cu alifie și fașă pentru pansament. L-a bandajat rapid, de parcă ar fi avut o treabă presantă în altă parte. N-a scos o vorbă până nu a terminat.

— Ai nevoie de ceva? l-a întrebat Grace. Vrei ceva de mâncare? Ai nevoie la baie?

— Haine.

— Nu e o idee prea bună, a spus ea clătinând din cap. După o săptămână pentru porțiunile arse. Două sau trei pentru gleznă.

„N-am trei săptămâni la dispoziție. Și trei zile e prea mult.”

Pentru prima dată, îi trecea prin minte că ar putea fi nevoie să o neutralizeze pe Grace.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva, i-a zis ea mângâindu-l pe obraz. Nu-ți forța glezna. Trebuie să mă duc după provizii, nu mă așteptam la oaspeți.

— Cât timp lipsești?

— Câteva ore. Încearcă să dormi.

— O să am nevoie de o armă.

— Evan, nu e nimeni pe o rază de mai bine de o sută de kilometri. Ah, îți faci griji din cauza sabotoarei, a spus ea zâmbind.

— Da, a zis el dând din cap.

I-a pus pistolul în mână.

— Să nu tragi în mine.

El a strâns tocul pistolului între degete.

— N-o să trag în tine.

— O să bat la ușă când vin.

Evan a dat aprobator din cap.

— E o idee bună.

Ea s-a oprit înainte să iasă pe ușă.

— Am pierdut dronele când a căzut baza.

— Știu.

— Asta înseamnă că suntem amândoi în afara rețelei. Dacă unuia dintre noi i se întâmplă ceva, sau dacă unul dintre noi...

— Mai are vreo importanță? Suntem aproape de final.

Grace a dat din cap gânditoare.

— Crezi că o să le simțim lipsa?

— Lipsa oamenilor?

Se întreba dacă nu cumva glumea Nu o mai auzise spunând o glumă vreodată; nu-i stătea în caracter să glumească.

— Nu celor de acolo, a spus ea făcând un gest cu mâna, arătând dincolo de ziduri, spre lumea largă. Celor de aici, a continuat, ducându-și mâna la piept.

— Nu se poate să-ți lipsească ceva ce nu-ți amintești, a zis el.

— O, cred că o să-i păstrez amintirile, a spus Grace. A fost o fetiță fericită.

— Atunci n-o să-ți lipsească nimic, nu?

Grace și-a încrucișat brațele la piept. Fusese pe punctul de-a pleca și acum tot mai întârzia. De ce nu pleca?

— N-o să le păstrez pe toate, a spus ea, referindu-se la amintiri. Numai pe cele plăcute.

— Asta m-a îngrijorat de la început, Grace: cu cât mai mult timp ne jucăm de-a oamenii, cu atât mai mult devenim mai umani.

Grace l-a privit întrebător și a rămas tăcută pentru mult timp, neliniștitor de mult timp.

— Cine se joacă de-a oamenii? l-a întrebat.

19

A așteptat până ce zgomotul pașilor ei s-a pierdut. Vântul șuiera prin crăpăturile dintre scânduri și rama ferestrelor. Nu se auzea nimic altceva. La fel ca văzul, și auzul său era extrem de ascuțit. Dacă Grace ar fi stat pe verandă pieptănându-se, el ar fi auzit-o.

Mai întâi arma. A scos încercătorul. Exact cum bănuia: n-avea gloanțe, i se păruse că pistolul era prea ușor. Evan și-a permis să râdă pe mutește. Ironia era prea mare. Misiunea lor de bază nu era să ucidă, ci să-i păcălească într-un fel sau altul pe supraviețuitori și să-i mâne ca pe niște oi speriate spre abatoare cum era baza Wright-Patterson. Ce se întâmplă când cei ce răspândesc minciuni se transformă în cei care le seceră. „Secerători”. A scos un hohot isteric.

A răsuflat adânc. Avea să doară. S-a ridicat în capul oaselor. Camera se învârtea cu el. A închis ochii. Nu. Așa era și mai rău. A deschis ochii și s-a forțat să rămână ridicat. Corpul îi fusese adus la un nivel superior în vederea trezirii. Acesta era adevărul ascuns în visele cu bufnița. Secretul pe care ecranul memoriei îl împiedica să-l vadă și, astfel, să și-l amintească: în timp ce el și Grace și zeci de mii de copii asemenea lor dormeau, li se livrau daruri în timpul nopții. Daruri de care urmau să aibă nevoie în anii următori. Daruri care aveau să le transforme trupurile în arme performante, pentru că cei care plănuiseră invazia descoperiseră un adevăr simplu, deși deloc intuitiv: încotro se îndrepta trupul, mintea îl urma.

Dă-i cuiva puterea zeilor și va deveni la fel de indiferent ca zeii.

Intensitatea durerii scădea, începea să-i treacă amețeala. Și-a trecut piciorul peste marginea patului. Trebuia să-și pună glezna la încercare. Glezna era punctul cheie. Celelalte răni erau grave, dar ne semnificative; erau suportabile. S-a lăsat ușor pe picior și l-a străbătut o fulgerătoare durere cumplită. A căzut pe spate, gâfâind. Deasupra lui, planetele prăfuite erau înghețate pe orbită în jurul unui soare ciobit.

S-a ridicat și a așteptat un moment să i se limpezească mintea. Nu avea cum să găsească o soluție ocolind durerea. Trebuia să găsească o soluție înfruntând durerea.

S-a lăsat spre podea, folosindu-se de marginea patului pentru a-i susține greutatea. Apoi și-a ordonat să se odihnească. Nu era nicio grabă. Dacă se întorcea Grace, putea să-i spună că a căzut din pat. Încet, centimetru cu centimetru, s-a lăsat să alunece pe covor până când s-a întins complet pe spate, privind macheta sistemului solar prin ploaia fierbinte de meteoriți care-i acoperea câmpul vizual. În cameră era extrem de frig, dar el transpira abundant. Rămăsese fără suflare. Inima îi bătea nebunește. Simțea că îi arde pielea. Se concentra pe macheta sistemului solar, pe albastrul decolorat al Pământului, pe roșul întunecat al planetei Marte. Durerea venea în valuri; acum plutea pe o altfel de mare. Stinghiile patului erau bătute în cuie și se curbau sub greutatea ramei și a saltelei. N-avea importanță. S-a târât în spațiul strâmt de sub pat, sfărâmând insectele moarte de acolo sub greutatea corpului său. Avea sub el și o mașinuța de jucărie, și corpul răsucit al unui erou din plastic, de pe vremea când astfel de personaje populau imaginația copiilor. Cu trei lovituri puternice date cu podul palmei a reușit să desprindă capătul unei șipci, apoi s-a târât invers și a desprins și celălalt capăt. Gura i s-a umplut de praf. A tușit, trimițând un tsunami de durere prin piept, apoi pe o parte, încolăcindu-i-se ca un anaconda în stomac.

Zece minute mai târziu contempla iarăși sistemul solar temându-se ca nu cumva Grace să-l găsească leșinat, strângând la piept o șipcă de unu pe doi. Ar fi fost cam greu să-i dea o explicație plauzibilă.

Lumea se învârtea. Planetele rămăseseră nemișcate.

„E o încăpere ascunsă...” Traversase pragul acelei încăperi, unde o simplă promisiune stârnise o mie de fulgere: „O să te gădesc.” Promisiunea aceea, asemenea tuturor promisiunilor, își crease propria moralitate. Pentru a-și ține promisiunea, trebuia să traverseze o mare de sânge.

Lumea își dăduse frâu liber. Planetele se uniseră.

20

Până la venirea lui Grace se lăsase noaptea. Lumina unei lămpi aprinse în hol îi prevesti întoarcerea. Așezase apoi lampa pe noptieră, iar lumina dădea naștere unor umbre care-i acopereau fața. Evan nu protestă când ea dădu la o parte pătura și îi desfăcu bandajele care-i acopereau rănilor, expunându-i corpul gol în aerul înghețat.

— Ți-a fost dor de mine, Evan? îi șopti în timp ce-l dădea cu alifie. Nu mă refer la ziua de azi. Câți ani aveam pe atunci? Cincisprezece?

— Șaisprezece, răspuse el.

— Hmm. M-ai întrebat dacă mă tem de viitor, mai ții minte?

— Da.

— O întrebare atât de... atât de umană.

Îl masa cu degetele de la o mână, în timp ce cu degetele de la cealaltă mână își desfăcea nasturii de la cămașă.

— Nu mai mult decât cealaltă întrebare pe care ți-am pus-o.

Ea clătină din cap curioasă. Părul i se revărsa pe umerii lui. Avea fața ascunsă de umbre și cămașa deschisă ca o cortină trasă.

— Ce întrebare? șopti ea.

— Dacă nu te-ai simțit, pentru foarte mult timp, incredibil de singură.

Răceala degetelor ei. Căldura pielii lui arse.

— Îți bate inima foarte repede, murmură ea.

Se ridică. El închise ochii. Pentru *promisiune*. Chiar în afara cercului de lumină, Grace își scoase pantalonii, lăsându-i să-i alunece pe glezne. El nu se uită.

— Nu chiar atât de singură, spuse Grace, respirându-i încet lângă ureche. Există unele compensații când ești blocat într-un corp din asta.

Pentru promisiune. Și Cassie era insula înspre care înota, înfruntând o mare de sânge.

— Nu chiar atât de singură, Evan, spuse Grace, atingându-i buzele cu degetele, atingându-i spatele cu buzele.

Nu avea de ales. Promisiunea făcută nu-i lăsa de ales. Grace nu l-ar lăsa să plece în veci, l-ar ucide dacă ar încerca. N-ar putea să fugă de ea sau să se ascundă de ea. Nu avea *de ales*.

Deschise ochii, întinse mâna dreaptă și-și trecu degetele prin părul ei. Mâna stângă îi alunecă sub pernă. Deasupra lor vedea soarele singuratic desprins de lângă celelalte planete, strălucind în lumina lămpii. Crezuse că Grace avea să observe lipsa planetelor. Se așteptase să-l întrebe de ce le dăduse jos – cu toate că nu de planete avea nevoie.

Ci de cablul cu care erau legate.

Dar Grace nu observase. Se gândea la cu totul altceva.

— Atinge-mă, Evan, îi șopti.

El se rostogoli spre dreapta și o izbi puternic cu antebrațul stâng în falcă. Ea alunecă pe spate în timp ce el încerca să coboare din pat, astfel că o atinse cu umărul. Grace își înfipse adânc unghiile în spatele lui ars și trase cu putere, în cameră se făcu întuneric pentru un moment, dar el nu avea nevoie să vadă – avea nevoie să fie aproape.

Se poate ca ea să fi văzut la el în mână ștreangul improvizat făcut dintr-o bucată de lemn și un cablu, sau se poate să fi fost pur și simplu norocoasă, dar pumnul ei se închise în jurul cordonului și-l împinse, în timp ce el îl strângea.

Evan îi puse piedică cu piciorul a cărui gleznă nu era rănită și o împinse pe podea, prăbușindu-se peste ea, strivindu-i spatele cu genunchiul.

Nu avea *de ales*.

Își adună toate puterile care-i mai rămăseseră cât să poată strânge firul, până ce-i trecu lui Grace prin palmă și-i ajunse la os.

Grace se zbătea sub greutatea lui. Evan își balansa genunchiul drept și-i prinse capul sub el. Strâns. *Mai strâns*. Simțea mirosul de sânge. Al lui. Al ei.

Camera se învârtea cu el.

Scufundându-se în sângele lui, în sângele ei, Evan Walker rămase nemișcat.

Când totul se termină, se târî spre pat și scoase stinghia ruptă. Era cam lungă pentru o cârjă, trebuia să o țină înclinată într-un unghi dificil, dar trebuia să meargă. Se duse șchiopătând în celălalt dormitor, unde găsi haine bărbătești: o pereche de blugi, o cămașă cadrilată, un pulovăr tricatat și o geacă de piele care avea cusut pe spate numele echipei de bowling a fostului proprietar, *The Urbana Pinheads*. Materialul îl zgârie și îi răni pielea arsă, transformând fiecare mișcare într-o durere atroce. Se îndreptă apoi spre sufragerie, târșându-și piciorul și găsi acolo rucsacul și pușca lui Grace. Și le puse pe ambele în spate.

Câteva ore mai târziu, odihnindu-se ca-ntr-un fel de cuib într-o grămadă de metal din mijlocul unui ambuteiaj de pe Autostrada 68, deschise rucsacul ca să vadă ce lucruri mai erau înăuntru și găsi o mulțime de punguțe de plastic etichetate cu marker negru, fiecare dintre ele conținând câte o șuviță de păr. Pentru câteva clipe rămase nedumerit. Cui aparține acel păr și de ce era pus în punguțe pe care era trecută data? Apoi înțelese: Grace păstra trofee de la victimele sale.

Încotro se îndrepta trupul, mintea îl urma. Își improviza o atelă pentru gleznă din două bucăți de metal și bucata de bandaj care-i mai rămăsese. Bău câteva picături de apă. Trupul lui tânjea după somn, dar nu avea de gând să mai doarmă până ce nu-și îndeplinea promisiunea, își ridică privirea spre punctele de lumină pură de pe cer, singure în întunericul nesfârșit. „Nu te găsesc eu întotdeauna?”

Farurile mașinii de lângă el explodară într-un șuvoi de plastic și sticlă pulverizată. Se ascunse sub cel mai apropiat vehicul, târând pușca după el.

Grace. Ea trebuie să fie. Grace trăiește.

Plecase prea repede. Presupusese prea mult, sperase prea mult. Și acum era prins în capcană, blocat fără nicio cale de ieșire, și în acel moment Evan realizează că promisiunile pot fi ținute în cele mai neașteptate feluri: o găsisse pe Cassie devenind Cassie.

Rănit, prins sub o mașină, fără să poată fugi, fără să se poată ridica, aflat la mila unui vânător ascuns, nemilos, un Amuțitor proiectat să reducă la tăcere larma oamenilor.

O întâlnește – o descoperise, mai exact – pe Grace în vara în care împliniseră șaisprezece ani, la Hamilton County Fair. Evan stătea în fața unui cort transformat în mini grădină zoologică, împreună cu sora lui mai mică, Val, care ardea de nerăbdare să vadă tigrul alb încă de dimineață. Era o zi de august. Coadă din fața cortului era foarte lungă. Val era obosită și țăfnoasă și lipicioasă din cauza transpirației, i-a spus că aveau să vină mai târziu. Nu-i plăcea să vadă animale în captivitate. Când le privea în ochi, i se părea că îl fixau cu privirea.

El o găsisese primul pe Grace, care stătea lângă o rulotă cu dulciuri, cu o felie zemoasă de pepene verde în mână. Avea păr blond, lung, care-i ajungea până la jumătatea spatelui, trăsături reci, aproape arctice, mai ales ochii albaștri, de gheață, și o expresie cinică a gurii pe care sclipea sucul de pepene. S-a întors spre el, dar Evan și-a îndreptat repede privirea spre sora lui, care avea să moară în mai puțin de doi ani. Era o realitate pe care o purta cu sine, închisă într-un alt fel de încăpere ascunsă. Câteodată era greu de acceptat – să știe că toți oamenii pe care îi vedea erau de fapt niște cadavre în devenire. Lumea lui era populată de fantome vii.

— Ce e? l-a întrebat Val.

A clătinat din cap. „Nimic. „ A respirat adânc și a privit cu coada ochiului spre rulota cu dulciuri. Fata înaltă și blondă dispăruse.

În cort, în spatele unui gard din oțel, tigrul alb respira greu din cauza căldurii. Copilașii se îngrămădeau în fața gardului, în spatele lor se auzeau aparatele de fotografiat și camerele telefoanelor. Tigrul păstra o indiferență regală în fața atenției care i se acorda.

— Minunat, a murmurat o voce aspră în urechea lui Evan.

Nu s-a întors. Știa, fără să aibă nevoie să se uite, că era fata cu păr lung și blond și buze strălucinde grație sucului de pepene. Era aglomerație în cort, așa că brațele ei goale se atingeau de ale lui.

— Și trist, a zis Evan.

— Nu, a spus Grace. Ar putea să distrugă gardul în două secunde. Să sfâșie fața unui copil în trei secunde. Tigrlul *alege* să fie acolo. Asta e minunat.

A privit-o. De aproape, ochii ei erau și mai uimitori, îl sfredeldea cu privirea și, pentru o clipă, i s-au înmuiat picioarele și *a știut* ce entitate se ascundea în corpul lui Grace.

— Ar trebui să stăm de vorbă, i-a șoptit Grace.

23

La amurg, s-au aprins luminile roții mari de la bălci, s-a pornit muzica zdrăngănitore și mulțimea de oameni a început să se plimbe pe aleea centrală – pantaloni foarte scurți și șlapi și miros de nucă de cocos de la cremele pentru protecție solară, mersul clătinat al bărbaților cu burtă și șepci John Deere, cu mâini aspre și portofele care le umflau buzunarele din spate. Evan a lăsat-o pe Val în grija mamei și apoi s-a îndreptat spre roata mare, așteptând-o neliniștit pe Grace. Ea a apărut din mulțime ținând în brațe un animal uriaș din plus: un tigru bengalez alb, cu ochi de plastic strălucitori, doar cu puțin mai întunecați decât ai ei.

— Eu sunt Evan, a zis el.

— Grace.

Se uitau la roata uriașă care se întorcea pe fundalul cerului purpuriu.

— Crezi că o să ne lipsească atunci când nu vor mai fi? a întrebat el.

— Mie nu, a spus ea strâmbând din nas. Miros îngrozitor. Nu mă pot obișnui cu mirosul ăsta.

— Ești prima pe care o întâlnesc de la...

— Și tu la fel, a dat ea din cap. Crezi că e o coincidență?

— Nu.

— Nu voiam să vin astăzi aici, dar când m-am trezit de dimineață am auzit o voce care-mi spunea „Du-te”. Ai auzit-o și tu?

— Da, a încuviințat el dând din cap.

— E bine, a spus ea părând ușurată. De trei ani încoace mă întreb dacă nu cumva sunt nebună.

— Nu ești.

— Tu nu-ți pui întrebări?

— Nu-mi mai pun.

Ea a zâmbit cu viclenie.

— Vrei să ne plimbăm puțin?

S-au plimbat pe terenul gol unde se ținuseră spectacolele și apoi s-au așezat pe o bancă. Apăruseră primele stele. Noaptea era caldă și aerul umed. Grace purta o pereche de pantaloni scurți și o bluză albă, fără mâneci, cu guler de dantelă. Așezat lângă ea, Evan simțea miros de lemn dulce.

— Asta e, a spus el dând din cap spre țărcul gol cu podeaua murdară de rumeguș și bălegar.

— Ce?

— Viitorul.

Grace a izbucnit în râs de parcă el ar fi făcut o glumă.

— Lumea se sfârșește. Lumea se sfârșește și lumea renaște. Așa a fost dintotdeauna.

— Nu te temi niciodată de ce va urma? Niciodată?

— Niciodată, a spus Grace îmbrățișând tigrul de pluș pe care-l ținea în brațe.

Ochii ei păreau să împrumute culoarea lucrului pe care-l privea. Acum se uita în sus, la cerul întunecat, și ochii-i păreau de o întunecime fără sfârșit.

Au vorbit câteva minute în limba lor maternă, dar era prea dificil, așa că au renunțat repede. Erau prea multe cuvinte imposibil de pronunțat. El a observat că ea începea să se calmeze și și-a dat seama că nu era înspăimântată de viitor; trecutul era cel care o înspăimânta, faptul că se temea că entitatea dinăuntru ei era doar o născocire a minții bolnave a unei ființe umane. Întâlnirea cu Evan îi valida existența.

— Nu ești singură, i-a spus.

S-a uitat în jos și a descoperit că își pusese mâna într-a lui. O mână pentru el, cealaltă pentru tigrul.

— Țasta a fost lucrul cel mai greu, a admis ea. Să mă simt ca și cum aș fi singura ființă din univers. Că totul este *aici*, a continuat ea ducându-și mâna la piept, și nicăieri altundeva.

Peste câțiva ani, el va citi ceva similar în jurnalul altei fete de șaisprezece ani, cea pe care a găsit-o și a pierdut-o, apoi a găsit-o și a pierdut-o din nou.

„Uneori mă gândesc că poate sunt ultima ființă umană de pe Pământ.”

Caroseria mașinii îi apasă spatele. Obrazul i se freacă de asfaltul rece. Ține strâns în mână pușca inutilă. E prins în capcană.

Grace are mai multe opțiuni. El, doar două.

Nu. Dacă mai există vreo speranță că ar putea să-și țină promisiunea, are o singură opțiune:

Alegerea pe care o făcuse Cassie.

Și ea făcuse o promisiune. O promisiune lipsită de speranță, suicidală, o promisiune pentru singura persoană de pe Pământ care mai conta pentru ea – care conta mai mult decât propria-i viață. Cassie s-a ridicat în picioare în acea zi ca să-și înfrunte vânătorul ascuns, pentru că moartea ei nu însemna nimic pe lângă o promisiune încălcată. Dacă mai exista vreo speranță, aceasta era în promisiunile lipsite de speranță ale dragostei.

Se târî înainte, trecu de bara de protecție din față, ieși complet de sub mașină și apoi, asemenea lui Cassie Sullivan, Evan Walker se ridică în picioare.

Se încordă, așteptând ultima rundă. Când Cassie se ridicase în picioare în acea după-amiază senină de toamnă, Amușitorul ei fugise. Nu credea că Grace avea de gând să fugă. Grace urma să termine ceea ce începuse.

Dar finalul nu veni. Niciun glonț amușitor, care să o lege pe Grace de el ca o funie de argint. Știa că ea era prin preajmă. Știa că ea îl vedea stând cocârjat în fața mașinii. Și își dădu seama că nu poate scăpa de trecut, că nu are cum să ocolească inevitabilele consecințe: teroarea simțită de Cassie, nesiguranța și durerea, venise rândul lui să le simtă acum.

Deasupra lui erau stelele, în față, drumul strălucind în lumina stelelor. Simțea gheara aerului rece strângându-l și mirosul medicinal al cremei cu care îl unsesese Grace peste arsurile, „îți bate inima foarte repede.”

„N-o să te omoare”, își spuse. „Nu ăsta e scopul. Dacă scopul era să te omoare, nu ar fi ratat ținta.”

Nu poate fi decât o singură explicație. Grace intenționa să-l urmărească. Era un soi de ghicitoare pentru ea și, urmărindu-l, avea să găsească răspunsul. Scăpase din capcană numai pentru a se afunda și mai adânc. A-și ține promisiunea în ast-

fel de condiții nu ar fi un act de credință, ar fi un act de trădare.

N-avea cum să fugă de ea, nu cu glezna rănită. Nu putea să-i explice, abia putea să-și ofere sieși o explicație rezonabilă. Nu putea decât să o aștepte. Să stea aici, fără să facă nimic, riscând ca Cassie să fie descoperită de soldații din al Cincilea Val sau să plece din hotel înainte ca el să rezolve problema cu Grace. Putea să forțeze o confruntare, dar dăduse greș o dată și avea toate șansele să dea greș din nou. Era prea slăbit, prea grav rănit. Avea nevoie de timp să se vindece și nu avea timp la dispoziție.

Se sprijini de capota mașinii și privi cerul înstelat, nepătat de luminile oamenilor, curățat de contaminatori, și se gândi că stelele acestea erau aceleași care străluceau încă dinainte ca oamenii să fi existat pe lume. De milioane de ani, stelele rămâneau aceleași și ce însemna timpul pentru ele?

— Efemeridă, șopti Evan. Efemeridă.

Își puse pușca pe umăr și își făcu loc prin grămada de fiare spre rucsacul cu provizii, pe care și-l puse pe celălalt umăr. Își potrivi cârja improvizată sub braț. Înaintarea avea să fie înceată, dureros de înceată, dar o va forța pe Grace să aleagă între a-l lăsa în pace sau a-l urmări, părăsindu-și teritoriul tocmai în clipa în care dezertarea ar însemna o lovitură gravă în programul atât de atent stabilit. O să meargă la nord de hotel – în nord, spre cea mai apropiată bază. În nord, unde se refugiase inamicul și unde aștepta venirea primăverii pentru a lansa atacul final, devastator.

Aici era speranța – aici fusese de la început – pe umerii soldaților-copii, soldații cu creierul spălat al celui de-al Cincilea Val.

25

În seara zilei în care s-au cunoscut, Evan și Grace s-au plimbat pe aleea centrală a parcului de distracții, sub lumina felinarelor care înfruntau întunericul, croindu-și drum prin mulțime, trecând pe lângă jocurile de aruncat la țintă și *dart* cu baloane și pe lângă coșurile de baschet. Din difuzoarele montate pe stâlpii de iluminat răcnea muzica și odată cu muzica se auzea bolboroseala a sute de conversații, asemenea

unui curent de apă. Mulțimea însăși semăna cu un râu, învolburându-se și învârtindu-se, grăbită aici, lentă dincoace, înalți, grațioși, impresionând prin frumusețea lor, Evan și Grace atrăgeau atenția trecătorilor, ceea ce pe Evan îl stânjenea. Nu-i plăcuseră niciodată mulțimile, prefera singurătatea fermei familiei sale, cu pădurile și câmpurile ei, o înclinație care avea să-i fie de folos atunci când sosi timpul pentru epurare.

Timpul. Deasupra lor, stelele începuseră să strălucească, asemenea beculețelor de pe roata mare care se profila deasupra bâlciului, deși prea lent pentru ca ochiul uman să le poată înregistra licărirea; limbile ceasului universal care rămânea în urmă, care încă de la început rămăsese în urmă, și fețele trecătorilor marcau scurgerea timpului, ca stelele înseși, prizoniere în timp. Evan și Grace nu erau prizonieri. Ei cuceriseră ceea ce era de necucerit, refuzaseră ceea ce nu se putea refuza. Ultima stea avea să dispară, universul însuși avea să dispară, dar ei aveau să existe la nesfârșit.

— La ce te gândești? l-a întrebat ea.

— Nu va rămâne duhul meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup.

— Poftim?

— E din *Biblie*.

Grace a trecut tigrul de pluș dintr-o mână într-alta pentru a-l putea ține pe Evan de mână.

— Nu fi morbid. E o noapte atât de frumoasă și n-o să ne mai întâlnim până la sfârșit. Problema ta este că nu știi să trăiești clipa.

L-a tras după ea din îmbulzeală într-un loc întunecat dintre două corturi și l-a sărutat, lipindu-și trupul de al lui, până când Evan a simțit ceva deschizându-se în el. Grace a intrat în el și teribila singurătate pe care o simțise de la trezire s-a domolit.

Apoi Grace s-a desprins. Se înroșise la față și avea o privire arzătoare.

— Câteodată mă gândesc la momentul acela. Al primului asasinat. Cum o să fie.

El a dat din cap.

— Și eu mă gândesc. Dar cel mai mult mă gândesc la ultimul.

Evan părăsi autostrada, scurtând drumul prin câmp deschis, traversând pajiști pustii, oprindu-se să-și umple plosca din câte un izvor, orientându-se ca în vechime, după Steaua Nordului. Rănille îl forțau să facă popasuri dese și de fiecare dată o zărea pe Grace undeva în depărtare. Nu-și mai bătea capul să se ascundă de el. Voia ca el să știe că e acolo, imediat în afara bății puștii. În zori, Evan ajunsese la Autostrada 68, artera principală care lega Huber Heights și Urbana. Adună lemne pentru foc dintr-un pâlț de copaci de la marginea drumului. Îi tremurau mâinile. Avea febră, își făcea griji ca nu cumva arsurile să se fi infectat. Sistemul său fusese îmbunătățit, dar un corp cu caracteristicile sporite putea ajunge la un punct critic în care nu se mai putea face nimic. Glezna i se umflase atât de mult, încât părea de două ori mai mare, avea pielea extrem de fierbinte și rana îi zvâcnea odată cu fiecare bătaie a inimii.

Hotărî să rămână pe loc o zi, poate chiar două, și să întrețină focul aprins.

Ca un semnal luminos care să-i atragă în capcană. Dacă era cineva acolo. Dacă puteau fi atrași în capcană.

Înainte era drumul, în spate pădurea. Avea de gând să rămână în spațiu deschis. Grace sigur urma să rămână în pădure. Să-l aștepte, în afara teritoriului care îi fusese desemnat, pe deplin implicată, fără cale de întoarcere.

Se încălzi lângă foc. Grace nu făcuse focul. El are lumină și căldură. Ea – întuneric și frig. Evan își dezbracă geaca, apoi își scoase pulovărul și cămașa. Peste arsuri începuse să se formeze o crustă, dar îl mânca pielea îngrozitor. Ca să-și distragă atenția, se apucă să-și cioplească o cârjă nouă dintr-o creangă.

Se întreba dacă Grace ar fi riscat să adoarmă. Știa că forțele lui creșteau cu fiecare oră care trecea și că fiecare oră întârziată însemna o diminuare a șanselor de reușită.

O văzu a doua zi la amiază, o umbră printre umbre, în timp ce aduna lemne pentru foc. În pădure, la cincizeci de metri de el, cu o armă de mare calibru cu lunetă, cu un bandaj plin de sânge înfășurat în jurul mâinii și cu un altul în

jurul gâtului. În aerul înghețat, vocea ei părea să reverbereze în infinit.

— De ce nu m-ai ucis, Evan?

La început nu-i răspunse. Continua să adune vreascuri pentru foc. În cele din urmă îi spuse:

— Am crezut că te-am omorât.

— Nu, n-aveai cum să crezi asta.

— Poate că m-am săturat de omoruri.

— Ce vrei să spui?

— N-ai înțelege, spuse el clătinând din cap.

— Cine e Cassiopeia?

Evan se îndreptă de spate. Printre copaci, lumina era slabă, strecurându-se printr-un pâlț de nori gri. Dar chiar și așa îi putea vedea expresia cinică a buzelor și privirea înflăcărată a ochilor ei albaștri.

— Cea care s-a împotrivit când toți ceilalți erau la pământ, spuse Evan. Acea la care mă gândeam încă dinainte să o cunosc. Ultima, Grace. Ultima ființă umană de pe Pământ.

Grace nu spuse nimic o vreme. El rămase pe loc. La fel și ea.

— Ești îndrăgostit de o ființă umană, spuse Grace uimită, în cele din urmă.

Și apoi adăugă ceea ce era evident:

— Nu se poate așa ceva.

— La fel s-a crezut și despre nemurire.

— E ca și cum unul dintre ei s-ar îndrăgosti de o moluscă. Ești nebun. Ai înnebunit, îi spuse zâmbind.

— Da.

Evan se întoarse cu spatele la ea, așteptând parcă glonțul. Era nebun, deci, și nebunia îi conferea propria ei armură.

— Nu poate fi vorba de asta! strigă Grace în urma lui. De ce nu-mi spui ce se întâmplă de fapt?

El se opri. Lăasă vreascurile să cadă pe pământul înghețat. Cârja îi alunecă într-o parte, își întoarse capul spre ea, fără să se întoarcă de tot.

— Adăpostește-te, Grace, îi spuse încet.

Degetele ei se încleștară pe trăgaci. Niște ochi umani obișnuiți nu ar fi observat, dar lui Evan nu-i scăpă mișcarea.

— Altfel, ce? întrebă ea. O să mă ataci iar?

El clătină din cap.

— N-o să te atac eu, Grace. Ci ei.

Grace își înălță capul spre el, ca pasărea aceea din copac care îl privea când se trezise în tabăra ei.

— Sunt aici, spuse Evan.

Primul glonț o nimeri în partea de sus a coapsei. Se clătină, dar rămase în picioare. Următorul o lovi în umărul stâng și pușca îi alunecă din mână. Cel de-al treilea glonț, venit probabil de la un al doilea trăgător, se înfipse într-un copac, la câțiva milimetri deasupra capului lui Evan.

Grace se aruncă la pământ.

Evan o luă la fugă.

27

Fugă e cam exagerat spus. Era mai degrabă o țopăială frenetică, încercând să-și balanseze cât mai mult piciorul rănit, pentru a-și lăsa greutatea pe celălalt; vedea explozii luminoase de artificii de fiecare dată când atingea pământul cu călcâiul. Trecu de focul de tabără care ardea mocnit, semnalul care lumina de două zile, indicatorul din pădure care spunea „Aici suntem!”, înhață pușca de pe jos din mers; nu intenționa să-și apere teritoriul. Grace era cea care avea să-i țină ocupați – era o patrulă de cel puțin doi soldați, poate chiar mai mulți. Spera că erau mai mulți. Dacă erau mai mulți însemna că Grace ar fi avut de lucru pentru mai mult timp.

Cât mai avea? Cincisprezece kilometri? Treizeci? Nu putea să-și mențină ritmul, dar atâta timp cât continua să meargă, ar fi trebuit să ajungă în apropierea hotelului până în zori. Auzea focurile de armă în urma lui. Pocnete sporadice, nu foc continuu, ceea ce însemna că Grace proceda metodic. Soldații probabil că purtau viziere, ceea ce le mărea puțin șansele. Nu cu mult.

Renunță să se furișeze și porni direct pe autostradă, mergând pe mijlocul drumului, o siluetă solitară sub infinitul cerului plumburiu. Deasupra lui, un stol de ciori se învârteau fâlfâind din aripi, îndreptându-se spre nord. Mergea mai departe, gemând de durere; o lecție la fiecare săritură, o amintire la fiecare pas. Temperatura continua să-i crească, își simțea plămâni arzând și inima bătându-i nebunește în piept. Din cauza hainelor care se frecau de corp, crustele fragile se rupseră și în curând începu să sângereze. Cămașa și blugii

erau îmbibate de sânge. Își forța limitele, era conștient de asta. Sistemul instalat cu scopul de a-l ține în viață dincolo de limitele umane se putea distruge.

Se prăbuși când soarele coborî de pe bolta cerească, un fel de cădere poticnită, de parcă s-ar fi întâmplat cu încetinitorul, atingând mai întâi pământul cu umărul și apoi rostogolindu-se pe marginea drumului, unde rămase întins pe spate, cu brațele larg deschise, amortit de la talie în jos, tremurând din toate încheieturile, arzând de febră în aerul înghețat, întunericul se lăsă asupra Pământului și Evan Walker se rostogoli spre adâncurile întunecate, într-o încăpere ascunsă, scaldată în lumina ce provenea de la fața ei. Și nu putea să-și explice cum era posibil ca fața ei să lumineze locul întunecat dinăuntrul lui. „Ești nebun. Ai înnebunit.” Așa crezuse și el. Luptase să o țină în viață în timp ce pleca de acasă în fiecare noapte ca să-i ucidă pe ceilalți. De ce să supraviețuiască cineva când lumea întregă urma să piară? Dar ea lumina întunericul – viața ei era lumina, ultima stea dintr-un univers pe moarte.

„Eu simt umanitatea”, scrisese ea. Egoistă, încăpățânată, emotivă, copilăroasă, înfumurată. „Eu sunt umanitatea.” Cinică, naivă, drăguță, crudă, moale ca mătasea, dură ca oțelul.

Trebuia să se ridice. Dacă nu se ridica, lumina avea să dispară. Lumea va dispărea în întunericul distrugător. Dar simțea cum întreaga atmosferă îl împinge, ținându-l la pământ cu o forță de cinci cvadrilioane de tone.

Sistemul era distrus. Trecând dincolo de limite, tehnologia extraterestră, instalată în corpul lui uman la vârsta de treisprezece ani, cedase acum. Nu mai era nimic care să-l susțină sau protejeze. Cu pielea arsă sau oasele rupte, corpul lui uman nu era cu nimic diferit față de al prăzilor pe care le vânașe înainte. Fragil. Plăpând. Vulnerabil. Singur.

Nu mai era unul dintre ceilalți. Era în totalitate unul dintre ei. Cu totul altul. Complet uman.

Se rostogoli într-o parte. Spatele i se contractă. Sângele îi năvăli în gură. Îl scuipe.

Se întoarse pe burtă. Se ridică în genunchi. Apoi se sprijini și pe mâini, îi tremurau coatele, iar încheieturile păreau gata să cedeze sub propria-i greutate. Egoistă, încăpățânată, emotivă, copilăroasă, înfumurată. „Eu sunt umanitatea.” Cinică,

naivă, drăguță, crudă, moale ca mătasea, dură ca oțelul. „Eu sunt umanitatea.” Se târăște.

„Eu sunt umanitatea.” Cade.

„Eu sunt umanitatea.” Se ridică.

28

Mult timp mai târziu, ascuns sub podul suspendat al autostradei, Evan văzu o fată brunetă trecând grăbită prin parcare hotelului, traversând nodul rutier dintre state și înaintând câteva sute de metri pe Autostrada 68, oprindu-se apoi câteva clipe la adăpostul unui SUV pentru a arunca o privire spre hotel. Evan îi urmări privirea îndreptată spre o fereastră de la etajul doi, unde pentru o clipă se zări o umbră.

„Efemeridă.”

Fata brunetă dispăru printre pâlcurile de copaci care străjuiau autostrada. Evan nu știa de ce plecase și încotro se îndrepta. Poate că grupul se despărțea – ceea ce le-ar fi mărit șansele de supraviețuire – sau poate plecase să caute un loc mai sigur unde să se ascundă pe timpul iernii, în orice caz, avea impresia că îi găsisese la timp.

Fata cu părul brunet pe care o văzuse plecând era doar una dintre ei, mai rămăseseră cel puțin patru înăuntru, cei pe care îi văzuse în dreptul ferestrelor. Nu știa dacă era vorba de supraviețuitori ai exploziei. Nici măcar nu era sigur că umbra din dreptul ferestrei era a lui Cassie.

Dar nu avea nicio importanță. Făcuse o promisiune. Trebuia să intre acolo.

Nu se putea apropia direct. Situația era complicată din cauza atâtor factori necunoscuți. Dacă nu era Cassie, ci un pluton de soldați din al Cincilea Val aflați în afara bazei în momentul exploziei, cum era cazul plutonului de care o lăsase pe Grace să se ocupe? L-ar fi omorât după doar câțiva metri. Riscul era aproape la fel de mare și dacă era vorba despre Cassie și un grup de supraviețuitori: ar fi putut să-l doboare înainte să-și dea seama cine era.

Dar erau o mulțime de riscuri și dacă pătrundea în clădire. Nu știa câte persoane erau înăuntru. Nu știa dacă le putea face față la doi sau patru puști bine înarmați, plini de adrenalină, gata în orice moment să apese pe trăgaci, să spulbere

orice vedeau mișcând. Sistemul care îi optimiza corpul cedase. „Sunt complet uman”, îi spusese el lui Cassie. Acum într-adevăr era.

Încă își mai analiza opțiunile, când în parcare apăru o siluetă micuță. Un copil îmbrăcat în uniforma soldaților din al Cincilea Val. Nu era Sam – Sam fusese îmbrăcat în salopeta albă a copiilor procesați – dar încă prea mici. Avea în jur de șase sau șapte ani, se gândi el. Urma același traseu ca fata cu părul brunet, chiar se opri lângă același SUV să se uite înapoi spre hotel. De data asta Evan nu mai văzu nicio umbră la fereastră; oricine fusese acolo, acum dispăruse.

Așadar acum erau două persoane. Abandonau hotelul rând pe rând? Avea sens din punct de vedere tactic. Atunci n-ar fi fost mai bine pur și simplu să aștepte să iasă Cassie, în loc să își riște viața intrând?

Și stelele se rotiră deasupra sa, marcând timpul care încetinea.

Se ridică, apoi se ascunse din nou. Mai ieșea cineva din hotel, mai mare decât cel dinainte, un puști grasuț, cu un cap mare, ținând o pușcă în mână. Trei până acum, și niciunul Cassie sau Sam sau prietenul lui Cassie din liceu – cum îl chema? Ken? Cu fiecare ieșire, șansele ca ea să nu se fi aflat în hotel creșteau. Avea rost să încerce să intre?

Instinctul îi spunea „du-te”. Fără răspunsuri, fără arme, și doar cu un dram de forță. Tot ce-i rămăsese era instinctul.

Și se duse.

29

De aproape cinci ani se baza pe optimizările pe care le primise și care-l făceau superior oamenilor în aproape toate privințele. Auz. Văz. Reflexe. Agilitate. Forță. Optimizările îl răsfățaseră. Uitase cum e să fii normal.

Acum învăța cum e când te prăbușești.

Se strecură într-o cameră de la parter printr-o fereastră spartă. Se apropie șchiopătând de ușă și își lipi urechea de ea, dar tot nu auzea nimic altceva în afara bătăilor inimii, întredeschise ușa și se strecură pe coridor, ascultând, așteptând degeaba să-și adapteze vederea la întuneric. Din coridor ajunse la recepția hotelului. Nu-și auzea decât propria

respirație, înghețând în aerul rece. Aparent, la parter nu era nimeni. Știa că cineva stătea de pază la fereastră holului de la etaj, îl văzuse cu coada ochiului în timp ce intra pe geam.

Casa scării. Două etaje. Până ajunsese la jumătatea scării se simțea amețit din cauza durerii și își pierduse suflul din cauza efortului. Simțea gust de sânge în gură. Nu mai era pic de lumină. Era îngropat în întuneric.

Dacă era o singură persoană de cealaltă parte a ușii, avea la dispoziție câteva secunde. Dacă era mai mult de o persoană, timpul nu mai conta, era mort. Instinctul îi spunea să aștepte.

Se duse.

De cealaltă parte a ușii, în hol, era un copilaș cu urechi extraordinar de mari care căscă uimit gura la vederea lui Evan. Dură doar o clipă ca Evan să-l imobilizeze, prinzându-l de gât și apăsându-și antebrațul pe carotida lui, întrerupând alimentarea creierului cu sânge. Târî captura care se tot zvârcolea în întunericul din casa scării. Puștiul se lăsă moale înainte ca ușa să se închidă după ei.

Evan așteptă câteva secunde în spatele ușii. Holul era gol, îl înhățase pe puști rapid și în liniște. Putea să treacă ceva timp până când ceilalți – dacă mai era cineva – aveau să observe că le dispăruse santinela. Îl târî pe puști la baza scărilor și îi înghesui corpul inconștient între trepte și perete. Se întoarse, întredeschise ușa. Undeva la jumătatea holului se mai deschise o ușă și apărură două siluete umbrite. Le urmări traversând holul și intrând într-o altă cameră. O clipă mai târziu reapărură și intrară în altă cameră.

Verificau fiecare cameră. Urmau scările. Sau liftul, uitase de lift. Urmau să coboare prin casa liftului și să înceapă verificarea scărilor de jos?

„Nu, dacă sunt doar doi, se vor despărți. Unul pe scări, celălalt prin casa liftului și se vor întâlni pe hol.”

Îi urmări ieșind din ultima cameră, apoi îndreptându-se spre lift, unde unul dintre ei ținu ușa în timp ce celălalt dispăru din raza privirii în casa liftului. Cel care rămase pe loc părea să aibă probleme cu echilibrul, se ținea de stomac și gemea încet din cauza efortului, lăsându-se mai mult pe o parte, în timp ce se îndrepta șchiopătând spre Evan.

Așteptă. Douăzeci de metri. Zece. Cinci. Ținea pușca în mână dreaptă și se ținea de stomac cu mâna stângă. De cealaltă parte a ușii, Evan zâmbi. „Ben. Nu Ken. Ben.”

„Te-am găsit.”

Era prea periculos să creadă că Ben o să-l recunoască și n-o să tragă pe loc. Năvăli pe ușă și-și năpusti pumnul cât de tare putea în stomacul rănit al lui Ben. Deși lovitura îl lăsă fără răsuflare, Ben nu căzu. Clătinându-se, ridică pușca. Evan i-o zbură din mână și îl lovi din nou, în același loc, și de data asta Ben căzu în genunchi, la picioarele lui. Privirile li se întâlneau.

— Știam că nu erai pe bune cu noi, icni Ben.

— Unde e Cassie?

Evan îngenunche, îl apucă pe Ben de gulerul hanoracului galben și fețele li se apropiară.

— Unde e Cassie?

Dacă ar fi fost vechiul Evan, dacă sistemul nu i s-ar fi prăbușit, ar fi văzut umbra lamei apropiindu-se, ar fi auzit șuieratul extrem de slab tăind aerul. Dar nu își dădu seama de existența cuțitului până ce Ben nu i-l înfipse în coapsă.

Căzu pe spate, trăgându-l pe Ben odată cu el. Îl împinse într-o parte, imediat ce Ben scoase cuțitul din el. Evan îi imobiliză încheietura lui Ben cu genunchiul pentru a neutraliza pericolul, în timp ce îl apăsa cu ambele mâini pe gură și pe nas. Timpul trecea. Sub el, Ben se zvârcolea și izbea, își smucea capul dintr-o parte în alta, încercând să apuce cu mâna liberă pușca aflată la mai puțin de un centimetru de degetele lui – și timpul îngheță.

Apoi Ben rămase nemișcat și Evan căzu într-o parte, respirând zgomotos, plin de sânge și sudoare, simțindu-se de parcă trupul i-ar fi putut lua foc dintr-o clipă-ntr-alta. Dar nu avea timp să se odihnească: ceva mai departe pe hol printr-o ușă puțin crăpată o fețișoară în formă de inimă îl deturna.

Sam.

Se forță să se ridice în picioare, își pierdu echilibrul, se împietici spre perete, căzu. Se ridică din nou, convins că aceea care coborâse în casa liftului era Cassie, dar știind că trebuia să îl pună la adăpost pe Sam mai întâi, numai că puștiul trântise ușa și începuse să-l înjure și apoi, în clipa în care Evan puse mâna pe clanță, deschise focul.

Se lipi de peretele de lângă ușa până ce Sam își goli încărcătorul.

În clipa în care se opri, nu ezită. Sam trebuia neutralizat înainte să apuce să reîncarce.

Evan avea de ales: să încerce să spargă ușa cu piciorul rănit, sau să se sprijine cu toată greutatea pe el, și să spargă ușa cu celălalt picior. Nicio variantă nu era prea bună. Alese să spargă ușa cu piciorul rănit, așa nu risca să-și piardă echilibrul.

Trei lovituri puternice, rapide. Trei lovituri care-i cauzară o durere cum nu mai simțise niciodată. Dar încuietorea cedă cu o bufnitură zgomotoasă și ușa se trânti de perete. Se năpusti în cameră și îl văzu pe fratele lui Cassie târându-se spre fereastră. Cumva, Evan reuși să rămână în picioare, ceva îl ținu drept și-l împinse spre copil cu mâna întinsă, „Sunt aici, mă mai ții minte? Te-am mai salvat o dată, am să te salvez din nou...”

Și atunci, în spatele lui, cea de pe urmă, ultima stea, cea care îl purtase peste o mare nesfârșită de alb, singurul lucru pentru care merita să moară, deschise focul.

Și glonțul îi uni în momentul în care atinse osul, legându-i împreună ca o funie de argint.

IV. Milioane

30

Băiatul încetase să mai vorbească în vara molimei.

Tatăl lui dispăruse. Mai aveau foarte puține lumânări și a plecat într-o dimineață să refacă provizia. Nu s-a mai întors niciodată.

Mama lui se îmbolnăvise. O dureau capul. O dureau tot corpul. Chiar și dinții o dureau, așa i-a spus. Noaptea era cel mai rău. Îi creștea febra. Nu putea să păstreze în stomac nimic din ce mânca. A doua zi dimineața se simțea mai bine. Poate o să-mi treacă, spunea ea. Refuzase să meargă la spital. Auziseră tot felul de povești, toate înspăimântătoare, despre spitale, clinici și adăposturi de urgență.

Una câte una, toate familiile părăsiseră cartierul. Jafurile se înmulțeau și noaptea găștile cutreierau străzile. Un bărbat care locuia la două case mai jos fusese ucis, împușcat în cap, pentru că refuzase să le dea din rația de apă a familiei sale. Câteodată, prin cartier apărea câte un străin povestind despre cutremure și valuri de apă de o sută cincizeci de metri înălțime care inundaseră totul la est de Las Vegas. Mii de morți. Milioane.

Când mama ajunsese prea slăbită pentru a se mai da jos din pat, bebelușul rămăsese în grija lui. Îi spuneau bebeluș, dar avea aproape trei ani. Nu-l aduce lângă mine, îi spusese mama. O să se îmbolnăvească. Nu era cine știe ce bătaie de cap cu bebelușul. Dormea mult. Se juca destul de puțin.

Era doar un copilăș, nu-și dădea seama de nimic. Câteodată întreba unde era tati sau ce pățise mami. Dar, în majoritatea timpului, cerea de mâncare.

Proviziile de hrană scădeau. Dar mama nu voia să-l lase să plece. E prea periculos. O să te rătăcești. O să fii răpit. O să te împuște. Se certa cu ea. Avea opt ani și era mult prea bine dezvoltat pentru vârsta lui, fusese ținta tachinărilor și batjocurilor în curtea școlii de când avea șase ani din cauza asta. Era puternic. Se putea descurca. Dar ea nu voia să-l lase. Eu oricum nu pot mânca și ție nu ți-ar strica să slăbești un pic. Nu era rea, încerca să glumească. Totuși, lui nu i se părea amuzant.

Apoi au ajuns la ultima conservă de supă condensată și ultimul pachet de biscuiți uscați. A încălzit supa la șemineu, la un foc făcut din bucăți de mobilier și din revistele vechi de vânătoare ale tatălui său. Copilașul a mâncat toți biscuiții, dar a refuzat supa. Voia macaroane cu brânză. Nu avem macaroane cu brânză. Avem doar supă și biscuiți, asta-i tot. Copilașul a început să plângă și să se tăvălească pe jos prin fața șemineului, țipând că vrea macaroane cu brânză.

I-a dus o cană de supă mamei, îi crescuse febra. Cu o noapte înainte începuse să vomite niște cheaguri negre, de fapt mucoasă stomacală amestecată cu sânge, dar el nu știa asta pe atunci. L-a privit intrând în cameră cu ochi morți, lipșiți de expresie, cu acea privire fixă a Morții Roșii.

Ce crezi că faci? Nu pot să mănânc, ia-o de aici.

A luat-o și a mâncat-o stând în picioare lângă chiuveta din bucătărie, în timp ce fratele lui mai mic se tăvălea pe podea și țipa și mama aluneca în starea de inconștiență, cu virusul ajungându-i la creier. În ultimele ore de viață, mama lui avea să dispară. Personalitatea ei, memoria, tot ce fusese vreodată, aveau să cedeze înaintea corpului. A mâncat supa călâie și apoi a lins bolul. Va trebui să plece dimineață. Nu mai aveau nimic de mâncare.

O să-i spună frățiorului să rămână în casă orice s-ar întâmpla și n-o să se întoarcă acasă până nu va găsi ceva de mâncare.

S-a strecurat afară a doua zi dimineața. A căutat prin băcării abandonate și magazine. A căutat prin restaurante și *fast-food-uri* jefuite. A găsit tomberoane duhnind din cauza gunoaielor putrezite și dând pe dinafară de saci de gunoi desfăcuți prin care cotrobăiseră multe mâini înaintea lui. Până după-amiaza târziu găsisse un singur produs comestibil,

sub un raft gol dintr-o benzinărie: o prăjitură cam cât palma lui, încă aflată în ambalajul de plastic. Se făcea târziu, în scurt timp soarele avea să apună. S-a hotărât să meargă acasă și să se întoarcă a doua zi. Poate mai erau și alte prăjiturile sau alte lucruri comestibile ascunse sau pierdute – doar că trebuia să caute mai atent.

Când a ajuns acasă, ușa de la intrare era întredeschisă. Își amintea că o închisese în urma lui, așa că ceva nu era în ordine. A dat fuga înăuntru. Și-a strigat fratele. L-a căutat prin toate camerele. L-a căutat pe sub paturi și în dulapuri și în mașinile care zăceau reci și inutile în garaj. Mama l-a chemat în camera ei. Unde fusese? Copilașul plânsese încontinuu după el. A întrebat-o unde era copilul și ea s-a răstit la el: nu-l auzi?

Dar nu auzea nimic.

A ieșit afară și l-a strigat pe nume cât a putut de tare. L-a căutat în curtea din spate și apoi a bătut la ușa vecinilor. A bătut la toate ușile caselor de pe stradă. Nu i-a răspuns nimeni. Oamenii dinăuntru erau ori prea speriați să iasă, ori bolnavi, ori pur și simplu dispăruseră. A mers câteva cvar-tale în sus și în jos, strigând numele fratelui său până a răgușit. O bătrână a ieșit pe verandă clătînându-se și a țipat la el să plece de acolo; avea o armă. Așa că s-a întors acasă.

Copilașul dispăruse. S-a hotărât să nu-i spună mamei. Ce-ar fi putut să facă? Nu voia ca ea să creadă că fusese rău pentru că plecase de acasă. Ar fi trebuit să-l ia cu el, dar se gândise că era mai în siguranță acasă. Casa ta e cel mai sigur loc de pe Pământ.

În noaptea aceea, mama l-a chemat. Unde-mi e copilașul? i-a spus că dormea. Era cea mai îngrozitoare noapte de până atunci. Patul era plin de șervețele pline de sânge. Altele umpleau noptiera; unele căzuseră și pe podea.

Adu-mi copilașul.

Doarme.

Vreau să-mi văd copilașul.

Îl poți îmbolnăvi.

L-a blestemat, l-a spus să se ducă dracului. L-a scuipat cu flegmă amestecată cu sânge. El stătea în prag, scormonind agitat cu mâinile prin buzunare, și ambalajul prăjiturii a foș-nit, plasticul deteriorându-se din cauza căldurii.

Unde-ai fost?

Să caut de mâncare.

Ea a icnit. Nu pronunța cuvântul ăsta.

De ce te-ai dus să cauți de mâncare? Tu n-ai nevoie de mâncare. Ești cea mai dezgustătoare bucată de slănină pe care am văzut-o vreodată. Ai putea să trăiești toată iarna numai din burta aia grasă.

El n-a zis nimic. Știa că molima era cea care vorbea, nu mama lui. Mama lui îl iubea. Când tachinările de la școală se agravaseră, se dusesse la director și îl amenințase cu un proces în cazul în care batjocura nu înceta.

Ce e zgomotul ăsta? Ce e zgomotul ăsta îngrozitor?

I-a spus că nu auzea nimic. Ea s-a înfuriat. A început din nou să-l înjure și stropi de salivă plină de sânge au pătat rama patului.

De la tine se aude. Cu ce te tot joci în buzunar?

N-avea încotro. Trebuia să-i arate. A scos prăjitura și atunci ea a țipat la el să o ia de acolo. Normal că era atât de gras. Normal că frățiorul lui flămânzea în timp ce el se îndopa cu prăjituri și bomboane și macaroane cu brânză. Ce fel de monstru era dacă fusese în stare să mănânce toată porția fratelui său de macaroane cu brânză?

A încercat să se apere. Dar de fiecare dată când încerca să spună ceva, ea țipa la el să tacă, să tacă, să TACĂ! Vocea lui îi făcea greață. Era vina lui. El îi făcuse ceva soțului ei și el îi făcuse ceva frățiorului său și el îi făcuse ceva și ei, o îmbolnăvisc, o otrăvisc, *o otrăvea*.

Și de fiecare dată când el încerca să spună ceva, urla la el. Taci, taci, TACI!

Două zile mai târziu a murit.

A înfășurat-o într-un cearșaf curat și a dus-o în grădina din spate, l-a stropit corpul cu lichidul pentru aprins cărbunii și i-a dat foc. A ars trupul mamei sale și toate așternuturile pe care stătuse ea. L-a mai așteptat o săptămână pe fratele său, dar acesta nu s-a mai întors niciodată. L-a căutat. A căutat și mâncare. A găsit mâncare, dar nu și-a găsit fratele. A încetat să-l mai strige. A încetat să mai spună vreun cuvânt. A tăcut.

Șase săptămâni mai târziu mergea de-a lungul unei autostrăzi pline de mașini blocate, de epave de mașini, cami-

oane și motociclete, când a văzut undeva departe un fum negru și, câteva minute mai târziu, sursa fumului, un autobuz școlar galben plin cu copii.

În autobuz erau și soldați și l-au întrebat cum îl cheamă, de unde e și câți ani are. Mai târziu, și-a amintit cum și-a vârat agitat mâinile în buzunare și a găsit prăjiturica aceea veche, încă în ambalaj.

Slănină de porc. Poți să trăiești toată iarna, numai din burta aia grasă.

Ce s-a întâmplat, puștiule? Nu știi să vorbești?

Sergentul său de instrucție a aflat că ajunsese în tabără fără nimic altceva decât hainele de pe el și o prăjiturică în buzunar. Înainte să afle povestea, sergentul îl poreclise Fatboy[8]. După ce a aflat-o, l-a poreclit Poundcake[9].

Îmi place de tine, Poundcake. Îmi place că ești un țintaș înnăscut. Pun pariu c-ai ieșit din maică-ta cu o pușcă într-o mână și o gogoasă în cealaltă. Îmi place că arăți ca Elmer Fudd[10], dar ești curajos ca Mufasa[11]. Și, *mai ales*, îmi place că nu vorbești. Nimeni nu știe de unde ești, unde ai fost, ce gândești, ce simți. La dracu', eu nu știu și nici nu-mi pasă, și n-ar trebui să-ți pese nici ție. Ești un mut căpos, un ucigaș cu sânge rece venit din adâncul întunericului, cu o inimă pe măsură, nu-i așa, soldat Poundcake?

Nu era.

Nu încă.

8 Grăsanul (în lb. engleză în text).

9 Pandișpan (în lb. engleză în text).

10 Personaj Looney Tunes, vânătorul-inamic al lui Bugs Bunny (n. red.).

11 Personaj Disney din *Lion King*, tatăl leului Simba.

V. Prețul

31

Primul lucru pe care voiam să-l fac când avea să se trezească era să-lucid.

Dacă se mai trezea.

Dumbo nu era prea sigur de asta. „E rănit destul de grav”, mi-a spus după ce l-am dezbrăcat și i-am examinat rănilor, înjunghiat într-un picior, împușcat în celălalt, plin de arsuri, cu oase rupte, tremurând din cauza febrei – deși era învelit într-o grămadă de pături, Evan tremura atât de tare, încât patul părea că vibrează.

— Septicemie, a murmurat Dumbo.

A observat că mă uitam prostește la el și a adăugat:

— Atunci când infecția pătrunde în sistemul circulator.

— Ce putem face? l-am întrebat.

— Antibiotice.

— Pe care nu le avem.

M-am așezat pe pat. Sam stătea în picioare ținând strâns în mână pistolul fără gloanțe. Nu voia să-i dea drumul. Ben stătea sprijinit de perete, legănând pușca dintr-o parte într-alta, supraveghindu-l precaut pe Evan, de parcă se temea că dintr-o clipă-ntr-alta Evan ar fi putut sări din pat încercând să ne doboare pe toți.

— N-a avut altă soluție, i-am spus lui Ben. Cum putea să se apropie pur și simplu prin întuneric, fără să tragă cineva în el?

— Vreau să știu unde sunt Poundcake și Teacup, a zis Ben printre dinți.

Dumbo i-a spus să stea jos. Îi refăcuse bandajele, dar Ben pierduse mult sânge. Făcându-i semn să-l lase în pace, Ben

s-a îndepărtat de perete, s-a apropiat șchiopătând de patul pe care stătea Evan și l-a pocnit peste față cu dosul mâinii.

— Trezește-te! *Pleosc.* Trezește-te, nemernicule!

Am sărit de pe pat și l-am prins de încheietura mâinii înaintea să-l mai plesnească încă o dată pe Evan.

— Ben, nu rezolvi nimic...

— Bine.

Și-a lăsat brațul în jos și s-a dus către ușă târșâindu-și picioarele.

— O să-i gădesc singur.

— Zombi, a strigat Sam fugind lângă Ben. Vin cu tine!

— Terminați! Amândoi! m-am răstit. Nimeni nu pleacă nicăieri până când...

— Ce, Cassie? a urlat Ben. Până când ce?

Am deschis gura fără să reușesc să spun ceva. Sam îl tot trăgea de braț, „Hai, Zombi!”. Fratele meu de cinci ani fluturând un pistol fără gloanțe; iată o figură de stil.

— Ben, ascultă-mă. Mă ascuți? Dacă pleci acum...

— Chiar plec acum...

— ... am putea să rămânem și fără tine, am țipat la el. Nu ai de unde să știi ce s-a întâmplat acolo, poate că Evan i-a doborât cum a făcut cu tine și cu Dumbo. Dar poate că nu, poate chiar acum se întorc, și dacă pleci acum, riști proteste...

— Nu-mi ține mie predici despre riscuri protestești. Știu totul despre asta.

Ben s-a clătinat. Fața i s-a golit de orice culoare și a căzut într-un genunchi – cu Sam prinzându-l inutil de o mână.

Eu și Dumbo l-am ridicat și l-am pus pe unul dintre paturile goale, unde a căzut pe spate, înjurându-se pe sine și înjurându-l pe Evan Walker, și toată situația, în general. Dumbo se uita la mine cu o privire de căprioară de parcă mi-ar fi spus „Tu știi, nu? Știi ce trebuie să facem, așa e?”

Greșit.

32

Am luat de pe jos pușca lui Dumbo și i-am pus-o în brațe.

— Suntem orbi, i-am zis. Scările, ambele ferestre de la coridor, camerele din partea de est, camerele din partea de vest. Patrulează peste tot și fii cu ochii-n patru. Eu rămân aici

cu masculii alfa și încerc să-i împiedic să nu se omoare unul pe altul.

Dumbo dădea din cap că înțelesese, dar nu se mișca. Mi-am lăsat mâna pe umărul lui și mi-am pironit privirea în ochii lui rătăciți.

— Du-te, Dumbo. Înțelegi? Du-te.

A dat din cap de câteva ori, ca un dispozitiv uman de bomboane și a ieșit din cameră târșându-și picioarele. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să plece, dar eram de multă vreme în punctul acesta, punctul în care trebuie să faci ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci.

— De ce nu l-ai împușcat în cap? a mormăit Ben în spatele meu. De ce în genunchi?

— Dreptate poetică, am murmurat.

M-am așezat lângă Evan. Îi vedeam ochii mișcându-se în spatele pleoapelor. Murise, îi spusese adio. Acum era viu și era posibil să nu fiu în stare să-l salut. „Suntem la doar douăzeci de kilometri de Tabăra Haven, Evan. De ce ți-a luat atât de mult timp?”

— Nu putem rămâne aici, a zis Ben. A fost o decizie proastă să o trimitem pe Ringer înainte. Știam eu că n-ar fi trebuit să ne despărțim. Plecăm de aici mâine dimineață.

— Și cum o să facem asta? I-am întrebat. Ești rănit. Evan e...

— Nu e vorba despre el aici, a zis Ben. Mă rog, pentru tine cred că e...

— El e motivul pentru care ești în viață și poți cârcoti acum, Parish.

— Nu cârcotesc.

— Ba da, cârcotești ca regina unui concurs de frumusețe.

Sammy a izbucnit în râs. Cred că nu-l mai auzisem râzând de la moartea mamei. Asta m-a stârnit, ca și cum aș fi descoperit un lac în mijlocul deșertului.

— Cassie te-a făcut fetiță, l-a informat Sam pe Ben, în caz că nu-și dăduse seama.

Ben l-a ignorat.

— Am stat aici așteptând după el și acum suntem prinși în capcană din cauza lui. Faci cum vrei, Sullivan. Mâine dimineață eu am plecat.

— Și eu, a zis Sam.

Ben s-a ridicat, a stat puțin pe marginea patului, cât să-și tragă sufletul, apoi a pornit șontâcând spre ușă, cu Sam pe urmele lui. N-am încercat să-i opresc. Ce-aș fi obținut? Ben a crăpat puțin ușa și i-a strigat încet lui Dumbo să nu tragă – se ducea să-l ajute. Apoi, eu și Evan am rămas singuri.

M-am așezat pe patul de pe care tocmai se ridicase Ben. Încă purta căldura corpului său. Am luat în brațe ursulețul lui Sammy.

— Mă auzi? l-am întrebat – pe Evan, nu pe ursuleț. Cred că suntem chit, acum, nu? M-ai împușcat în genunchi, te-am împușcat în genunchi. M-ai văzut dezbrăcată, te-am văzut dezbrăcat. Te-ai rugat pentru mine, eu...

Camera se învârtea în jurul meu. L-am lovit pe Evan în piept cu ursulețul.

— Și ce e cu geaca aia oribilă? Pinheads[12], da. Asta pune punctul pe i, i-am spus lovindu-l din nou. *Pinhead*, și iar îl lovesc. *Pinhead* – îl lovesc iar. Acum vii? Acum?

Buzele i s-au mișcat și un cuvânt a ieșit încet, ca aerul dintr-un cauciuc dezumflat.

— Efemeridă.

33

A deschis ochii. Amintindu-mi ce scrisesem despre căldura și culoarea lor ciocolatie, undeva în mine se auzea un „aah”. De ce avea efectul ăsta asupra mea, de a-mi înmuia genunchii? Eu nu eram așa. De ce îl lăsasem să mă sărute, să mă alinte și să se învârtă în jurul meu de parcă aș fi fost un cățel extraterestru rătăcit și oropsit? Cine era individul ăsta? Din ce realitate distorsionată se teleportase în propria mea realitate distorsionată? Nimic nu se potrivea. Nimic nu avea sens. Faptul că se îndrăgostise de mine era ca și cum m-aș fi îndrăgostit eu de un gândac, dar, atunci, cum se numea ceea ce simțeam pentru el? Cum se numea?

— Dacă n-ai fi pe moarte și așa mai departe, ți-aș spune să te duci dracului.

— Nu sunt pe moarte, Cassie.

I se zbăteau pleoapele, îi transpira fața. Vocea îi tremura.

12 *Pinhead* (în lb. engleză în text), în argou – tâmpit, cretin.

— Bine, atunci du-te dracului. M-ai părăsit, Evan. În întuneric, pur și simplu, și apoi mi-ai aruncat în aer pământul de sub picioare. Puteai să ne omori pe toți. M-ai părăsit chiar când...

— M-am întors, mi-a răspuns, întinzând mâna spre mine.

— Nu mă atinge.

„Gata cu trucurile tale care-mi iau mințile.”

— Mi-am ținut promisiunea, mi-a șoptit.

Ei bine, ce replică sarcastică puteam să-i dau? O promisiune mă dusesse la el încă de la început. Din nou, eram uluită de cât de ciudat era că acum el era în situația în care fusesem eu și eu eram în situația în care fusese el. Promisiunea lui pentru promisiunea mea. Glonțul meu pentru glonțul lui. Am ajuns să ne dezbrăcăm unul pe celălalt pentru că nu am avut de ales; să ții la pudoare în epoca Celorlalti și ea și cum ai sacrificat o capră sperând că asta o s-aducă ploaia.

— Era să te-alegi cu o gaură în cap, tâmpitul, i-am spus. Nu ți-a trecut prin minte să strigi din capătul scării „Hei, sunt eu! Nu trașteți!”?

— Era prea riscant, a spus el dând din cap.

— Da, sigur. Mai riscant decât dacă îți zburam capul. Unde e Teacup? Unde e Poundcake?

A clătinat iarăși din cap, în semn că nu știa despre cine vorbesc.

— Fetița care a plecat pe autostradă. Puștiul grăsuț care s-a dus după ea. Sigur i-ai văzut.

— Spre nord, a aprobat el din cap.

— Ei, asta știi și eu...

— Nu te duce după ei.

Asta m-a mirat.

— Ce vrei să spui?

— E periculos.

— Peste tot e periculos, Evan.

Și-a dat ochii peste cap. Era pe cale să leșine din nou.

— E și Grace.

— Ce-ai zis? Grace? Ca în „Amazing Grace^[13]” sau ce? Ce înseamnă „E și Grace”?

¹³ Cunoscut imn bisericesc în Marea Britanie și SUA. *Grace* – grația divină.

— Grace, a șoptit el încă o dată și apoi a leșinat.

34

Am stat cu el până în zori. Am stat cu el la fel cum stătuse și el cu mine atunci, la fermă. Mă dusese acolo împotriva voinței mele și apoi voința mea îl adusese pe el aici, și poate că asta însemna că eram cumva chit. Sau că aparțineam unul altuia. Oricum, nicio datorie nu se plătește vreodată pe deplin, cel puțin nu acelea care contează. „M-ai salvat”, îmi spusese el, și nu înțelesesem atunci de la ce îl salvasem. Asta era înainte să-mi spună adevărul despre cine era cu adevărat, și în cele din urmă am crezut că îl salvasem de genocidul uman, de crimele în masă. Acum mă gândeam că nu se referise la faptul că îl salvasem de la ceva, ci *pentru* ceva. Partea complicată, fără răspuns, partea care mă băga în sperieți, era ce anume ar fi putut fi acel ceva.

Gemea în somn. Degetele i se încleștau pe așternuturi. Delira. „Am trecut prin asta, Evan.” L-am luat de mână. Era plin de arsuri și vânătăi și avea oase rupte și eu îl întrebasesem de ce-i luase atât de mult timp să mă găsească? Probabil că se târâse până aici. Avea mâna fierbinte, iar chipul îi strălucea de transpirație. Mi-a trecut prin minte pentru prima dată că Evan Walker ar putea muri – atât de curând, totuși, după ce se ridicase din morți.

— O să trăiești, i-am spus. Trebuie să trăiești. Promite-mi, Evan. Promite-mi că o să trăiești. Promite-mi.

Am luat-o un pic razna. Am încercat să mă controlez. Dar nu m-am putut abține.

— Așa închidem cercul și terminăm; eu și cu tine, terminăm. M-ai împușcat și am supraviețuit. Te-am împușcat și supraviețuiești. Vezi? Așa merg lucrurile. Poți să întrebi pe oricine. Plus că tu ești Domnul Superființa-de-zece-secole sortit să ne salvezi pe noi, oamenii vrednici de milă, de furnicarul intergalactic. Asta e misiunea ta. Pentru asta te-ai născut. Sau ai fost crescut. Nu contează. Și la cum se desfășoară planurile de cucerire a lumii, se pare că misiunea ta nu prea merge bine. A trecut aproape un an și n-am reușit nimic, și acum cine stă întins pe spate ca un gândac, cu saliva scurgându-i-se pe bărbie?

Chiar avea niște salivă pe bărbie. I-am șters-o cu un colț de pătură.

Ușa s-a deschis și a intrat Poundcake. Apoi Dumbo, rânjind cu gura până la urechi, apoi Ben, și ultimul, Sam. Ultimul, adică nici urmă de Teacup.

— Cum se simte? a întrebat Ben.

— Arde, i-am răspuns. Delirează. Tot vorbește despre „Grace”.

— Adică „Amazing Grace”? s-a încruntat Ben.

— Poate spune o rugăciune, ca înaintea mesei, a sugerat Dumbo. Probabil e mort de foame.

Poundcake s-a îndreptat greoi spre fereastră, holbându-se la parcare goală. L-am urmărit cu privirea cum traversa camera. Semăna întrucâtva cu Aiurel[14]. Apoi m-am întors spre Ben:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vrea să ne spună.

— Atunci obligă-l. Tu ești sergentul, nu?

— Nu cred că poate.

— Deci, Teacup a dispărut și nu știm unde și de ce.

— S-a întâlnit cu Ringer, a presupus Dumbo. Și Ringer a decis să o ia cu ea la peșteri, ca să nu piardă timpul aducând-o înapoi.

Am dat din cap spre Poundcake.

— Și el unde-a fost?

— L-am găsit afară, a zis Ben.

— Ce făcea?

— Stătea... pe-acolo.

— Stătea pe-acolo? Pe bune? V-ați gândit vreodată de partea cui e Poundcake, de fapt?

— Sullivan, nu începe, mi-a spus Ben, clătinând din cap plictisit.

— Serios. Jocul de-a mușenia ar putea fi doar un *joc*. Așa nu e nevoie să răspundă la întrebări incomode. Plus că ar avea sens să fi infiltrat unul de-al lor în fiecare pluton, în cazul în care cineva...

14 În engleză Eeyore, măgărușul mereu trist din *Winnie the Pooh*.

— Da, și înainte de Poundcake a fost Ringer, s-a enervat Ben. Următorul va fi Dumbo. Sau eu. Asta în timp ce individul care a recunoscut că face parte dintre dușmani zace aici, ținându-te de mână.

— De fapt, eu îl țin de mână. Și el nu ne este dușman, Parish. Credeam că ai priceput asta.

— De unde știm că n-a omorât-o pe Teacup? Sau pe Ringer? De unde știm?

— Cristoase, uită-te la el. N-ar putea ucide o... o...

Am încercat să mă gândesc la singurul lucru pe care ar fi fost suficient de puternic să-lucidă, dar creierul meu înfometat și lipsit de somn nu se putea gândi decât la „efemeridă”, ceea ce n-ar fi fost deloc cel mai fericit cuvânt pe care-l puteam alege. Ca un semn rău nechibzuit, dacă un semn rău ar putea fi nechibzuit.

Ben a tăbărit asupra lui Dumbo, care a tresărit. Cred că ar fi preferat ca nervii lui Ben să se verse pe oricine altcineva, dar nu pe el.

— O să supraviețuiască?

— E destul de grav, a clătinat Dumbo din cap, în timp ce vârful urechilor începeau să i se înroșească.

— Asta întreb și eu. Cât de grav? Când o să fie în stare să călătorească?

— Nu prea curând.

— La dracu', Dumbo, când?

— Peste câteva săptămâni? O lună, poate? Are glezna ruptă, dar nu asta e cel mai grav. E vorba de infecție, plus că există și riscul cangrenei...

— O lună? O lună! a exclamat Ben râzând nervos. Dă buzna aici, te dă gata pe tine, mă bate măr pe mine și, câteva ore mai târziu, e în stare atât de gravă că nu se poate mișca o lună!

— Atunci pleacă! i-am strigat din celălalt capăt al camerei. Plecați toți. Rămân eu cu el și venim după voi imediat ce putem.

Ben, care rămăsese cu gura deschisă, a închis-o zgomotos. Sam stătea lângă piciorul lui Ben, ținându-se cu un degețel de cureaua prietenului său mai mare. Am simțit cum mi se strângea inima văzându-l. Ben îmi spusese că, în tabără, fră-

țiorului meu i se spunea „câinele lui Zombi” pentru că stătea mereu credincios în preajma lui.

— Are dreptate, sergent, a zis Dumbo.

— Avem un plan, a spus Ben, abia mișcându-și buzele. Și ne ținem de plan. Dacă Ringer nu se întoarce până mâine dimineață, plecăm.

— Cu toții, a continuat el, fixându-mă cu privirea. Iar ei doi, a mai zis arătând cu degetul spre Poundcake și Dumbo, îl pot căra pe prietenul tău, dacă o să fie nevoie.

Apoi Ben s-a întors, s-a lovit de perete, s-a sprijinit pentru un moment și a ieșit pe ușă împleticindu-se.

— Sergent, unde...? a strigat Dumbo urmându-l.

— În pat, Dumbo, în pat! Trebuie să mă întind puțin, altfel cad din picioare. Tu stai primul de pază. Nugget, Sam, cum te-o chema, tu ce faci?

— Vin cu tine.

— Rămâi aici cu sora ta. Ba nu. Ai dreptate. Ea are mâinile ocupate, la propriu. Poundcake! Stă Sullivan de pază. Închide și tu ochii, grăsan mut neno...

Vocea i s-a stins. Dumbo s-a apropiat de capătul patului în care stătea Evan.

— Sergentul e foarte tensionat, mi-a explicat el, de parcă aș fi avut nevoie de explicații. De obicei e foarte calm.

— Și eu la fel. Sunt genul care nu-și bate capul. Fără grijă!

Tot nu pleca. Se uita la mine și obrazii i se înroșiseră la fel de tare ca urechile.

— Chiar e prietenul tău?

— Cine? A, nu, Dumbo. E doar un tip pe care l-am cunoscut într-o zi când încerca să mă omoare.

— Aha. Bine, a zis el părând ușurat. E la fel ca Vosch.

— Nu e deloc la fel ca Vosch.

— Vreau să spun că e unul dintre ei.

Și apoi a continuat coborându-și glasul, de parcă mi-ar fi împărtășit un secret întunecat:

— Zombi spune că nu seamănă cu cipurile pe care ni le-au implantat în creier, dar cumva s-au descărcat în noi, ca un fel de virus de computer sau așa ceva.

— Mda. Cam așa ceva.

— E ciudat.

— Păi, bănuiesc că ar fi putut să se descarce și în niște pisici, dar dacă alegeau metoda asta, atunci exterminarea noastră le-ar fi luat o groază de timp.

— Cu o lună sau două mai mult, a zis Dumbo și am izbucnit în râs.

Am rămas la fel de surprinsă ca atunci când începuse Sammy să râdă. Dacă vrei să desparți oamenii de însușirile lor omenești, suprimarea râsului e un început bun. N-am fost niciodată prea bună la istorie, dar eram sigură că nenorociții de teapa lui Hitler nu râdeau prea mult.

— Tot nu înțeleg, a continuat el. De ce ar fi de partea noastră unul dintre ei?

— Cred că nici el nu înțelege răspunsul la întrebarea asta.

Dumbo a aprobat din cap, și-a îndreptat umerii și a răsuflat adânc. Era mort de oboseală. Cu toții eram. L-am strigat încet înainte să iasă din cameră:

— Dumbo!

Întrebarea pe care o pusese Ben rămăsese fără răspuns.

— O să supraviețuiască?

A rămas tăcut o bucată de vreme.

— Dacă aș fi extraterestru și aș putea să-mi aleg orice corp aș vrea, mi-a spus el încet, aș alege unul foarte puternic. Și apoi, ca să fiu sigur că aș supraviețui războiului, m-aș imuniza împotriva oricărui virus sau bacterii de pe Pământ. Sau cel puțin mi-aș optimiza rezistența. Știi, cum se procedează cu vaccinul antirabic la câini.

— Ești foarte inteligent, Dumbo, i-am spus zâmbind.

— Porecla e doar din cauza urechilor, mi-a răspuns înroșindu-se.

A ieșit din cameră. Aveam senzația ciudată că sunt privită. Pentru că cineva mă privea: Poundcake se holba la mine de la locul lui de lângă fereastră.

— Și tu? Care-i povestea ta? De ce nu vorbești?

S-a întors cu spatele la mine și aburii respirației lui au încețoșat geamul.

35

— Cassie! Cassie, trezește-te!

M-am ridicat în capul oaselor. Stăteam încovrigată lângă Evan, cu capul lipit de al lui, ținându-l de mână, și apoi ce

naiba s-a întâmplat? Dintr-odată Sam era lângă pat, trăgându-mă de mână.

— Sus, Sullivan!

— Nu-mi spune așa, Sams! am mormăit.

În cameră lumina era sângerie; era după-amiaza târziu deja, dormisem toată ziua.

— Ce...?

Sam a dus degetul la buze făcându-mi semn să tac și apoi mi-a făcut semn spre tavan. „Ascultă. „

Am auzit: zgomotul inconfundabil al elicelor unui elicopter – slab, dar devenind din ce în ce mai puternic. Am sărit în picioare, mi-am luat pușca și l-am urmat pe Sam pe coridor, unde Poundcake și Dumbo se învârteau pe lângă Ben – fostul fundaș își adunase echipa, stabilind tactica jocului.

— E posibil să fie doar o patrulă, a șoptit Ben. Poate nici măcar nu ne caută pe noi. Erau două plutoane pe teren când a explodat tabăra. E posibil să fie într-o misiune de salvare.

— O să ne ia urma, a zis Dumbo panicându-se. Suntem terminați, sergent.

— Poate că nu, a spus Ben încrezător, începea să-și recapete vechiul entuziasm.

— Auziți? Deja se îndepărtează.

Nu-și imagina. Sunetul se auzea tot mai slab. Trebuia să-ți ții respirația ca să-l auzi. Ne-am mai învârtit prin hol vreo zece minute până când zgomotul nu s-a mai auzit deloc. Am mai așteptat încă zece fără să se mai audă nimic și Ben a răsuflet ușurat.

— Stăm bine...

— Pentru cât timp? a vrut Dumbo să știe. N-ar trebui să rămânem la noapte aici, sergent. Cred că ar trebui să plecăm spre peșteri acum.

— Și să riscăm să nu ne întâlnim cu Ringer care probabil deja e pe drum înapoi? a clătinat Ben din cap. Sau să riscăm să fim văzuți în câmp deschis de vreun alt elicopter? Nu, Dumbo. Ne ținem de plan.

S-a ridicat în picioare și privirea i s-a oprit asupra mea.

— Care-i treaba cu Buzz Lightyear[15]? Nicio schimbare?

— Îl cheamă Evan. Și nu, nicio schimbare.

Ben a zâmbit. Nu știu, poate că pericolul iminent îl făcea să se simtă mai plin de viață, cumva, poate din același motiv pentru care zombii sunt carnivori pentru că au un singur aliment pe meniu. N-ai s-auzi de zombi vegetarieni. Unde-ar fi provocarea dacă ar încerca să atace o farfurie cu sparanghel?

Sam a chicotit.

— Zombi l-a făcut pe prietenul tău polițist spațial.

— Nu e polițist spațial. Și de ce toată lumea crede că e prietenul meu?

Ben a zâmbit larg.

— Nu e prietenul tău? Darte-a sărutat...

— De-adevăratelea? a întrebat Dumbo.

— Da. De două ori. L-am văzut.

— Cu limba?

— Îîuuu, a făcut Sam strâmbându-și gura în forma unei lămâi.

— Am o armă, le-am zis, glumind numai pe jumătate.

— Limba n-am văzut-o, a zis Ben.

— Vrei s-o vezi? l-am întrebat și am scos limba la el.

Dumbo a început să râdă. Chiar și Poundcake a zâmbit.

Atunci a apărut fata aceea, intrând pe culoar dinspre casa scării și apoi totul a devenit rapid foarte ciudat.

36

Avea un tricou roz, zdrențuit, cu Hello Kitty, pătat de noroi (sau putea fi chiar sânge). O pereche de pantaloni scurți care era posibil să fi fost cândva crem, acum decolorați într-un alb murdar. Șlapi albi, murdari, cu niște pietricele colorate care ca prin minune nu se dezlipiseră. O față ascuțită, de spiriduș, cu ochi mari și o claie de păr negru. Și foarte mică, undeva cam de vârsta lui Sam, deși era atât de slabă încât chipul îi semăna cu acela al unei bătrânici.

¹⁵ Personaj din *Toy Story* care are rolul unui polițist spațial. A fost numit Buzz după Buzz Aldrin, astronautul de pe Apollo 11, al doilea om care a pășit pe Lună.

Amuțiserăm cu toții. Eram șocați. Să o vedem așa în capătul holului, cu dinții clănțănindu-i, cu genunchii noduroși tremurându-i în aerul înghețat – era un alt moment rupt din Tabăra de Cenușă, mai lipsea un autobuz școlar galben oprind, deși școala nu va mai exista niciodată. Ceva ce pur și simplu nu părea posibil.

Și-atunci Sammy a șoptit:

— Megan? Și Ben a zis:

— Cine dracu' e Megan?

Întrebare care, de fapt, ne trecea tuturor prin cap.

Sam s-a repezit spre ea înainte ca vreunul dintre noi să-l poată opri. A ajuns la jumătatea distanței. Fetița nu s-a mișcat. Aproape că nu clipea. Ochii păreau să-i strălucească în lumina slabă, semănând cumva cu ochii unei păsări, ai unei bufnițe zbârcite.

Sam s-a întors spre noi și ne-a zis „Megan!”, de parcă ar fi fost ceva evident.

— E Megan, Zombi! A fost cu mine în autobuz.

Și apoi, întorcându-se spre ea, cu un ton obișnuit, de parcă s-ar fi întâlnit undeva la joacă:

— Salut, Megan!

— Poundcake, a zis Ben încet. Verifică scările. Dumbo, fereștrele. Apoi verificați amândoi etajul unu. Nu se poate să fi venit singură.

Atunci a vorbit, și glasul ei era ascuțit și scârțâitor, amintind de sunetul unei unghii zgâriind o tablă.

— Mă doare gâtul.

Apoi și-a dat ochii peste cap. Au lăsat-o genunchii. Sam a fugit spre ea, dar era prea târziu: a căzut violent, izbindu-se cu fruntea de mocheta subțire, chiar cu o secundă înainte ca Sam să ajungă lângă ea. Eu și Ben am fugit spre ei, iar Ben s-a aplecat să o ridice. L-am împins la o parte.

— N-ar trebui să ridici nimic, l-am bombănit.

— Nu cântărește mai *nimic*, a protestat el.

Am ridicat-o eu. Ben avea dreptate. Megan cântărea doar cu puțin mai mult decât un săculeț de făină; oase și piele și păr și dinți și cam atât. Am dus-o în camera lui Evan, am așezat-o pe patul liber și am pus vreo șase straturi de pături peste corpul ei micuț care dărdăia. I-am zis lui Sam să-mi aducă pușca rămasă pe coridor.

— Sullivan, a zis Ben din pragul ușii. Ceva nu e-n regulă. Am aprobat din cap. Mai mici decât șansele ca ea să fi avut norocul să nimerească în hotel din întâmplare, erau șansele să fi supraviețuit pe timpul iernii îmbrăcată în hainele alea de vară. Eu și Ben ne gândeam la același lucru: domnișoara Megan apăruse fix la douăzeci de minute după ce auziserăm elicopterul.

Nu rătăcise singură până aici. Fusese livrată.

— Știi că suntem aici, am spus.

— Și în loc să bombardeze clădirea, ne-o lasă pe ea. De ce?

— E Megan, a zis Sam care tocmai îmi adusese pușca. Ne-am întâlnit în autobuzul care ne-a dus în Tabăra Haven, Cassie.

— Ce mică-i lumea, nu? am zis împingându-l mai departe de pat. Ce crezi? l-am întrebat pe Ben.

Ben își freca bărbia cu degetele. Eu îmi masam gâtul. Amândurora ne treceau prea multe gânduri prin minte. M-am holbat la el cum își freca bărbia, el s-a holbat la mine cum îmi masam gâtul, și până la urmă, el a zis:

— Dispozitiv de urmărire. Are un implant.

Sigur. De asta era Ben șeful. El era Omul cu Ideile. Am masat ușor ceafa lui Megan, subțire ca un creion, căutând umflătura specifică. Nimic. M-am uitat la Ben și am clătinat din cap.

— Și-au dat seama că am căuta acolo, a zis el nerăbdător. Caut-o peste tot, centimetru cu centimetru, Sullivan. Sam, tu hai cu mine.

— De ce nu pot să rămân? s-a miorlăit Sam.

La urma urmei, abia se reîntâlnise cu o prietenă demult pierdută.

— Vrei să vezi o fată dezbrăcată? s-a strâmbat Ben. Scârbos.

L-a împins pe Sam spre ușă și au ieșit amândoi din cameră. M-am frecat la ochi. La dracu'. La dracu'. Am tras păturile la picioarele patului, lăsându-i trupul rănit expus în lumina muribundă a serii de iarnă. Plină de cruste și vânățai și răni deschise și straturi de praf și murdărie, ajunsă piele și os din cauza oribilei cruzimi a indiferenței sau din cauza brutalei indiferențe a cruzimii, ea era una dintre noi și era totodată noi toți. Era capodopera Celorlalți, *magnum opus*, trecutul și viitorul omenirii, ceea ce făcuseră și ceea ce promisuseră să facă; și am început să plâng. Am plâns pentru Megan și am plâns

pentru mine și am plâns pentru fratele meu și am plâns pentru toți cei prea naivi sau ghinionști care muriseră deja.

„Potolește-te, Sullivan. Suntem aici acum, în clipa următoare am dispărut și asta era valabil încă dinainte de venirea lor. Așa a fost dintotdeauna. Nu Ceilalți au inventat moartea; ei doar au perfecționat-o. Au oferit morții un chip pe care ne-au pus să-l privim în față, pentru că știau că era singura modalitate de a ne distruge. N-o să se sfârșească pe vreun continent sau ocean, munte ori câmpie, junglă sau deșert. O să se sfârșească acolo unde a început, acolo unde a fost de la începuturile începuturilor, pe câmpul de bătălie al ultimei inimi umane bătând.”

Am dezbrăcat-o de hainele de vară murdare și zdrențuite, l-am întins brațele și picioarele ca în desenul acela al lui Da Vinci cu tipul dezbrăcat într-o cutie înscrisă într-un cerc. M-am străduit să lucrez încet, metodic, începând de la cap și coborând treptat pe corp în jos. l-am șoptit „îmi pare rău, îmi pare tare rău” în timp ce apăsam, pipăiam, palpam.

Nu mai eram tristă. M-am gândit la degetul lui Vosch apăsând pe butonul care i-ar fi prăjit creierul frățiorului meu și în clipa aceea mi-am dorit atât de tare să simt gustul sângelui său, că mi-a lăsat gura apă.

„Ziceai că știi cum gândim? Atunci știi ce o să-ți fac. O să-ți jupoi fața cu cleștele. O să-ți scot inima cu o andrea. O să-ți fac șapte miliarde de tăieturi, câte una pentru fiecare dintre noi.

Acesta e costul. Acesta e prețul. Pregătește-te, pentru că atunci când zdrobești umanitatea din oameni, rămâi doar cu oameni fără strop de umanitate.

Cu alte cuvinte, primești ceea ce meriți, nenorocitul.”

37

L-am strigat pe Ben.

— Nimic, i-am zis. Și am căutat... peste tot.

— Și cu gâtul ce e? m-a întrebat el imediat.

Încă mi se mai simțea furia în voce. Așa că vorbea cu mine de parcă aș fi fost o nebună pe care trebuia să o ia încet.

— Chiar înainte să leșine a zis că o doare gâtul.

— M-am uitat. Nu are niciun implant, Ben.

— Ești sigură? „Mă doare gâtul” nu e chiar ce te-ai aștepta să auzi de la un copil subnutrit și înghețat în primul minut de când și-a făcut apariția pe neașteptate.

Ben a trecut de cealaltă parte a patului, nu știi de ce, poate pentru că își făcea griji ca nu cumva să-l pocnesc într-un moment de furie prost direcționată. A apăsător ușor pe Megan cu o mână pe frunte, în timp ce cu cealaltă i-a deschis gura. S-a uitat îndeaproape.

— Nu se vede mai nimic, a murmurat.

— Am folosit asta, i-am zis întinzându-i lanterna lui Sam în formă de pix.

— E destul de roșu, a observat Ben luminându-i gâtul lui Megan cu lanterna.

— Exact. De asta spunea că o doare.

Ben a căzut pe gânduri, scărpinându-și bărbia.

— Nu a zis „ajutor”, nici „mi-e frig”, nici „rezistența e futi-lă”. Doar „mă doare gâtul”.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Rezistența e futi-lă? Pe bune?

Sam stătea în pragul ușii. Ochi mari, rotunzi, căprui.

— Se simte bine, Cassie? m-a întrebat.

— E în viață, i-am spus.

— L-a înghițit, a zis Ben – Omul cu ideile. Nu l-ai găsit pentru că îl are în stomac.

— Dispozitivele de urmărire sunt de mărimea unui bob de grâu sau de orez, i-am reamintit. Cum s-ar fi putut răni la gât înghițind unul?

— N-am zis că dispozitivul i-a rănit gâtul. Gâtul n-are de-a face cu asta.

— Atunci de ce te îngrijorează faptul că e iritat?

— O să-ți explic de ce sunt îngrijorat, Sullivan.

Se străduia din răspuțeri să rămână calm, pentru că era clar că cineva trebuia să o facă.

— Apariția ei așa, din senin, ar putea să însemne o grămadă de lucruri și niciunul bun. De fapt, nu poate să însemne decât un singur lucru rău. Un lucru foarte rău, înrăutățit de faptul că nu știm scopul pentru care a fost trimisă aici.

— Înrăutățit?

— Ha-ha. Prostănacul care nu vorbește corect. Jur pe Dumnezeu, următoarea persoană care îmi mai corectează vreo greșeală gramaticală, o încasează.

Am oftat. Furia se scurgea încet-încet din mine, transformându-mă într-un butuc în formă de om, sleit, găunos.

Ben a privit-o lung pe Megan câteva momente.

— Trebuie să o trezim, a hotărât în cele din urmă.

În clipa următoare, Dumbo și Poundcake au dat buzna în cameră.

— Nu-mi spune, i-a zis Ben lui Poundcake, care desigur că nu a spus nimic. Ați găsit nimic.

— N-ați găsit, l-a corectat Dumbo.

Ben nu l-a pocnit. Dar a ridicat mâna spre el.

— Dă-mi plosca ta.

I-a deșurubat capacul și apoi a ținut-o deasupra frunții lui Megan. O picătură de apă a tremurat pe buza vasului timp de o eternitate.

Înainte ca eternitatea să ia sfârșit, în spatele nostru s-a auzit o voce răgușită.

— În locul tău, n-aș face asta. Evan Walker se trezise.

38

Toată lumea a încremenit. Până și picătura de apă de pe marginea ploștii a rămas nemișcată. Din pat, Evan Walker ne privea cu ochii roșii, arzând de febră, așteptând ca cineva să-i pună întrebarea evidentă, ceea ce până la urmă a făcut Ben:

— De ce?

— Dacă o trezești așa, s-ar putea să o faci să tragă aer adânc în piept și asta ar fi foarte grav.

Ben s-a întors spre el. Apa a picurat pe covor.

— Ce dracu' vrei să spui?

Evan a înghițit în sec, strâmbându-se din cauza efortului. Avea chipul la fel de alb ca fața de pernă pe care stătea.

— Are un implant, dar nu e un sistem de urmărire. Buzele lui Ben s-au strâns într-o linie albă, dură. A înțeles înaintea noastră, l-a împins la o parte pe Dumbo și Poundcake.

— Afară. Sullivan, tu și Sam, la fel.

— Nu plec nicăieri, i-am zis.

— Ar trebui, a spus Evan. Nu știi cât de fin a fost calibrat.

— Cât de fin a fost calibrat... ce? am întrebat.

— Dispozitivul incendiar cu bioxid de carbon, a spus el, ferindu-și privirea. Respirația, Cassie, a continuat el, rostind cuvintele cu greutate.

Până aici, toată lumea înțelesese. Dar e o diferență între a înțelege și a accepta. Ideea era inacceptabilă. După toate lucrurile prin care trecuserăm, încă mai erau lucruri pe care mintea noastră pur și simplu nu le putea accepta.

— Coborâți acum. Toți, a mârâit Ben.

Evan a clătinat din cap.

— Nu e suficient de departe. Ar trebui să părăsiți clădirea.

Ben l-a luat de braț pe Dumbo cu o mână, cu cealaltă l-a înhățat pe Poundcake, și le-a făcut vânt pe ușă. Sam se retrăsese lângă ușa de la baia, apăsându-și pumnul micuț pe gură.

— Și cineva ar trebui să deschidă fereastra, a icnit Evan. L-am împins pe Sam pe coridor și am fugit la fereastră, forțând-o puternic, dar nici măcar nu s-a clintit, probabil înțepenise din cauza gerului. Ben m-a dat la o parte și a făcut geamul țandări cu patul puștii. Aerul înghețat a năvălit în cameră. Ben s-a îndreptat apoi spre patul lui Evan și s-a oprit un moment înainte de a-l apuca de păr, zguduindu-l.

— Nenorocitul...

— Ben! am strigat punându-i mâna pe braț. Lasă-l. Nu el a...

— A, da, am uitat. El e extraterestrul rău cel bun.

I-a dat drumul. Evan a căzut pe spate; nu avea putere să stea în capul oaselor. Apoi Ben i-a sugerat să-și facă ceva imposibil din punct de vedere anatomic.

Evan și-a îndreptat privirea spre mine.

— Îl are în gât. Chiar deasupra epiglotei.

— E o bombă, a zis Ben cu vocea tremurându-i de furie și disperare. Au transformat un copil într-un dispozitiv explozibil.

— Putem să i-l scoatem? am întrebat.

— Cum? a clătinat Evan din cap.

— Asta te întreba ea pe tine, dobitocule! a izbucnit Ben.

— Explozibilul e conectat la un detector de bioxid de carbon pe care îl are implantat în gât. Dacă se pierde conexiunea, se detonează.

— Asta nu e un răspuns, i-am zis. Putem să i-l scoatem fără să sărim în aer?

— E fezabil...

— Fezabil. *Fezabil.*

Ben a izbucnit într-un râs ciudat, cu sughituri. Mi-era teamă ca nu cumva să o ia razna.

— Evan, am zis pe cel mai calm și mai blând ton posibil. Putem face asta fără...

Nu puteam rosti cuvintele până la capăt și nici Evan nu m-a obligat să le spun.

— Șansele să nu se detoneze sunt mai mari dacă am face-o.

— Să o facem fără să ce? a întrebat Ben nelămurit, nereușind să ne urmărească.

Nu era vina lui. Încă se zbătea în zona aceea a lucrului care nu putea fi acceptat, ca un biet înotător dus de curent.

— Fără să o omoram mai întâi, i-a explicat Evan.

39

Eu și Ben am stabilit pe hol întâlnirea de punere la punct a planului Suntem Terminați. Ben le-a ordonat tuturor să traverseze parcare și să se ascundă în restaurant până când primeau de la noi semnalul că totul e în regulă sau până când exploda hotelul. Sam a refuzat și Ben a rămas neînduplecat. Sam a început să plângă și s-a bosumflat, însă Ben i-a reamintit că era soldat și că un bun soldat se supune ordinelor. În plus, dacă rămânea, cine i-ar mai fi protejat pe Dumbo și Poundcake?

Înainte să plece, dându-și seama ce avea Ben de gând să facă, Dumbo i-a spus:

— Eu sunt doctorul. Eu ar trebui s-o fac, sergent. Ben a clătinat din cap.

— Pleacă de aici, i-a răspuns tăios.

Apoi am rămas singuri. Ben își plimba privirea peste tot. Ca un gândac captiv. Ca un șoarece în capcană. Ca un om în cădere de pe o stâncă, fără niciun tufiș de care să se poată agăța.

— Păi, cred că am aflat răspunsul la marea ghicitoare, nu? a zis Ben. Ce nu înțeleg e de ce nu ne-au terminat, pur și simplu, cu niște proiectile Hellfire? Doar știau că suntem aici.

— Nu e stilul lor, i-am zis.

— Stilul?

— Nu te-a frapat cât de personal a fost totul, încă de la început? Uciderea noastră îi incită.

Ben m-a privit cu greață, uimit.

— Mda, îmi dau seama acum de ce ai vrea să fii prietena unuia dintre ei.

Nu era cea mai bună replică. Și-a dat seama imediat și a bătut în retragere.

— Pe cine încercăm să păcălim, Cassie? Practic, nu avem nimic de hotărât, în afară de cine o s-o facă. Poate c-ar trebui să dăm cu banul.

— Poate c-ar trebui s-o facă Dumbo. Nu mi-ai spus că în tabără s-a pregătit pentru intervenții medicale pe câmpul de luptă?

Ben s-a încruntat.

— Intervenții medicale? Glumești, nu?

— Păi, altfel cum...?

Apoi am înțeles. Nu puteam accepta, dar am înțeles. Mă înșelasem în privința lui Ben. Ajunsese mai departe decât mine în zona lucrurilor de neacceptat. Era la cinci mii de metri depărtare de mine.

Mi-a înțeles expresia feței și și-a lăsat bărbia în piept.

I se înroșise fața. Nu era stânjenit, ci mai degrabă furios, extrem de furios, o furie care întrecea limitele.

— Nu Ben, nu putem face asta.

A ridicat capul. Ochii îi străluceau, îi tremurau mâinile.

— Eu pot.

— Nu, nu poți.

Ben Parish se scufunda. Ajunsese atât de departe, încât nu eram sigură că-l mai puteam prinde, nu eram sigură că aveam forța necesară pentru a-l împinge la suprafață.

— Nu mi-am dorit așa ceva, a spus. Nu mi-am dorit nimic din toate astea.

— Nici ea nu și-a dorit, Ben.

S-a apropiat de mine și atunci am văzut arzând în ochii lui o altfel de febră.

— Nu-mi fac griji pentru ea. Acum o oră, ea nu exista, înțelegi? Nu însemna nimic, efectiv nimic. Erai tu, și fratele tău mai mic, și Poundcake și Dumbo. Ea le aparținea lor. Ea le aparține lor. N-am adus-o eu. Nu eu am păcălit-o să se urce într-un autobuz, nu eu i-am spus că e în siguranță, după care i-am vârat o bombă pe gât. Nu e vina mea. Nu e responsabilitatea mea. Treaba mea e să rămân în viață și să vă țin și

pe voi în viață cât mai mult timp posibil, și dacă pentru asta trebuie să moară cineva care nu înseamnă nimic pentru mine, atunci cred că asta o să se întâmple.

Nu mă descurcam prea bine. Ajunsesese deja prea departe, se scufundase prea mult, presiunea era prea mare, nu puteam să respir.

— Asta e, a spus cu amărăciune. Plângi, Cassie. Plângi pentru ea. Plângi pentru toți copiii. Nu te pot auzi, nu te pot vedea și nu-și pot da seama cât de rău te simți, dar plângi pentru ei. Câte o lacrimă pentru fiecare dintre ei, un ocean întreg, plângi. Știi că am dreptate. Știi că nu am de ales. Și știi că și Ringer avea dreptate. E vorba despre riscuri. Și dacă o fetiță trebuie să moară pentru ca alți șase oameni să trăiască, înseamnă că asta e prețul. Asta e prețul.

A trecut pe lângă mine împingându-mă și a șchiopătat de-a lungul holului până la ușa deschisă, iar eu am rămas pe loc, fără să fiu în stare să mă mișc sau să spun ceva. N-am ridicat un deget și nu i-am dat niciun argument care să-l oprească. Nu mai aveam cuvinte, iar gesturile păreau inutile.

„Oprește-l, Evan. Te rog, oprește-l, pentru că eu n-o pot face.”

În buncărul din tabără, fețele lor ridicate spre mine și rugăciunea mea nerostită, promisiunea mea deșartă: „Cățarați-vă pe umerii mei, cățarați-vă pe umerii mei.”

N-ar fi împușcat-o. Din cauza riscului. Ar fi asfixiat-o. I-ar fi pus o pernă pe față și ar fi apăsat până când n-ar mai fi fost nevoie să apese. Nu i-ar fi putut lăsa corpul acolo: din cauza riscului. L-ar fi dus afară, dar nu l-ar fi îngropat sau ars: din cauza riscului. L-ar fi dus undeva departe în pădure și l-ar fi azvârlit pe pământul înghețat – alte rămășițe pentru ulii și ciori și insecte. Riscul.

M-am lăsat jos, lângă perete, mi-am tras genunchii la piept și mi-am aplecat capul, acoperindu-mi-l cu brațele. N-am mai plâns. Am închis ochii. Și mi-a apărut degetul lui Vosch apăsând butonul, mâinile lui Ben ținând perna, degetul meu pe trăgaci. Sam, Megan. Soldatul Crucifix. Și vocea lui Ringer prin bezna tăcută: „Uneori te afli la locul nepotrivit în momentul nepotrivit și ce urmează nu e din vina nimănui.”

Și când Ben avea să iasă, distrus și pustiit, aveam să mă apropiu de el și să-l consolez. Urma să-l țin de mână cu care

omorâse un copil și să plângem împreună pentru noi înșine și pentru alegerile pe care le-am făcut și care, de fapt, nu au fost deloc alegeri.

Ben a ieșit. S-a așezat lângă perete, ceva mai departe de mine. După un minut m-am ridicat și m-am dus la el. Nu și-a ridicat privirea. Stătea cu brațele pe genunchi și cu fruntea plecată. M-am așezat lângă el.

— N-ai dreptate, i-am zis.

A dat din mână, în semn de „da, bine.”

— Ea făcea parte dintre noi. Toți fac parte dintre noi.

Și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de perete.

— Îi auzi? Nenorocții ăia de șobolani.

— Ben, cred că trebuie să pleci. Acum. Nu aștepta până dimineață, ia-i pe Dumbo și Poundcake și îndreptați-vă spre peșteri cât de repede puteți.

Poate Ringer l-ar fi putut ajuta. Asculta de ea, mereu păru-se intimidat de ea, poate chiar copleșit întrucâtva. A izbucnit într-un răs venit de undeva din rărunchi.

— Sunt cam praf. Terminat. Sunt terminat, Sullivan. Și nici Walker nu e prea în formă să o facă, a continuat el privindu-mă în ochi.

— Pentru ce nu e în formă?

— Să termine odată cu chestia asta. Ești singura care ai măcar o jumătate de șansă.

— Deci, nu ai...?

— N-am putut.

A izbucnit din nou în răs. S-a lovit cu capul de perete și a tras adânc aer în piept.

— N-am putut.

40

În dormitor era mai frig decât într-o cameră frigorifică. Evan stătea proptit de tăblia patului și și-a îndreptat privirea spre mine când am intrat. O pernă pe podea, acolo unde o scăpase Ben, și eu ridicând-o și așezându-mă la picioarele patului lui Evan. Aburii respirațiilor noastre înghețând, inimile noastre bătând și tăcerea așternându-se între noi.

Până când am spus:

— De ce?

— Ca să arunce în aer rămășițele. Ca să distrugă ultima barieră, cea indestructibilă.

Am strâns perna la piept, legănându-mă încet, înainte și înapoi. *Frig. Atât de frig.*

— Nu poți avea încredere în nimeni. Nici măcar într-un copil.

Frigul îmi pătrunsese în oase, ajungând până la măduvă.

— Ce ești tu, Evan Walker? *Ce ești tu?*

— Ți-am spus deja, mi-a răspuns el fără să mă privească.

Am încuviințat din cap.

— Da, mi-ai spus. Domnul Marele Rechin Alb. Dar eu nu sunt. Nu încă. N-o s-o omoram, Evan. O să scot chestia aia din ea și tu o să mă ajuți.

Nu m-a contrazis. Știa că ar fi fost în zadar.

Ben m-a ajutat să adun cele necesare înainte de a pleca să li se alăture celorlalți în restaurantul de dincolo de parcare. Lavete. Prosoape. Un tub de spray pentru cameră. Trusa de teren a lui Dumbo. Ne-am luat rămas-bun lângă ușa care dădea spre scări, i-am spus să fie atent, pe scări în jos erau resturi alunecoase de șobolani.

— Am luat-o razna, mi-a spus lăsându-și privirea în jos și scormonind în covor cu piciorul, ca un băiețel prins cu minciuna. N-a fost bine.

— Secretul tău e-n siguranță cu mine.

A zâmbit.

— Sullivan... Cassie... În caz că... voiam să-ți spun...

Am așteptat. Nu l-am grăbit.

— Au făcut o greșală majoră nemernicii ăia, a izbucnit el, pentru că nu au început prin a te ucide pe tine.

— Benjamin Thomas Parish, ăsta a fost cel mai dulce și mai bizar compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

L-am sărutat pe obraz. El m-a sărutat pe buze.

— Știi, i-am zis, acum un an mi-aș fi vândut sufletul pentru asta.

A clătinat din cap.

— Nu merită.

Și, pentru o miime de secundă, totul a dispărut, disperarea și suferința, furia și durerea și foamea, și vechiul Ben Parish s-a ridicat din morți. Ochii sfredelitori. Zâmbetul uciător. În clipa următoare a dispărut, transformându-se în

noul Ben, cel poreclit Zombi, și am înțeles ceva ce nu înțelesesem până atunci: cel pe care îl adorasem în liceu *murise*, la fel cum murise școlărița care îl adorase.

— Pleacă de aici, i-am spus. Și dacă permiți să i se întâmple ceva fratelui meu, o să te hăituiesc ca pe un câine.

— Poate sunt prostănac, dar nici chiar atât de prostănac. A dispărut în bezna adâncă a scărilor.

M-am întors în cameră. Nu puteam face asta. Trebuia să o fac. Evan se ridicase în capul oaselor, astfel încât atingea tablă patului cu fundul. Mi-am strecurat o mână pe sub Megan și am ridicat-o încet, am întors-o și am așezat-o cu grijă peste Evan, sprijinindu-i capul în poala lui. Am luat tubul de spray de cameră (un amestec delicat de parfumuri) și am îmbibat laveta. Îmi tremurau mâinile. N-aveam cum să fac asta. N-aveam cum să n-o fac.

— Un cârlig cu cinci dinți, a zis Evan în șoaptă. Prins sub amigdala dreaptă. Nu încerca să-l tragi. Prinde bine firul și taie-l cât mai aproape de cârlig poți, apoi scoate cârligul – încet. Dacă firul se desface de capsulă...

Am dat din cap enervată.

— Patabum! Știu. Mi-ai mai spus.

Am deschis trusa medicală și am luat o foarfecă și o pensă chirurgicală. Erau mici, dar păreau uriașe. Am aprins lanterna micuță în formă de pix și mi-am pus-o între dinți.

I-am dat lui Evan laveta duhnind a parfum de cameră, l-a ținut-o apăsată lui Megan pe gură și nas. Corpul i s-a cutremurat, pleoapele i s-au zbatut și s-au deschis și și-a dat ochii peste cap. Mâinile, pe care le ținea în poală, i-au zvâcnit, rămânând apoi nemișcate. Evan a dat drumul lavetei pe pieptul ei.

— Dacă se trezește în timp ce... am spus ținând lanterna între dinți, ceea ce suna de parcă ar fi vorbit un ventriloc cam nepriceput: *Daă e treește în tim e...*

— Putem da greș într-o mie de feluri, Cassie, a încuviințat Evan.

I-a tras capul pe spate și i-a deschis gura. M-am uitat în tunelul roșu, strălucitor, lat cât un brici și cu o adâncime parcă de kilometri întregi. Penseta în mâna stângă. Foarfecă în mâna dreaptă. Ambele mâini de mărimea unor mingi de fotbal.

— Poți să-i deschizi gura mai larg? am întrebat.

— Dacă o deschid mai larg, îi disloc maxilarul.

Ce să zic, în marele plan al jocului, un maxilar dislocat era o variantă mai bună decât să ne adunăm cu penseta bucătică cu bucătică. Dar fie.

— Asta e? am întrebat atingând amigdala ușor cu vârful pensetei.

— Nu văd.

— Când ai zis amigdala dreaptă, te-ai referit la dreapta ei, nu la dreapta mea, nu?

— Dreapta ei. Stânga ta.

— Bine, am zis respirând adânc. Voiam să fiu sigură.

Nu vedeam ce fac. Îi băgasem penseta pe gât, dar nu și foarfeca, și n-aveam idee cum aș fi putut să le îndes pe amândouă în gura micuță a fetiței.

— Apucă firul cu capătul pensetei, mi-a sugerat Evan. Apoi ridică-l foarte ușor, ca să vezi ce faci. Nu-l smulge. Dacă firul de desface de pe capsulă...

— Doamne Isuse Cristoase, Walker, nu trebuie să-mi zici la fiecare două minute ce se poate întâmpla dacă nenorocitul de fir se desface de pe nenorocita de capsulă.

Am simțit că am prins ceva cu vârful pensetei.

— Bun, cred că l-am prins.

— E foarte mic. Negru. Strălucitor. Ar trebui să-l reflecte lanterna...

— Taci, te rog.

Sau, după cum a sunat cu lanterna în gură: *Acı, e og.*

Îmi tremura tot corpul, dar ca prin minune aveam mâinile stabile ca piatra. Mi-am băgat mâna dreaptă în gura ei, apăsându-i interiorul obrazului, manevrând vârful pensetei în poziția corectă. Asta era? Chiar îl prinsesem? Firul, dacă firul era ceea ce vedeam strălucind, era la fel de subțire ca un fir de păr.

— Încet, Cassie.

— Taci. Din. Gură.

— Dacă îl înghite...

— Te omor, Evan. Serios.

Aveam firul prins între brațele pensetei. Dacă trăgeam de el puteam vedea cârligul minuscul implantat în carnea ei

inflamată, „încet, încet, încet. Asigură-te că tai capătul corect al firului. Capătul-clește.”

— Ești prea aproape, m-a avertizat Evan. Nu mai vorbi și nu-i mai respira direct în gură...

„Mda. Așa că în loc de asta, o să te pocnesc pe tine.”

Puteam da greș într-o mie de feluri, spusese el. Dar există căi greșite, foarte greșite și foarte foarte greșite.

Când ochii lui Megan s-au deschis și am simțit-o încordându-se sub mine, ajunsese pe o cale *foarte* greșită.

— S-a trezit! am strigat inutil.

— Nu da drumul firului! a strigat el, util.

Dinții lui Megan mi s-au încleștat pe mână. Dădea din cap dintr-o parte într-alta. Aveam degetele prinse în gura ei. Încercam să țin penseta nemișcată, dar la o smucitură mai puternică s-ar fi putut desprinde capsula...

— Evan, fă ceva!

Bâjbâia după cârpa înmuiată în odorizant de cameră.

— Ține-i capul nemișcat, dobitocule! am urlat la el. Nu...

— Dă drumul firului, a icnit el.

— Ce? Tocmai mi-ai spus să *nu-i dau* drumul...

A prins-o de nas. Să-i dau drumul? Să nu-i dau drumul? Dacă îi dădeam drumul, firul se putea înfășură în jurul pensetei, smulgându-se. Dacă nu îi dădeam drumul, toate răsucirile și întoarcerile și zbaterile îl putea smulge. Megan și-a dat ochii peste cap. Durere și teroare și confuzie, amestecul constant pe care Ceilalți îl serveau negreșit. A deschis gura și i-am băgat foarfecă pe gât.

— Te urăsc în clipa asta, i-am spus lui Evan. Te urăsc mai mult decât pe oricine altcineva de pe lumea asta.

Am simțit că trebuia să știe asta înainte să închid foarfeca, în cazul în care explodam.

— L-ai prins? m-a întrebat.

— Habar n-am!

— Fă-o! mi-a spus zâmbind – zâmbind! Taie firul, Efemeridă.

Am tăiat firul.

41

— E un test, a zis Evan.

Obiectul minuscul, verde, ca o capsulă verde, era pus pe birou, în siguranță, speram noi, într-o pungă de plastic, ca

acelea pe care le foloseau mamele în vremurile dinainte pentru a pune sendvișul și cartofii prăjiți pentru masa de prânz de la școală.

— Cum, așa ca dispozitivele explozibile aflate încă în faza de testare și dezvoltare? a întrebat Ben.

Stătea sprijinit de pervazul ferestrei distruse, tremurând, dar cineva trebuia să supravegheze parcare și nu voia să lase pe nimeni să-și asume riscul. Cel puțin își schimbase hănoracul galben hidos, îmbibat de sânge (era hidos dinainte de-a fi îmbibat de sânge) cu o bluză de trening neagră care aproape că îl făcea să semene cu Ben cel dinainte de Sosire.

Sam a chicotit ezitant din pat, nefiind sigur dacă dragul lui Zombi făcuse o glumă sau nu. Nu sunt psihiatru, dar cred că Sam făcuse inconștient niște transferuri de afecțiune din cauza problemei nerezolvate cu tata.

— Nu bomba, a zis Evan. Noi.

— Minunat, a mormăit Ben. Primul test pe care l-am trecut în ultimii trei ani.

— Termină cu prostiile, Parish. Cine a inventat chestia asta că tipii sportivi trebuie să facă pe proștii ca să fie *cool*? Știu sigur că anul trecut ai avut bursă de merit.

— Serios? a zis Dumbo ciulindu-și urechile.

Bine, n-ar trebui să fac remarci despre urechile lui, dar chiar părea că își ciulise urechile de mirare.

— Da, serios, a răspuns Ben cu zâmbetul lui marca Parish. Dar a fost un an foarte slab. Din cauza invaziei extraterestrelor.

A aruncat o privire spre Evan și zâmbetul i-a pierit, ceea ce i se întâmpla de obicei când se uita la Evan.

— *Pentru ce ne testează?*

— Cunoștințe.

— Mda, în general ăsta e scopul unui test. Știi ce ar fi cu adevărat de folos acum? Dacă ai renunța la obiceiurile extraterestre enigmatice și ai spune ceva pe bune. Fiindcă fiecare secundă care trece și chestia aia nu e amortizată, a continuat el arătând din cap spre punga de pe masă, e o secundă în care riscurile se dublează. Mai devreme sau mai târziu, înclin să cred că mai devreme, se vor întoarce și ne vor arunca în aer fix până-n Dubuque.

— Dubuque? a chițăit Dumbo.

Nu înțelegea la ce se referise Ben și asta îl înspăimânta. Ce se întâmpla în Dubuque?

— E doar un oraș, Dumbo, i-a zis Ben. L-am spus la întâmplare.

Evan clătina din cap. l-am aruncat o privire lui Poundcake care stătea în pragul ușii, cu gura întredeschisă și mișcându-și capul ca la ping-pong, în încercarea de a urmări replicile tuturor.

— Se vor întoarce, a spus Evan. Doar dacă nu cumva picăm testul, astfel încât să nu fie nevoiți să o facă.

— Să-l picăm? L-am trecut, nu? a zis Ben. Mie mi se pare că l-am trecut. Ție nu? a continuat el întorcându-se spre mine.

— Dacă-l picam însemna că am primit-o înăuntru, bucuroși și prostănaci, i-am explicat, și apoi am explodat în bucățele până în Dubuque.

— Dubuque, a repetat Dumbo uimit.

— Absența exploziei poate să însemne unul din trei lucruri, a zis Evan. Unu – dispozitivul nu a funcționat. Doi – dispozitivul a fost calibrat incorect. Sau trei...

Ben a ridicat mâna, întrerupându-l.

— Sau trei, cineva din hotel știe despre folosirea copiilor-bombă și a reușit să scoată dispozitivul, să-l pună într-o pungă de plastic și să țină un seminar despre cum să provoci panică și paranoia prostovanilor de oameni. Ne testează să vadă dacă avem un Amuțitor printre noi.

— Avem! a țipat Sam, ațintindu-și degetul spre Evan. *Tu ești un Amuțitor.*

— Chestiune pe care n-ai cum s-o afli dacă arunci cocioaba în aer cu câteva proiectile Hellfire, a dus Ben la capăt raționamentul.

— Ceea ce ne face să ne întrebăm, a continuat Evan în șoaptă, de ce ar bănuși așa ceva?

În cameră s-a așternut tăcerea. Ben își lovea fruntea încețos cu degetele. Poundcake a închis gura. Dumbo se trăgea de lobul urechii. Eu mă balansam în scaun înainte și înapoi, trăgându-l pe Urs de o lăbuță. Nu știam când ajunsese la mine. Probabil îl luasem când Poundcake o mutase pe Megan în camera cealaltă. Îmi aminteam că văzusem cum îl doborâse în trecere, dar nu-mi aminteam când îl ridicasem de jos.

— Păi, e evident, a zis Ben. Probabil există o cale prin care îşi dau seama că eşti aici. Nu? Altfel ar risca să-şi doboare propriii coechipieri.

— Dacă ar fi ştiut că sunt aici, nu mai era nevoie de niciun test. Doar *bănuiesc* că sunt aici.

Abia atunci am înţeles. Şi asta nu m-a liniştit deloc.

— Ringer.

Ben s-a întors brusc spre mine. Cea mai mică adiere de vânt l-ar fi putut arunca de pe pervaz.

— A fost prinsă, am zis. Sau Teacup. Sau amândouă. M-am întors spre Evan, pentru că expresia de pe chipul lui Ben era prea greu de îndurat.

— Da, asta ar fi logic, a încuviinţat Evan.

— Asta-i o tâmpenie! Ringer nu ne-ar trăda niciodată, s-a răstit Ben la el.

— Nu de bunăvoie, a zis Evan.

— Ţara Minunilor, am icnit, l-au descărcat amintirile...

În momentul acela, Ben s-a dat jos de pe pervaz, s-a dez-echilibrat, s-a împleticit înaintând şi s-a lovit de marginea patului pe care stătea Sammy. Tremura, dar nu din cauza frigului.

— Oh, nu. Nu, nu, nu. Ringer nu a fost prinsă. E *în siguranţă*, şi Teacup e în siguranţă şi nu vom fi în situaţia...

— Nu, a spus Evan. Suntem deja în acea situaţie.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre Ben. Era unul dintre momentele acelea când ştii că trebuie să faci ceva, dar habar n-ai ce ar trebui să faci.

— Ben, are dreptate. Motivul pentru care suntem cu toţii în viaţă acum este acelaşi motiv pentru care au trimis-o pe Megan.

— Ce se-ntâmplă cu tine? m-a întrebat Ben. Crezi absolut tot ce spune el de parcă ar fi Moise proaspăt coborât de pe munte. Dacă ei cred că el e aici, din orice motiv, atunci ştiu că e un *trădător* şi tot ne-ar trimite pachet în Dubuque. Toată lumea s-a uitat spre Dumbo, aşteptând.

— Nu vor să mă omoare, a spus Evan în cele din urmă, cu o expresie tristă, îndurerată.

— Aşa e, am uitat, a spus Ben. Eu vreau să te omor.

S-a smucit de lângă mine şi şi-a târşâit picioarele până la fereastră, unde s-a proptit cu mâinile de pervaz, privind cerul întunecat al nopţii.

— Dacă stăm aici, suntem terminați. Dacă plecăm, suntem terminați. Suntem ca niște copii de cinci ani care joacă șah cu Bobby Fischer.[16]

S-a întors brusc spre Evan.

— Poate ai fost localizat de vreo patrulă și te-au urmărit până aici. Asta nu înseamnă că o au pe Ringer sau pe Cup. Înseamnă doar că nu mai avem timp la dispoziție, a continuat Ben arătând spre punga de pe masă. Nu ne putem ascunde, nu putem fugi, așa că ne întoarcem în cerc la aceeași întrebare dintotdeauna: nu *dacă* vom muri, ci *cum*. Cum vom muri? Dumbo, tu cum vrei să mori?

Dumbo a luat poziție de drepti. Și-a îndreptat umerii și și-a ridicat bărbia.

— În picioare, să trăiți.

Ben s-a uitat spre Poundcake.

— Cake, tu vrei să mori în picioare?

Poundcake luase și el poziția de drepti. A dat din cap prompt.

Ben n-a mai trebuit să-l întrebe și pe Sam. Fratele meu se ridicase în picioare și l-a salutat foarte lent și ceremonios pe ofițerul său superior.

42

O, Doamne. *Băieții*.

L-am aruncat pe Urs pe birou.

— Am mai fost în situația asta, am spus Brigăzii Macho. A fugi înseamnă a muri. A rămâne înseamnă a muri. Așa că înainte să-ncepem să tragem ca la O.K. Corral,[17] haideți să ne gândim puțin la cea de-a treia variantă: aruncăm *noi* hotelul în aer.

Sugestia mea aproape că i-a lăsat pe toți fără aer. Evan a înțeles primul și a dat încet din cap, dar în mod clar nu era

¹⁶ Bobby Fischer (1943-2008) a fost un jucător american de șah, unul dintre cei mai faimoși din lume.

¹⁷ Schimbul de focuri de la O.K. Corral este unul dintre cele mai faimoase din istoria Vestului Sălbatic. A avut loc la 26 octombrie 1881, la ora 3 p.m. În Tombstone, Arizona și a durat treizeci de secunde.

încântat de idee. Prea multe variabile. O mie de feluri în care puteam greși și unul singur corect.

Ben a atacat direct partea urâtă a problemei:

— Cum? Cine o să aibă misiunea de a respira pe chestia aia și de a exploda?

— O fac eu, sergent, a zis Dumbo.

I se înroșiseră urechile, de parcă ar fi fost stânjenit de propriul curaj. A zâmbit timid. Se prinsese în cele din urmă:

— Mi-am dorit dintotdeauna să văd Dubuque-ul.

— Respirația umană nu e singura sursă de detector de bioxid de carbon, i-am explicat Analistului la bursa de merit.

— Coca Cola! a strigat tare Dumbo.

— Succes să găsești măcar una! a spus Ben.

Avea dreptate – împreună cu băuturile alcoolice, sucurile fuseseră printre primele lucruri dispărute în urma invaziilor.

— N-o să găsim o doză sau o sticlă, a zis Evan. Dar, Cassie, n-ai zis că e un restaurant în apropiere?

— Canistrele de detector de bioxid de carbon de la doza-toarele de suc... am început eu să spun.

— Probabil sunt încă acolo, mi-a terminat Evan propoziția.

— Atașăm bomba la o canistră...

— Montăm canistra ca să degaje bioxid de carbon...

— O scurgere ușoară...

— Într-un spațiu închis...

— În lift! am spus cu toții într-un glas.

— Uau, a exclamat Ben. Genial. Dar încă nu mi-e clar cum ne rezolvă problema chestia asta.

— O să ne creadă morți, Zombi, a spus Sam.

Copilașul de cinci ani înțelese, dar îi lipsea experiența lui Ben în ceea ce privea păcălirea lui Vosch și a Celorlalți.

— Apoi o să verifice, și când n-o să găsească niciun cadavru, o să știe că trăim, a zis Ben.

— Dar o să câștigăm ceva timp, a explicat Evan. Și cred că până o să-și dea seama care e adevărul, o să fie prea târziu.

— Pentru că desigur, suntem mult mai deștepți decât ei? a întrebat Ben.

Evan a zâmbit amenințător.

— Pentru că o să ne ducem în ultimul loc unde s-ar gândi să ne caute.

Nu mai aveam timp pentru alte discuții, trebuia să ducem la bun sfârșit Operațiunea S-o Ștergem Urgent de-Aici înainte ca al Cincilea Val să ne ducă pe noi către sfârșit. Ben și Poundcake s-au dus să facă rost de o canistră de bioxid de carbon din restaurant. Dumbo a preluat postul de pază. Lui Sam i-am spus că trebuia să stea cu Megan, dat fiind că o cunoștea încă de când călătorise cu autobuzul. Mi-a cerut să-i dau arma înapoi, l-am reamintit că data trecută nu-l ajutase prea mult faptul că avusese arma: golise încărcătorul fără ca măcar să atingă ținta. Am vrut să i-l dau pe Urs. Și-a dat ochii peste cap. Urs *fusesse bun cu șase luni în urmă*.

Apoi am rămas singură cu Evan. Doar el, eu și o bombă mică, verde.

— Dă-i drumul, i-am cerut.

— La ce să dau drumul? a zis Evan cu ochii mari și inocenți ca ai lui Urs.

— Ce ascunzi, Walker. Ții ceva în tine.

— De ce crezi că...?

— Pentru că ăsta e stilul tău. *Modus operandi*. Ca un iceberg, pe trei sferturi sub apă, dar în niciun caz nu te las să transformi hotelul ăsta în Titanic.

A oftat, evitându-mi privirea.

— Pix și hârtie?

— Ce? E timpul pentru un poem tandru de dragoste?

Și asta făcea parte din stilul lui: de fiecare dată când mă apropiam prea tare de el, schimba vorba spunându-mi cât de mult mă iubea sau cum îl salvasem, sau făcea vreo remarcă leșinată, pseudo-profundă despre măreția mea. Dar am luat blocul de foi de pe birou și pixul și i le-am dat, pentru că, până la urmă, cine n-ar vrea să primească un poem tandru de dragoste?

În loc de asta, a desenat o hartă.

— Un singur etaj, albă, sau cel puțin a fost cândva albă, din lemn, nu-mi amintesc adresa, dar e chiar pe Autostrada 68. Lângă o benzinărie. Are o pancartă veche de metal în față, Havoline Oil sau cam așa ceva scrie.

A rupt foaia și mi-a pus-o în palmă.

— Și de ce e ăsta ultimul loc în care ne-ar căuta?

Iar se folosise de tactica de a schimba vorba, nu că ar fi fost ceva poetic în Havoline Oii.

— Și de ce-mi desenezi o hartă, când vii cu noi?

— În caz că se întâmplă ceva.

— Că ți se întâmplă ție. Dar dacă ni se întâmplă ceva amândurora?

— Ai dreptate, o să mai fac încă cinci.

A început să mai deseneze una. M-am uitat la el vreo două secunde, apoi i-am smuls bloc notesul și i-am dat cu el în cap.

— Nemernicule, știu ce vrei să faci.

— Desenez o hartă, Cassie.

— Asamblezi un detonator dintr-o canistră de suc în stilul *Misiune imposibilă*, nu? în timp ce fugim cu toții spre pancarta cu Havoline Oil, cu tine în frunte cu glezna ruptă și înjunghiat în picior, cu o temperatură de 41 de grade...

— Dacă aș avea 41 de grade, aș fi mort, mi-a zis.

— Nu, și știi de ce? *Pentru că morții nu mai au nicio temperatură.*

Dădea din cap gânditor.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

— Vezi! Vezi, uite! Exact ca la ferma Walker, exact ca la Tabăra Groapa de Cenușă, exact ca în tabăra morții a lui Vosch. De fiecare dată când te încolțesc...

— M-ai încolțit din clipa când...

— *Termină.*

A tăcut. M-am așezat pe pat lângă el. Poate că procedam greșit. Bunica mea obișnuia să spună că prinzi mai multe muște cu niște miere. Problema era că farmecele feminine nu erau ceva ce obișnuiam să folosesc. L-am luat de mână. L-am privit în ochi. M-am gândit să-mi desfac vreo câțiva nasturi la cămașă, dar mi-am dat seama că s-ar fi prins de micul meu șiretlic. Nu că *șiretlicurile* mele ar fi fost mici.

— Nu te mai las să repeți figura de la Tabăra Haven, i-am spus cu o voce căreia îi adăugasem ceea ce speram să fie un tors seducător. N-o să se mai întâmple iarăși. Vii cu noi. Poundcake și Dumbo te pot duce.

Și-a întins cealaltă mână și mi-a atins obrazul. Știam atingerea aceea, îmi lipsise.

— Știu, mi-a spus.

Expresia ochilor lui de culoarea ciocolatei (ahh!) era incredibil de tristă, îi cunoșteam privirea aceea. O mai văzusem, atunci în pădure, când îmi mărturisise cine era cu adevărat.

— Dar nu știi totul. Nu știi despre Grace.

— Grace, am repetat, dându-i mâna la o parte de pe obrazul meu, uitând toată plăcerea.

Îmi plăcea prea mult atingerea lui, mi-am dat seama. Trebuia să mă străduiesc să nu-mi mai placă atât de mult. Și, de asemenea, să mă străduiesc să nu-mi mai placă felul în care mă privea, de parcă aș fi fost ultima ființă de pe Pământ, ceea ce chiar crezusem că eram înainte să mă găsească el. E un lucru teribil acesta, o povară îngrozitoare pentru cineva. Atunci când devii dependent în totalitate de o altă ființă umană apar o mulțime de probleme. Spre exemplu, toate poveștile de iubire care s-au scris vreodată. Nu voiam să fiu Julieta pentru niciun Romeo, în cazul în care puteam evita asta. Nici chiar dacă singurul candidat era dornic să moară pentru mine și stătea lângă mine ținându-mă de mână și privindu-mă în ochi cu ochii lui de culoarea ciocolatei topite (nu-chiar-atât-de-ahh acum). Ca să nu mai spun că era practic dezbrăcat sub păturile alea și avea corpul unui manechin... dar n-o să vorbesc despre asta.

— Iarăși Grace. Ai tot repetat asta după ce te-am împușcat, i-am zis.

— Nu știi ce e cu Grace.

Ei bine, asta a durut. Nu știam că era așa religios – sau capabil să mă judece că eu nu eram. E drept că cele două chestiuni merg mână-n mână, dar totuși...

— Cassie, trebuie să-ți spun ceva.

— Ești baptist?

— În ziua aceea, pe autostradă, după ce te-am lăsat să scapi, mi-a fost foarte frică. Nu înțelegeam ce se întâmplase, de ce nu reușisem să... să fac ceea ce trebuia făcut. Să fac lucrul pe care mă născusem să-l fac. Nu avea niciun sens. Și încă nu are sens, în foarte multe privințe. Ai impresia că te cunoști pe tine însuși. Ai impresia că știi cine e persoana pe care o vezi în oglindă. Te-am găsit pe tine, dar găsimdu-te pe tine, m-am pierdut pe mine. Nimic nu mai era limpede. Nimic nu mai era simplu.

Am încuviințat din cap.

— Îmi amintesc asta. Îmi amintesc cum era când totul era simplu.

— La început, după ce te-am adus acasă, chiar nu știam dacă aveai să supraviețuiești. Și stăteam acolo lângă tine și mă gândeam „Poate că nici n-ar trebui.”

— Uau, Evan. Ce romantic.

— Știam ce urma să se întâmple, a continuat el – și asta cu siguranță era ceva clar și simplu.

Mi-a luat ambele mâini într-ale lui și m-a tras aproape de el și am simțit cum mă prăbușesc kilometri întregi în ochii lui teribili, de aceea tehnica folosirii mierii nu mi se potrivește: în preajma lui, mai degrabă eu sunt musca.

— Știi ce urmează, Cassie, și până acum am crezut că morții sunt cei norocoși. Dar acum văd. Văd.

— Ce? Ce vezi, Evan?

Îmi tremura vocea. Mă speria. Poate era din cauza febrei, dar Evan se purta foarte ne-Evan-esc.

— Am găsit soluția. Știi cum s-o terminăm. Problema este Grace. Grace e prea periculoasă pentru tine – pentru oricare dintre voi. Grace este poarta și eu sunt singurul care poate trece prin ea. Asta îți pot oferi. Și timp. Ți ofer aceste două lucruri, timp și pe Grace, și apoi *tu vei putea termina*.

44

În clipa următoare, într-o sincronizare perfectă, Dumbo și-a băgat capul prin ușa întredeschisă.

— S-au întors, Sullivan. Zombi a zis...

S-a oprit, îi era clar că întrerupsese un moment intim. Slavă Domnului că nu-mi descheiasem cămașa. Mi-am tras mâinile din mâinile lui Evan și m-am ridicat în picioare.

— Au găsit vreo canistră?

Dumbo a dat din cap că da.

— Acum o plasează în lift. Zombi a zis că oricând ești gata, i-a spus el lui Evan.

— Bine, a încuviințat Evan dând încet din cap.

Dar n-a făcut nicio mișcare. Nici eu nu m-am mișcat. Dumbo a mai rămas câteva secunde.

— Bine, a zis până la urmă.

Evan n-a zis nimic. Nici eu.

— Ne vedem mai târziu – în Dubuque! He-he! a mai zis Dumbo și apoi s-a îndepărtat.

M-am întors spre Evan.

— Bun, mai știi ce a zis Ben despre chestia cu extraterestrul enigmatic?

Și în clipa aceea Evan Walker a făcut ceva ce nu-l mai văzusem făcând vreodată, de fapt nu-l mai auzisem, ca să fiu precisă.

— Rahat, a zis.

Dumbo apăruse din nou în pragul ușii, cu gura căscată și urechile roșii, ținut strâns de o față foarte înaltă, cu o cascadă de păr blond de culoarea mierii, cu trăsături tipic norvegiene, cu ochi albaștri pătrunzători, buze pline, parcă umplute cu colagen și corpul zvelt al unui fotomodel.

— Bună, Evan, a zis tipa cu alură de fotomodel.

Și bineînțeles că avea o voce adâncă și ușor răgușită ca toate personajele feminine negative de la Hollywood.

— Bună, Grace, a spus Evan.

45

Grace: o persoană, nu o rugăciune sau orice altceva care să aibă legătură cu Dumnezeu. Și înarmată până-n dinți: acum avea și M16-le lui Dumbo în plus față de pușca grea de lunetist din spate. L-a împins pe Dumbo în cameră și apoi m-a orbit cu un zâmbet de un megawatt.

— Iar tu trebuie să fii Cassiopeia, regina nopții. Sunt surprinsă, Evan. Nu e deloc cum mi-am imaginat. Cam roșcățică. Nu știam că ăsta e genul tău.

M-am uitat spre Evan:

— Cine dracu' e asta?

— Grace e la fel ca mine, a spus Evan.

— Ne cunoaștem de mult. De vreo zece secole, mai mult sau mai puțin. Apropo de mai puțin...

Grace a făcut semn spre pușca mea. I-am aruncat-o la picioare.

— Și pistolul de la centură. Și cuțitul de la gleznă, de sub salopetă.

— Lasă-i în pace, Grace, a zis Evan. Nu avem nevoie de ei.

Grace l-a ignorat. A dat un șut armei mele și mi-a cerut să o arunc pe geam, împreună cu Lugerul și cuțitul. Evan mi-a făcut semn din cap în sensul de „ar fi bine s-o faci”. Așa că am făcut-o. Simțeam că mi se învârtea capul, nu puteam formula nici măcar un gând coerent. Grace era un Amuțitor la fel ca și Evan, asta era clar. Dar de unde știa cum mă cheamă, și cum de știa Evan că urmează să apară și ce vruse să spună cu „Grace este poarta”? Poarta spre *ce*?

— Știam că e o ființă umană, a revenit Grace la subiectul preferat al lui Evan. Dar nu mi-am imaginat niciodată cât de *absolut* umană este.

Evan știa ce urmează, dar tot a încercat să mă oprească.

— Cassie...

— Să ți-o trag și ție și calului pe care ai venit, extraterestra dracului.

— Colorat. Imaginativ. Drăguț, mi-a zis Grace făcându-mi semn cu pușca lui Dumbo să mă așez.

Din nou, Evan mi-a aruncat o privire care spunea „Fă-o, Cassie.” Așa că m-am așezat pe patul de lângă al lui, aproape de Dumbo, care respira pe gură, ca un astmatic. Grace a rămas în pragul ușii ca să poată supraveghea coridorul. Poate că nu știa că Sam și Megan erau în camera de alături, sau că Ben și Poundcake îl așteptau pe Evan la parter, lângă lift. Am înțeles strategia lui Evan: „întârzie. Trage de timp.” Când Ben și Poundcake aveau să urce să vadă ce mama dracului se întâmpla, atunci aveam o șansă. Mi-am amintit cum Evan doborâse o echipă întreagă de soldați din al Cincilea Val, depășit numeric, cu o singură armă, în beznă totală și mi-am dat seama „Nu, când o să apară băieții, va fi șansa ei, nu a noastră.”

Am privit-o cum stătea sprijinită de tocul ușii, cu gleznelor încrucișate și părul blond curgându-i pe umeri, cu capul ușor întors astfel încât să-i putem admira uluitorul profil nordic, și m-am gândit „Sigur, are sens. Dacă te poți descărca în orice corp uman, de ce n-ai alege unul perfect?”

La fel a făcut și Evan.” în privința asta, nu era nici el altceva decât un mare prefăcut. E ciudat, dacă stai să te gândești. De fapt, tipul care îmi făcuse genunchii să mi se înmoaie ca juleul era o efigie, o față oarecare așezată peste un chip

fără față care în urmă cu zece mii de ani, arăta ca un calmar sau ceva de genul ăsta.

— Cei drept, *ne-au spus* că era riscant să trăim atât de mult ca oameni, printre oameni, a zis Grace. Spune-mi, Cassiopeia, nu ți se pare că e absolut perfect în pat?

— De ce nu-mi spui tu mie? am ripostat. Târfă extraterestră ce ești!

— Cam țăfnoasă, i-a zis Grace lui Evan zâmbind. La fel ca tiza ei.

— Ei n-au nimic de-a face cu toate astea, a zis Evan. Lasă-i să plece, Grace.

— Evan, nici măcar nu cred că înțeleg ce înseamnă toate astea.

Și-a părăsit postul de pază de lângă ușă și a plutit – nu există un cuvânt mai bun pentru asta – până lângă patul lui.

— Și nimeni nu pleacă nicăieri înaintea mea.

S-a aplecat și i-a cuprins chipul în mâini, sărutându-l lung și încet pe buze. Evan i s-a împotrivit – am văzut asta – dar l-a imobilizat cu forța ei supranaturală, de care nu se putea spune că ducea lipsă.

— I-ai spus, Evan? i-a șoptit la ureche, dar suficient de tare cât să fie sigură că o aud. Știe cum se vor sfârși toate astea?

— Fix așa, am zis și am sărit la ea, lovind-o puternic cu capul în tâmplă.

Impactul a făcut-o să cadă într-o parte, peste ușile dulapului. Eu am aterizat direct în poala lui Evan. „Absolut perfect”, mi-a trecut prin cap un gând incoerent.

Am dat să mă ridic, când Evan m-a prins cu mâinile de talie încercând să mă țină.

— Nu, Cassie!

Dar el era slăbit, în timp ce eu eram puternică, așa că m-am smuls ușor din brațele lui și am sărit de pe pat direct în spatele lui Grace. Mare greșală: m-a prins de mână și m-a azvârlit de-a lungul camerei. M-am izbit de peretele de lângă fereastră și am aterizat direct în fund, cu o durere ascuțită de spate. Am auzit o ușă deschizându-se pe culoar și am strigat:

— Fugi, Sam! Adu-l pe Zombi! Adu...

Grace a zburat din cameră înainte să pronunț „Adu-l”. Ultima dată când văzusem pe cineva mișcându-se atât de ra-

pid fusese la Tabăra Groapa de Cenușă, când falșii soldați de la Wright-Patterson mă depistaseră în pădure. Se mișca la fel de rapid ca un personaj de desen animat, ceea ce ar fi fost amuzant dacă nu ar fi sărit ca fulgerul dintr-un anumit motiv.

„Ah, nu, nenorocito ce ești. Nu pe fratele meu.”

Am trecut în fugă pe lângă Dumbo, pe lângă Evan, care aruncase păturile de pe el și se chinuia să se ridice din pat, am ieșit pe coridor, unde nu era nimeni, ceea ce nu era bine, nu era bine deloc, am ajuns din doi pași la camera lui Sam, și în momentul în care am pus mâna pe clanță, am simțit o lovitură puternică în cap și m-am izbit cu nasul de lemnul ușii. S-a auzit un trosc – și nu de la lemn. Am făcut un pas înapoi, cu sângele curgându-mi șiroaie pe față. Simțeam gustul propriului sânge și cumva asta m-a ținut în picioare – nu știusem până atunci că puteai simți gustul furiei și că era acela al propriului tău sânge.

Am simțit niște degete reci încolăcindu-mi-se în jurul gâtului și m-am trezit ridicată de la pământ, într-o ploaie roșie de sânge. Apoi am zburat de-a lungul coridorului și am aterizat dureros pe umăr, la un pas de fereastra din celălalt capăt al holului.

— Stai acolo, am auzit-o pe Grace spunându-mi.

Stătea în fața ușii lui Sammy, îi vedeam în lumina slabă silueta zveltă tremurând printre lacrimile care îmi curgeau incontrolabil pe față, amestecându-se cu sângele.

— Lasă-mi. Fratele. În. Pace.

— Băiețelul acela adorabil? E frățiorul tău? Îmi pare rău, Cassiopeia, n-am știut.

Clătina din cap cu o tristețe prefăcută și batjocoritoare. Așa cum batjocoriseră totul.

— A murit deja.

46

Trei lucruri s-au întâmplat atunci, și toate în aceeași clipă. Patru, dacă socotim și faptul că aproape mi-a explodat inima.

Am fugit – nu de ea, ci spre ea. Aveam de gând să-i sparg fața aia de supermodel. Aveam de gând să-i smulg inima aia pseudo-umană din pieptul ei perfect uman. Aveam de gând să o spintec cu unghiile.

Asta a fost primul lucru.

Al doilea a fost Poundcake care a intrat în hol pe ușa care dădea spre scări, fără să mai semene deloc cu Aiurel, m-a împins la o parte și și-a ațintit pușca spre Grace. Nu era o țintă ușoară, dar după spusele lui Ben, Poundcake era cel mai bun trăgător din echipă după Ringer.

Al treilea a fost Evan Walker, fără cămașă, doar în boxeri, târându-se afară din cameră, în spatele lui Grace. Trăgător expert sau nu... dacă Poundcake rata... sau dacă Grace se arunca la pământ în ultima clipă...

Așa că m-am aruncat eu, încolăcindu-mi brațul în jurul gleznei lui Poundcake. A căzut în față, i s-a descărcat pușca, și apoi am auzit ușa dinspre scări trântindu-se de perete și vocea lui Ben strigând „Stai pe loc!”, exact ca în filme, numai că nimeni n-a stat, nici eu, nici Poundcake și nici Evan – și cu siguranță nici Grace, care a dispărut. Era acolo și în clipa următoare nu mai era. Ben a sărit peste mine și Poundcake și s-a îndreptat șchiopătând pe hol până la camera aflată față în față cu cea a lui Sam.

Sam.

Am sărit în picioare și am luat-o la fugă pe coridor. Ben i-a făcut semn lui Poundcake spre ușă:

— E înăuntru.

Am încercat clanța de la ușa lui Sammy. Încuiată. „Slavă Domnului!”. Am început să izbesc în ușă:

— Sam! Sam, deschide! Sunt eu!

Și de cealaltă parte a ușii s-a auzit o voce ca un chițait de șoarece:

— E o păcăleală! Mă păcălești!

Mi-am pierdut mințile. Mi-am lipit obrazul plin de sânge de ușă și am avut un moment de cădere nervoasă bună, puternică, satisfăcătoare. Am lăsat garda jos. Uitasem cât de cruzi puteau fi Ceilalți. Nu era de-ajuns să-mi facă o gaură în inimă cu un glonț. Nu, mai întâi trebuiau să ți-o distrugă, să ți-o calce în picioare, să ți-o zdrobească până ce țesuturile ți se scurg printre degete ca plastilina.

— Bine, bine, bine, am scâncit. Stai acolo, bine? Indiferent ce se-ntâmplă, Sam. Nu ieși afară până nu mă întorc.

Poundcake stătea lângă ușa de vizavi. Ben îl ajuta pe Evan să se țină pe picioare – sau cel puțin încerca. De fiecare dată

când slăbea strânsoarea, pe Evan îl lăsau picioarele. În cele din urmă, Ben s-a hotărât să-l sprijine de perete – Evan tremura, icnind după aer, având pielea de culoarea cenușii din tabăra în care murise tata.

Evan s-a uitat spre mine și abia a avut suflu să-mi spună:

— Pleacă de pe coridor. *Acum.*

Zidul din fața lui Poundcake a explodat într-o ploaie de praf fin și bucățele de tapet. Poundcake s-a împleticit înapoi. Pușca i-a alunecat printre degetele lipsite de vlagă. S-a lovit de Ben, care l-a prins de umăr și i-a făcut vânt, în cameră, unde era și Dumbo. Apoi, Ben s-a întins după mine, dar i-am împins mâna și i-am spus să-l ia pe Evan. Am ridicat pușca lui Poundcake și am țintit ușa de la camera în care era Grace. În coridorul îngust, zgomotul a fost asurzitor. Am golit tot încărcătorul înainte ca Ben să mă prindă și să mă tragă înapoi.

— Nu fi cretină! a țipat la mine.

Mi-a pus în palmă un încărcător plin și mi-a spus să supraviețuiesc ușa, dar să rămân la pământ.

Scena se desfășură ca un *show* tv pe care-l auzi din altă cameră: numai voci. Stăteam pe burtă, sprijinindu-mă în coate, cu pușca îndreptată spre ușă. „Haide, fecioară de gheață. Am ceva pentru tine.” Mi-am trecut limba peste buzele însângerate – uram gustul acela, iubeam gustul acela. „Hai odată, suedeză sinistră.”

Ben: Dumbo, cum e? Dumbo!

Dumbo: E grav, sergent.

Ben: Cât de grav?

Dumbo: Destul de grav.

Ben: Cristoase. Văd și eu asta, Dumbo!

Evan: Ben, ascultă-mă, trebuie să mă ascuți. Trebuie să plecăm de aici. *Acum.*

Ben: De ce? E închisă...

Evan: Nu pentru mult timp.

Ben: Sullivan se poate ocupa de ea. Cine dracu' e, totuși?

Evan: (nu se înțelege ce spune)

Ben: Da, sigur. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Bănuiesc că trecem la planul B. Eu te duc pe tine, Walker. Dumbo, tu-l iei pe Poundcake. Sullivan o să ia copiii.

Ben a venit lângă mine, atingându-mi spatele cu mâna. A dat din cap spre ușă.

— Nu putem pleca până când nu neutralizăm pericolul, mi-a șoptit. Hei, ce-ai pățit la nas?

Am ridicat din umeri. Mi-am trecut limba peste buze.

— Cum? l-am întrebat cu o voce răgușită, de parcă aș fi fost răcită.

— Destul de simplu. Cineva doboară ușa, unul jos, unul sus, unul la dreapta, unul la stânga. Cel mai greu e în primele două secunde și jumătate.

— Și cel mai ușor?

— Ultimele două secunde și jumătate. Ești pregătită?

— Cassie, așteaptă.

Evan era în spatele nostru, în genunchi, ca un pelerin în fața altarului.

— Ben nu știe cu cine are de-a face, dar tu știi. Spune-i. Spune-i de ce e capabi...

— Gura, amarezule, s-a răstit Ben. Să-i dăm drumul, mi-a zis, trăgându-mă de cămașă.

— Nici măcar nu mai e acolo, îți garantez asta, a spus Evan, ridicând vocea.

— Ce? A sărit de la etajul doi? a râs Ben. Minunat. Cobor și îi fac arșice fundul ăla cu cele două picioare rupte ale ei cu tot.

— Probabil a sărit, dar nu și-a rupt nimic. Grace e la fel ca mine.

Evan ne vorbea amândurora, dar mă privea pe mine cu disperare.

— La fel ca mine, Cassie.

— Dar tu ești om, adică ai corpul unui om, a spus Ben. Și niciun corp uman nu...

— Corpul *ei*, da. Al meu nu mai poate. Al meu e... terminat.

— Crezi chestia asta? m-a întrebat Ben. Pentru că mie mi se pare că sună a rahaturi tip E.T.

— Ce crezi că ar trebui să facem, Evan? l-am întrebat.

În ciuda gustului pronunțat de sânge pe care-l simțeam în gură, furia începea să-mi treacă, fiind înlocuită cu senzația supărătoare, dar acum destul de familiară, că mă cufundam undeva la vreo cinci mii de stânjeni adâncime.

— Să plecați. Acum. Nu pe voi vă vrea.

— Țapul ispășitor, a spus Ben zâmbind răutăcios, îmi place ideea.

— O să ne lase să plecăm, pur și simplu, am spus clătî-nând din cap.

Senzația că mă înecam în adâncuri era din ce în ce mai puternică. Oare Ben avea dreptate? Oare ce-a fost în mintea mea, să-mi încredințez viața mea și a fratelui meu lui Evan Walker? Ceva nu se lega. Ceva nu era în regulă.

— Pur și simplu?

— Nu știu, mi-a răspuns Evan, ceea ce a însemnat un punct în favoarea lui.

Ar fi putut spune „Sigur, e o tipă în regulă, dacă treci de micuța ei problemă cu sadismul”.

— Dar știu ce-o să se întâmple dacă rămâneți.

— Pe mine m-ai convins, a zis Ben.

A intrat în cameră.

— Schimbare de planuri, băieți. Eu îl iau pe Poundcake. Dumbo, tu o iei pe Megan. Sullivan îi ia pe frate-său. Bagaju' la spinare, mergem la plimbare!

— Cassie, l-am auzit pe Evan în spatele meu.

Mi-a întors fața spre el și și-a trecut degetele peste obrajii mei plini de sânge.

— E singura soluție.

— Nu te părăsesc, Evan. Și nu te las să mă părăsești. Nu din nou.

— Și Sam? I-ai promis și lui ceva. Nu poți să-ți ții ambele promisiuni. Ea... ea îmi aparține mie. Nu în sensul în care Sam îți aparține ție, nu vreau să spun asta...

— Serios? Mă mir, Evan. De obicei e foarte clar tot ce spui.

M-am ridicat, am tras aer adânc în piept și i-am palmuit chipul frumos. Puteam să-l împușc, dar am hotărât să-l las să scape ușor.

Și atunci am auzit – de parcă palma ar fi fost semnalul pe care îl așteptau – sunetul unui elicopter de luptă, apropiindu-se rapid.

47

Apoi ne-a lovit lumina reflectoarelor: lumina albă, strălucitoare inunda coridorul, se revărsase în camere, ne proiecta

umbrele alungite pe pereți și pe podea. Ben s-a repezit la mine și m-a ridicat în picioare; eu l-am prins pe Evan de braț și l-am tras după mine. Dar el s-a smucit, clătinând din cap.

— Lăsați-mi o armă și atât.

— Perfect, amice, a zis Ben dându-i pistolul său. Sullivan, adu-l pe frate-tău.

— Ce se-ntâmplă cu voi? am spus fără să-mi vină să cred.

Nu putem fugi *acum*.

— Care e planul *tău*, atunci? a strigat Ben.

Era nevoit să strige. Zgomotul elicopterului acoperea orice sunet – după unghiul în care cădea lumina și după intensitatea zgomotului, era deja deasupra hotelului.

Evan s-a prins cu degetele de tocul ușii și s-a ridicat cu greutate în picioare – sau mai degrabă, în picior, dat fiind că nu-și putea sprijini greutatea decât pe unul. l-am strigat în ureche:

— Recunoaște ceva și măcar pentru o dată în toată viața ta de zece mii de ani, fii sincer. N-aveai de gând să dezamorsezi bomba și să fugi cu noi. Știai că urma să vină Grace și plănuiai să muriți amândoi în explozie...

În clipa aceea, Sammy a ieșit din cameră, susținând-o cu o mână pe Megan. La un moment dat, Megan ajunsese în posesia lui Urs. Probabil i-l dăduse Sams – mereu îl dăruia cui avea nevoie de el.

— Cassie!

S-a năpustit asupra mea, lovindu-mă tare cu capul în stomac. L-am luat în brațe clătinându-mă, „Isuse, se face tot mai greu”, și am prins-o pe Megan de mână.

Prin fereastra spartă a pătruns un vârtej de vânt rece și l-am auzit pe Dumbo strigând:

— Aterizează pe acoperiș.

L-am auzit pentru că era practic în spatele meu, încercând să ajungă pe coridor. Ben era chiar în spatele lui, sprijinindu-l pe Poundcake, care se ținea cu mâna pe după umerii lui.

— Sullivan! a urlat Ben. Mișcă

Evan m-a prins de cot.

— Stai!

S-a uitat spre tavan. Buzele i s-au mișcat fără să se audă niciun sunet; sau poate a spus ceva, dar n-am auzit nimic.

— Să stau? am urlat – eram deja cu toții panicați. Să stau *pentru ce?*

— Grace, a zis Evan privind în continuare în sus.

Un țipăt s-a auzit peste zgomotul rotoarelor, din ce în ce mai tare, până ce s-a transformat într-un urlet neomenesc care-ți spărgea urechile. Clădirea s-a zdruncinat. Tavanul s-a crăpat. Tablourile oribile prinse în rame ieftine au căzut de pe pereți. Lumina reflectoarelor s-a stins și, o secundă mai târziu, a urmat explozia și un suflu de aer fierbinte a pătruns în cameră.

— A doborât pilotul, a zis Evan.

Ne-a tras pe mine, pe Sams și pe Megan pe coridor și i-a strigat peste umăr lui Ben:

— Plecați *acum*.

Apoi mi s-a adresat mie:

— Casa de pe hartă. E a lui Grace, dar până diseară n-o să mai fie a ei. Nu plecați de acolo. Aveți mâncare și apă și suficiente provizii cât să vă ajungă toată iarna.

Începuse să vorbească foarte repede, de parcă nu mai avea timp – poate că nu venea al Cincilea Val, dar venea Grace.

— O să fiți în siguranță acolo, Cassie. La echinocțiu...

Ben, Dumbo și Poundcake ajunseseră la scări. Ben ne făcea semn disperat cu mâinile să ne grăbim.

— Cassie! Mă ascuți? La echinocțiu, nava-mamă va trimite o capsulă ca să o ia pe Grace din ascunzătoare.

— Sullivan, acum! a strigat Ben.

— Dacă găsești o metodă să o detonezi... mi-a spus Evan întinzându-mi ceva, dar aveam mâinile ocupate. Am văzut cu ochii măriți de uimire cum fratele meu a luat din mâna lui Evan punga de plastic în care se afla bomba.

Apoi Evan Walker mi-a cuprins chipul între palme și m-a sărutat apăsat pe buze.

— Poți să pui capăt la toate astea, Cassie. Așa trebuie să se întâmple. Tu trebuie să o faci. *Tu*.

M-a sărutat din nou și fața lui s-a umplut de sângele meu, iar fața mea s-a umplut de lacrimile lui.

— Acum nu-ți mai pot promite nimic, mi-a spus. Dar tu poți. Promite-mi, Cassie. Promite-mi că o să-i pui capăt.

Am încuviințat din cap.

— O să-i pun capăt.

Promisiunea: o sentință, ușa unei celule trântindu-se, o piatră pe care s-o port legată de gât până pe fundul unei mări nesfârșite.

48

M-am oprit o jumătate de secundă în fața ușii care dădea spre scări, știind că poate era ultima dată când îl vedeam, sau, ca să fiu mai precisă, era pentru *a doua oară* ultima dată. Apoi m-am cufundat în beznă, la fel ca prima dată; i-am șoptit lui Megan să fie atentă la rămășițele de șobolani, am ajuns în hol, unde băieții care mă aduseseră la petrecerea asta stăteau lângă ușa de la intrare, siluetele lor profilându-se în lumina portocalie a elicopterului arzând. Să o ștergem pe ușa principală era o mișcare contraintuitivă foarte inteligentă, m-am gândit. Grace probabil își imagina că eram baricadați într-o cameră de la etaj și urma să-și facă apariția în stil *Matrix*, cățărându-se pe un perete până la fereastra spartă de pe cealaltă parte a clădirii.

— Cassie, mi-a șoptit Sam la ureche. Ai nasul foarte mare.

— Pentru că s-a rupt, i-am zis.

„La fel ca inima mea frântă, puștiule.”

Poundcake nu se mai sprijinea de Ben doar cu o mână pe după umerii acestuia, acum se lăsase cu tot corpul pe el. Iar Ben nu părea prea încântat de situație.

— N-o să mergă, să știi, i-am spus. N-o să reușești să mergi nici măcar o sută de metri.

Ben m-a ignorat.

— Dumbo, tu ai grijă de Megan. Sam, dă-te jos din brațe, sora ta o să mergă în față, eu în ariergardă.

— Îmi trebuie o armă, a cerut Sammy.

Ben l-a ignorat și pe el.

— *Etapele*. Etapa unu: pasajul rutier. Etapa doi: copacii de pe cealaltă parte a pasajului. Etapa trei:...

— Est, am intervenit.

L-am lăsat jos pe Sammy și am scos harta mototolită din buzunar. Ben mă privea de parcă îmi pierdusem mințile.

— Mergem aici, am spus arătând cu degetul pătrățelul care reprezenta ascunzătoarea lui Grace.

— Nu, nu, nu, nu, Sullivan. Mergem la peșteri, ca să ne întâlnim cu Ringer și Teacup.

— Nu-mi pasă unde mergem atâta timp cât nu mergem în Dubuque! a strigat Dumbo.

— Las-o baltă, Dumbo, a clătinat Ben din cap. Pur și simplu las-o baltă.

Am pornit. Ningea încetisor și fulgii mici se învârteau topindu-se în lumina portocalie; simțeam mirosul de ulei al combustibilului care ardea, la fel cum simțeam și presiunea căldurii deasupra capetelor. Am preluat conducerea așa cum sugerase Ben, de fapt, așa cum ordonase, cu Sammy ținându-se de cureaua mea, cu Dumbo mergând chiar în spatele meu, ducând-o pe Megan, care nu scotea o vorbă, și cine ar fi putut-o învinovăți? Probabil era încă în stare de șoc. Traversasem jumătate din parcare și ne apropiam de fâșia de pământ care o delimita de banda de trecere dintre state, când am privit cu coada ochiului în spate și l-am văzând pe Ben prăbușindu-se sub greutatea poverii. I l-am pasat pe Sammy lui Dumbo și am patinat pe pavajul alunecos până la Ben. M-am uitat spre acoperișul hotelului și am văzut rămășițele metalice ale Black Hawk-ului.

— Ți-am spus că n-o să meargă, i-am șoptit-urlet.

— Nu-l las aici...

Ben stătea în patru labe, icnind, pe punctul de a vomita. Buzele îi străluceau purpurii în lumina incendiului; tușea și scuipa sânge.

S-a apropiat și Dumbo.

— Sergent, hei, sergent...?

Ceva din tonul lui Dumbo i-a atras atenția. S-a uitat spre el și Dumbo a clătinat ușor din cap în semn de „N-o să supraviețuiască.”

Ben Parish a izbit atunci cu palma în pământul înghețat, începând să țipe incoerent și eu m-am gândit „Doamne, Dumnezeule, nu e momentul pentru o criză existențială. Suntem terminați dacă o ia razna. Suntem terminați.”

Am îngenuncheat lângă Ben. Avea chipul schimonosit de durere și frică și furie, furia mocnea în trecutul-prezent continuu când sora lui îl strigase, dar o abandonase în ghearele morții. El o abandonase, dar ea nu îl abandona pe el. Avea să-i fie întotdeauna alături. Avea să fie alături de el până la

ultima lui suflare. Era și acum lângă el, sângerând, iar el nu o putea salva.

— Ben, i-am spus trecându-mi degetele peste ceafa lui – părul îi strălucea, plin de zăpadă cristalină. S-a terminat.

Pe deasupra noastră a trecut rapid o umbră, îndreptându-se spre hotel. Am sărit în picioare și am luat-o la fugă după ea pentru că era umbra fratelui meu mai mic care alerga înnebunit spre ușa de la intrarea în hotel. L-am prins și l-am doborât la pământ și-atunci a început să mă lovească și să urle, pierzându-și total controlul. Eram sigură că Dumbo era următorul care avea să o ia pe câmpii, și deja trei nebuni erau prea mult pentru o singură persoană.

Îmi făceam griji degeaba, totuși. Dumbo îl ridicase pe Ben în picioare, și ținând-o pe Megan de mână se îndreptau toți trei în pas rapid spre autostradă. Se descurca mai bine cu ei decât mă descurcam eu cu Sammy, pe care-l ridicasem și-l țineam sub braț, dar care dădea din mâini și din picioare urlând:

— Trebuie să ne întoarcem, Cassie! Trebuie să ne întoarcem!

Dincolo de banda interstatală, la baza dealului abrupt al pasajului de trecere, după ce trecusem cu bine de Etapa Unu, l-am lăsat jos pe Sammy, l-am zguduit puternic și i-am spus să înceteze dacă nu vrea să murim cu toții.

— Și de fapt ce s-a întâmplat cu tine? l-am întrebat.

— Am încercat să-ți spun, a suspinat el. Dar nu m-ai ascultat. *Niciodată* nu mă ascuți. Am scăpat-o.

— Ai scăpat...

— Punga de plastic, Cassie. Când fugeam... am scăpat-o. M-am uitat la Ben. Cocoșat, cu capul plecat, cu brațele sprijinite pe genunchi. M-am uitat la Dumbo. Cu umerii plecați, ochii mari, ținând-o pe Megan de mână.

— Am o presimțire rea, mi-a șoptit.

Întreaga lume părea neclintită. Chiar și ninsoarea parcă rămăsese suspendată în aer.

Hotelul a explodat într-o bilă de foc orbitoare de un verde-neon. Pământul s-a cutremurat. Suflul exploziei ne-a doborât, în clipa următoare zburau în toate părțile rămășițe din hotelul distrus și m-am aruncat peste Sammy ca să-l protejez. Un val de ciment, sticlă, lemn și bucăți de metal (și da,

bucăți din șobolanii scârboși ai lui Ben) de mărimea unor particule de nisip s-a năpustit pe deal în jos – o materie cenușie, fierbinte, care ne-a înghițit.

Bine ați venit în Dubuque!

VI. Declanșatorul

49

Nu-i plăcea să stea prin preajma copiilor mai mici prin tabără, îi aminteau de frățiorul lui cel pierdut. Cel pe care-l lăsase acasă în dimineața în care plecase să caute de mâncare și pe care nu-l mai găsisese la întoarcere. Cel pe care nu-l mai găsisese niciodată. În tabără, când nu făcea instrucție, nu mânca, nu dormea sau nu se spăla, nu-și lustruia bocancii sau nu-și curăța pușca, ori nu făcea de serviciu la bucătărie, ori la hangarul P&D, ajuta la cazarea copiilor sau ajuta la coborârea lor din autobuze la sosirea în tabără. Nu-i plăcea să stea în preajma copiilor, dar totuși o făcea. Nu-și pierduse speranța că într-o bună zi avea să-și regăsească fratele. Că într-o zi avea să intre în hangarul de primire și o să-l găsească stând într-unul din cercurile roșii desenate pe podea, sau poate o să-l vadă dându-se în leagănul făcut dintr-un cauciuc de mașină de pe locul de joacă de lângă terenul de paradă.

Dar nu l-a mai găsit niciodată.

La hotel, după ce descoperiseră că inamicul implantase bombe în copilași, s-a întrebat dacă asta se întâmplase și cu frățiorul lui. Dacă nu cumva îl găsiseră, îl luaseră și îl obligaseră să înghită capsula verde, trimițându-l apoi să fie găsit de altcineva. Probabil că nu. Majoritatea copiilor muriseră. Foarte puțini fuseseră salvați și aduși în tabără.

Cel mai probabil, fratele lui nu supraviețuise prea mult timp după dispariție.

Dar poate fusese răpit. Poate fusese obligat să înghită capsula verde. Poate îi dăduseră drumul apoi și-l lăsaseră să răătăcească până ce avea să întâlnească un grup de supravie-

țuitori care să-l adăpostească și să-l hrănească și să umple camera cu dioxidul de carbon al respirației lor. Era posibil să se fi întâmplat așa.

Care-i problema, îl întrebase Zombi. Traversaseră parcare ca să caute o canistră de bioxid de carbon în fostul restaurant. Zombi renunțase să-i mai vorbească în afara cazurilor când îi dădea un ordin și renunțase să mai încerce să-l facă să vorbească. Când îl întrebase asta, Zombi nu aștepta de fapt un răspuns.

Îmi dau seama întotdeauna când ți se întâmplă ceva. Cap-eți figura asta constipată. De parcă a-i încerca să te căci o cărămidă.

Canistra nu era grea, dar Zombi era rănit și vruse să meargă în față la întoarcere. Era agitat și tresărea din cauza fiecărei umbre. Susținea că era ceva în neregulă. Era ceva în neregulă cu acest Evan Walker și era ceva în neregulă cu situația în general. Zombi credea că erau păcăliți.

Întorși la hotel, Zombi îl trimisese pe Dumbo la etaj să-l aducă pe Evan. Apoi au rămas în lift, așteptându-l pe Evan să coboare.

Vezi, Cake, exact asta spuneam, fix asta. Impulsurile electromagnetice și tsunamiurile și molima și extraterestrii deghizați și copiii cu creierele spălate și copiii purtători de bombe. De ce complică lucrurile atât de mult? Este ca și cum *și-ar dori* lupta. Sau ca și cum ar vrea să o facă mai interesantă. Hei. Poate că asta e. Poate că ajungi la un anumit prag în evoluție când plictiseala este cea mai mare amenințare pentru specie. Poate că nu e vorba de cucerirea planetei, ci e un *joc*. Ca un copil care se joacă smulgând aripile muștelor.

Pe măsură ce trecea timpul, Zombi devenea tot mai nervos.

Acum ce mai e? Unde dracului e? Cristoase, doar nu crezi că...? Mai bine urcă și vezi ce se-ntâmplă, Poundcake. Ia-l pe sus și adu-l aici dacă e nevoie.

Pe la jumătatea scărilor a auzit o bufnitură puternică, undeva deasupra, apoi o a doua, mai ușoară și apoi a auzit un țipăt. A ajuns la ușă la timp cât să vadă corpul lui Cassie zburând prin aer și lovindu-se de podea, i-a urmărit traiectoria în sens invers și a văzut-o pe fata înaltă stând în fața camerei cu ușa dărâmată. Și nu a ezitat, s-a năpustit pe coridor, fiind sigur că fata înaltă nu va supraviețui. Era un țintaș bun, cel

mai bun din echipa lui înainte de sosirea lui Ringer, și era sigur că nu o să rateze.

Dar Cassie l-a doborât la pământ și a scăpat-o pe fata cea înaltă din raza vizuală. Ar fi ucis-o dacă nu l-ar fi împiedicat Cassie. Era sigur de asta.

Apoi fata cea înaltă l-a împușcat prin perete.

Dumbo și-a sfâșiat cămașa și a improvizat un pansament pe care i l-a ținut apăsător pe rană. I-a spus că nu era grav, că o să supraviețuiască, dar știa că nu era adevărat. Fusese de prea multe ori în apropierea morții, îi știa gustul, mirosul, știa cum te simți în apropierea ei. Purta moartea cu sine în amintirile despre mama sa și despre rugurile funerare de trei metri și cadavrele aflate de-a lungul drumurilor și a transportoarelor care cărau sutele de morți în furnalul centralei electrice din tabără – morții erau arși pentru ca ei să aibă lumină și apă caldă și căldură în barăci. Nu era supărat că murea. Era supărat că murea fără să știe ce se întâmplase cu fratele lui.

Era pe moarte când l-au coborât. Era pe moarte când Zombi l-a ridicat pe umeri. Apoi, în parcare, Zombi a căzut și toți ceilalți s-au adunat în jurul lor și Zombi a lovit cu furie în pământul înghețat până când și-a jupuit pielea de pe mâini.

După aceea l-au părăsit. Nu era supărat din cauza asta. A înțeles. Era pe moarte.

Apoi s-a ridicat.

Nu din prima. La început, s-a târât.

Când a reușit să ajungă în hol, fata cea înaltă era acolo. Era lângă ușa care dădea spre scări, ținând cu ambele mâini un pistol, cu capul aplecat de parcă ar fi ascultat ceva cu atenție.

Atunci s-a ridicat.

Fata cea înaltă a încremenit. S-a întors spre el. A ridicat arma și apoi a coborât-o când și-a dat seama că el era pe moarte. A zâmbit și i-a spus „salut”. Se uita la el de lângă ușa de la intrare și astfel nu vedea liftul și nici pe Evan care coborâse în el prin trapa de salvare. Evan i-a văzut și a înghețat, ca și cum nu știa ce să facă.

Știi cine ești. Fata cea înaltă se îndrepta spre el. Dacă s-ar fi întors în clipa aceea, dacă s-ar fi uitat în urmă cu coada ochiului, l-ar fi zărit pe Evan, așa că el și-a scos pistolul ca să-i atragă atenția, dar arma i-a alunecat din mână și a căzut

pe podea. Pierduse mult sânge, îi scădea tensiunea. Inima nu pompa suficient de mult sânge și deja nu-și mai simțea mâinile și picioarele.

A căzut în genunchi și s-a întins după armă. Ea l-a împușcat în mână. A căzut în fund, vârându-și mâna rănită în buzunar, de parcă ar fi putut să și-o protejeze în felul ăsta.

Oau, ești un băiat mare și puternic, nu-i așa? Câți ani ai?

A așteptat ca el să-i răspundă.

Ce s-a întâmplat? Ți-a mâncat pisica limba?

L-a împușcat în picior. Apoi a așteptat ca el să țipe, să plângă sau să spună ceva. Când a văzut că nu o face, l-a împușcat și în celălalt picior.

În spatele ei, Evan se lăsase pe burtă și se târa spre ei. A dat din cap spre Evan, încercând să tragă aer în piept, își simțea tot corpul amorțit. Nu mai simțea niciun fel de durere, doar o cortină cenușie ce i se lăsase peste ochi.

Fata înaltă s-a apropiat și mai mult. Era la jumătatea distanței dintre el și Evan. I-a ațintit arma spre frunte.

Vorbește, altfel îți zbor creierii. Unde e Evan?

Era gata să se întoarcă. Poate îl auzise pe Evan târându-se în spatele ei. Așa că s-a ridicat pentru ultima dată ca să-i distragă atenția. Nu s-a ridicat repede. I-a luat cam un minut, bocancii îi tot alunecau pe gresia udă din cauza zăpezii topite, se ridica puțin, iarăși cădea, era de două ori mai dificil din cauză că-și ținea mâna în buzunar. Fata înaltă a zâmbit și a chicotit, rânjind așa cum fac copiii răutăcioși la școală. Era gras. Era neîndemânatic. Era prost. Era o slănină de porc. Când a reușit în sfârșit să se ridice în picioare, l-a împușcat din nou.

Te rog, grăbește-te. Irosesc muniția.

Plasticul de la ambalajul prăjiturii era țeapăn și mototolit și mereu făcea zgomot când se juca cu el în buzunar. Așa își dăduse mama lui seama că avea prăjiturică în ziua în care îi dispăruse fratele. Așa își dăduseră seama și soldații din autobuz. Și sergentul de instrucție îl poreclise Poundcake pentru că îl amuza povestea cu puștiul gras care sosise în tabără doar cu hainele de pe el și un ambalaj cu o prăjiturică fără-mișată.

Punga de plastic pe care o găsisese chiar în fața ușii hotelului nu foșnea. Era mult mai moale. N-a făcut zgomot când a

scos-o din buzunar. Punga a ieșit silențioasă, la fel de silențioasă cum devenise el după ce i se spusese să tacă, să tacă, să TACĂ.

Fetei înalte i-a pierit zâmbetul.

Poundcake a început iarăși să se miște. Nu spre ea și nici spre lift, ci spre ușa laterală de la capătul holului.

Hei, ce-ai acolo, uriașule? Hmm? Ce e acolo? Bănuiesc că nu e o pastilă de paracetamol.

Fata a zâmbit din nou. Un zâmbet diferit, de data asta. Un zâmbet simpatic. Era foarte drăguță când zâmbea așa. Era, probabil, cea mai drăguță fată pe care o văzuse vreodată.

Trebuie să fii foarte atent cu chestia aia. Înțelegi? Hei. Hei, știi ce? Facem o înțelegere. Las arma jos, dacă lași și tu chestia aia, bine? Ce zici?

Și a făcut-o. Și-a pus arma pe podea. Și-a dat jos pușca de pe umăr și a pus-o de asemenea pe podea. Apoi și-a ridicat mâinile.

Te pot ajuta. Pune-o jos și te ajut. Nu trebuie să mori. Pot să te vindec. Eu. Eu nu sunt ca tine. Cu siguranță nu sunt la fel de puternică și curajoasă ca tine. Nu-mi vine să cred că te mai poți ține pe picioare.

Avea de gând să aștepte. Să aștepte până când el leșina sau cădea mort. Tot ce trebuia să facă era să continue să zâmbească și să vorbească, prefacându-se că îl plăcea.

A desfăcut punga.

Acum, fata înaltă nu mai zâmbea. Alerga spre el, mai repede decât văzuse vreodată pe cineva alergând. Vălul cenușiu îi tremura în fața ochilor pe măsură ce ea se apropia. Când a ajuns suficient de aproape, a sărit pe el exact în punctul unde-l rănise primul glonț, împingându-l pe spate și izbindu-l de tocul metalic al ușii. Punguța i-a căzut printre degetele amorțite și a alunecat pe gresie ca un puc de hockey. Fata s-a întors spre pungă cu grația unei balerine. El i-a pus piedică și a trimis-o grămadă la pământ.

Ea era prea rapidă, iar el era prea grav rănit. Avea să ajungă la pungă înaintea lui. Așa că a luat de jos arma pe care o scăpase din mână și a împușcat-o în spate.

Apoi s-a ridicat pentru ultima dată. A făcut vânt armei cât mai departe. A reușit să pășească peste corpul contorsionat înainte să cadă pentru ultima oară.

S-a târât spre pungă. Ea se târa în urma lui. Nu se mai putea ridica. Glonțul îi zdrobise măduva spinării. Era paralizată de la talie în jos. Dar era mai puternică decât el și nu pierduse atât de mult sânge.

El a reușit să ajungă la pungă. Fata l-a prins de umăr și l-a tras spre ea de parcă ar fi fost la fel de ușor ca un fulg. Îl putea ucide cu o singură lovitură de pumn în inima slăbită.

Dar tot ce avea el de făcut era să respire.

Și-a dus punga la gură.

Și a respirat.

CARTEA A DOUA

VII. Suma tuturor lucrurilor

50

Stau singură într-o sală de clasă fără ferestre. Covor albastru, pereți albi, mese lungi, albe. Monitoare albe și tastaturi albe. Sunt îmbrăcată cu salopeta albă a proaspeților recruți. Altă tabără, aceleași proceduri inclusiv implantul în ceafă și călătoria în Țara Minunilor, încă mai plătesc pentru călătoria aceea. Nu te simți golit după ce-ți extrag amintirile. Te doare totul. Și mușchii au memoria lor. De aceea trebuie să te lege în timpul călătoriei.

Ușa se deschide și în cameră intră comandantul Alexander Vosch. A adus cu el o cutie de lemn, pe care o pune pe una dintre mesele din fața mea.

— Arăți bine, Marika, îmi spune. Mult mai bine decât mă așteptam.

— Numele meu e Ringer.

Dă din cap. Înțelege la ce mă refer. Nu doar o dată m-am întrebat dacă informațiile din Țara Minunilor merg în ambele sensuri. Dacă poți descărca amintirile umane, de ce să nu le poți și încărca? E posibil ca persoana din fața mea care îmi zâmbește acum să dețină amintirile tuturor ființelor umane care au trecut prin program. Poate că nu e om – am îndoieli în privința asta dar e posibil să fie suma tuturor oamenilor care au trecut porțile Țării Minunilor.

— Da, Marika a murit.

Se așază în fața mea.

— Și acum tu ești aici, ridicându-te ca pasărea Phoenix din cenușa ei.

Știe ce urmează să spun. Îmi dau seama de asta după strălucirea din ochii lui albaștri, ca de copil. De ce nu poate să-mi spună pur și simplu? De ce trebuie să-l întreb?

— Teacup trăiește?

— Care răspuns ți s-ar părea mai plauzibil? *Da* sau *nu*?
Gândește înainte să răspunzi. Asta înveți când joci șah.

— Nu.

— De ce?

— *Da* ar putea fi doar o minciună pentru a mă manipula.

Dă din cap în semn de apreciere.

— Pentru a-ți face speranțe degeaba.

— Pentru a-ți arăta superioritatea în fața mea.

Și-a ridicat capul ațintindu-și privirea asupra mea.

— De ce ar avea nevoie cineva ca mine să-și arate superioritatea în fața ta?

— Nu știi. Dar sigur vrei ceva.

— Altfel...?

— Altfel acum aș fi moartă.

Nu mai spune nimic o vreme. Simt cum privirea lui fixă îmi trece prin oase. Face un semn spre cutia de lemn.

— Ți-am adus ceva. Deschide-o.

Mă uit la cutie. Apoi din nou la el.

— N-am s-o deschid.

— E doar o cutie.

— Orice îmi ceri să fac, n-o să fac. Îți pierzi timpul degeaba.

— Și timpul e singura monedă de schimb care a mai rămas, nu-i așa? Timpul și promisiunile, spune el bătând darabana în capacul cutiei. Am pierdut mult din prima marfă de schimb încercând să găsesc una dintr-astea.

Împinge cutia spre mine.

— *Deschide-o.*

O deschid. Continuă să-mi vorbească:

— Ben n-a vrut să joace cu tine. Nici micuța Allison – Teacup, adică; Allison a murit și ea. N-ai mai jucat șah de când a murit tatăl tău.

Clatin din cap. Nu ca răspuns la ceea ce mi-a spus. Clatin din cap pentru că nu înțeleg. Arhitectul-șef al genocidului vrea să joace șah cu mine?

Tremur în salopeta subțire. În încăpere e foarte frig.

Vosch mă privește zâmbind. Nu. Nu mă privește, pur și simplu. „Nu e ca în Țara Minunilor. Nu-ți cunoaște doar amintirile. Știe și ceea ce gândești.” Țara Minunilor este un dispozitiv, înregistrează, dar Vosch *citește*.

— Au plecat, îmi spun brusc. Nu mai sunt la hotel. Și nu știi unde sunt.

Sigur asta vrea să știe. Nu-mi trece prin cap niciun alt motiv pentru care nu m-ar fi omorât încă.

Un motiv destul de jalnic, totuși. Pe vremea asta și cu resursele de care dispune, cât de greu i-ar fi să-i găsească? Îmi strâng mâinile înghețate între genunchi și mă forțez să respir rar și adânc.

Deschide capacul, dă tabla la o parte și scoate regina albă.

— Alb? Știi că preferi albul.

Degetele lungi și sprintene aranjează tabla. Degete de muzician, de sculptor, de pictor. Își pune coatele pe masă și-și încrucișează degetele, sprijinindu-și bărbia de ele, așa cum obișnuia să facă tata.

— Ce vrei? Îl întreb.

Ridică mirat din sprâncene.

— Vreau să jucăm o partidă de șah.

Se holbează la mine în tăcere. Cinci secunde se transformă în zece. Zece devin douăzeci. După treizeci de secunde, mi se pare că a trecut o eternitate. Cred că știu ce face: joacă un joc într-un alt joc. Dar nu înțeleg de ce.

Deschid cu mișcarea Ruy Lopez. Nu e chiar cea mai originală deschidere din istoria jocului; sunt cam stresată. În timpul partidei, Vosch murmură un cântec, fără voce, și îmi dau seama că își bate joc în mod intenționat de tatăl meu. Simt cum mi se face stomacul ghem din cauza repulsiei. Pentru a supraviețui, mi-am construit ziduri, o fortăreață emoțională care m-a protejat și m-a menținut sănătoasă mental într-o lume devenită periculos de nesănătoasă, dar chiar și cea mai deschisă persoană din lume are un loc intim, sacru, în care nu-i lasă pe ceilalți să pătrundă.

Acum înțeleg jocul din interiorul jocului: nu mai am nimic intim, nimic sacru. Nicio parte din mine nu-i mai este ascunsă. Stomacul mi se strânge de repulsie. Nu mi-a violat doar amintirile. Mi-a molestat sufletul.

Mouse-ul și tastatura din dreapta mea sunt *wireless*. Dar monitorul de lângă Vosch nu e *wireless*. Un salt peste masă, o lovitură în cap și cablul înfășurat în jurul gâtului. Executat în patru secunde, terminat în patru minute. Dacă nu cumva suntem supravegheați și probabil că suntem. Vosch va supraviețui, iar eu și Teacup vom muri. Și chiar dacă aș reuși să-l dobor, ar fi o victorie à la Pirus[18], presupunând că Evan Walker avea dreptate cu ceea ce spusese. La hotel, îi explicasem lui Sullivan când mi-a spus că Evan se sacrificase ca să arunce în aer baza militară, că dacă extraterestrii se pot descărca în corpuri umane, atunci își pot face și copii. Seturile de „Evan” și „Vosch” ar putea fi infinite. Evan se putea sinucide. Eu îl puteam ucide pe Vosch. Nu conta. Prin definiție, entitățile dinăuntrul lor sunt nemuritoare.

„Ar trebui să fii mai atentă la ce-ți spun”, îmi spusese Sullivan mimând răbdarea. „Există un Evan uman care s-a unit cu conștiința extraterestră. Nu este una ori alta, este ambele. Așa că poate muri.”

„Nu partea care contează.”

„Exact”, a izbucnit. „Doar partea umană lipsită de importanță.”

Vosch se apleacă peste masă. Respirația îi miroase a mere. Îmi pun mâinile în poală. El ridică o sprânceană.

— Probleme?

— O să pierd, îi spun.

Se preface surprins.

— Ce te face să crezi asta?

— Îmi știi mișcările dinainte să le fac.

— Te referi la programul Țara Minunilor. Dar uiți că suntem mai mult decât suma experiențelor noastre. Ființele umane pot acționa minunat într-un mod neprevăzut. De exemplu, faptul că l-ai salvat pe Ben Parish în timpul exploziei de la Tabăra Haven a fost o sfidare a logicii și o ignorare a primului instinct al oricărei ființe: acela de a-și continua exis-

18 O victorie obținută cu un preț prea mare pentru învingător. Expresia are la origine victoria regelui Pirus al Epirului, care i-a învins pe romani în anul 297 î. Hr., dar armata sa a suferit pierderi uriașe. Se pare că după bătălie, Pirus ar fi spus: „Încă o victorie ca asta și suntem terminați.”

tența. Sau decizia ta de ieri de a te preda când ți-ai dat seama că era singura șansă pentru ca fetița să supraviețuiască.

— A supraviețuit?

— Deja știi răspunsul la întrebarea asta.

Îmi vorbește pe un ton nerăbdător, ca un profesor sever aflat în fața unui student promițător. Face un gest spre tabla de șah: „Joacă”.

Îmi prind un pumn cu cealaltă mână și strâng cât de tare pot. Îmi imaginez că pumnul e gâtul lui. Patru minute ca să-l omor prin sufocare. Doar patru minute.

— Teacup e în viață, îi spun. Știi că dacă mă ameninți că-mi prăjești creierul n-o să fac ce vrei să fac. Dar știi că aș face-o pentru ea.

— Apartineți una alteia acum, nu? Unite de o funie de argint, continuă el zâmbind. Oricum, pe lângă rănilor grave din cauza cărora e posibil să nu-și revină, i-ai mai oferit și neprețuitul dar al timpului. Există un proverb în limba latină. *Vincit qui patitur*. Știi ce înseamnă?

Mi-e frig. Efectiv am înghețat.

— Știi bine că nu știu.

— Învingător este cel ce suferă. Amintește-ți de șobolanii bieteii Teacup. Ce putem învăța de la ei? Ți-am spus de prima dată când ne-am întâlnit, nu este vorba atât despre a vă zdrobi capacitatea de luptă, cât mai ales de a vă zdrobi dorința de a lupta.

Iarăși șobolanii.

— Un șobolan lipsit de speranță e un șobolan mort.

— Șobolanii nu știu ce înseamnă speranța. Sau credința. Sau dragostea. Aveai dreptate, soldat Ringer. Nu acestea vor salva umanitatea. Dar totuși, te-ai înșelat în privința furiei. Nici furia nu e soluția.

— Și care e soluția?

Nu vreau să-l întreb, să-i dau satisfacția asta, dar nu mă pot abține.

— Ești aproape de ea, spune. Cred că ai fi surprinsă să afli cât de aproape ești.

— Aproape de ce?

Am glasul la fel de subțire ca al unui șobolan. Dă din cap, din nou nerăbdător.

— Joacă.

— E inutil.

— O lume în care șahul nu mai contează e o lume în care nu mai vreau să trăiesc.

— Încetează. Nu-ți mai bate joc de tata.

— Tatăl tău a fost un om bun căzut pradă unei boli îngrozitoare. Nu ar trebui să-l judeci prea aspru. Și nici pe tine pentru că l-ai abandonat.

„Te rog, nu pleca. Nu mă lăsa, Marika.”

Degete lungi, agile, agățându-se de cămașa mea, degete de artist. Fața gravată de cuțitul nemilos al foamei, artistul furios și argila neputincioasă și ochii roșii conturați cu negru.

„O să mă întorc. Promit. Dacă nu plec, o să mori. O să mă întorc, îți promit.”

Vosch zâmbește cu cruzime, un zâmbet de rechin sau un rânjel de schelet – și dacă furia nu este soluția, atunci care e? Îmi strâng pumnul atât de tare, încât unghiile îmi străpung palma. „Uite cum mi-a descris Evan”, spusese Sullivan, prinzându-și pumnul cu palma. „Ăsta e Evan și asta e ființa dinăuntrul lui.” Mâna mea este furia, dar ce este pumnul meu? Ce este lucrul care cuprinde furia?

— O singură mișcare până la mat, spune Vosch încet. De ce nu o faci?

— Nu-mi place să pierd, îi răspund abia mișcându-mi buzele.

Scoate din buzunarul de la piept un dispozitiv argintiu de mărimea unui telefon mobil. Am mai văzut așa ceva. Știu ce e. Începe să mă mănânce pielea din jurul plasturelui micuț pus peste locul de inserție al cipului din ceafă.

— Am depășit deja momentul acela, îmi spune.

Simt sânge pe pumnul pe care-l țin strâns cu cealaltă mână.

— Apasă butonul. Nu-mi pasă.

Dă din cap în semn de aprobare.

— Acum ești foarte aproape de soluție. Dar nu implantul tău este conectat la transmițător. Acum mai vrei să apăs?

Teacup. Privesc tabla de șah. „O singură mișcare până la mat.” Partida era încheiată dinainte de a începe. Când jocul este aranjat, cum eviți să piezi?

Un copil de șapte ani știuse răspunsul la întrebare, îmi streacor mâna sub tabla de șah și i-o azvârl în cap. „Șah mat, jigodie!”

Își dă seama că urmează să fie lovit, așa că se ferește ușor. Piese se clatină pe masă, se rostogolesc leneșe pe fața de masă înainte să cadă de pe margine. N-ar fi trebuit să-mi spună că dispozitivul e conectat la Teacup: dacă apasă butonul, își pierde superioritatea asupra mea.

Și Vosch apasă butonul.

51

Reacția mea e în așteptare de luni de zile. Și e instantanee.

Sar peste masă, îmi reped genunchiul cu putere în pieptul lui și-l pocnesc cu pumnul însângerat în nasul lui aristocratic, rotindu-mi umărul înainte pentru ca lovitura să aibă impacul maxim, exact ca la carte, cum mă învățaseră instructorii de la Tabăra Haven. Antrenament după antrenament după antrenament, până când nu mai ești nevoit să gândești: mușchii rețin mișcarea. Nasul i se rupe cu un trosc satisfăcător. Atunci e momentul, îmi spusese instructorii, când un soldat înțelept se retrage. Lupta corp la corp e imprevizibilă și fiecare secundă în care rămâi lângă celălalt crește riscul. „Să scapi de X” era expresia folosită de ei. *Vincit qui patitur*.

Dar nu am cum să scap de acest X. Ceasul a ajuns la ultima bătaie, nu mai am timp. Ușa se trânteste de perete și încăperea se umple de soldați. Sunt pusă la pământ rapid și violent, îndepărtată de Vosch și trântită cu fața la podea, cu gâtul țintuit de piciorul cuiva. Simt miros de sânge. Nu e al meu, e al lui.

— Mă dezamăgești, îl aud șoptindu-mi la ureche. Ți-am spus că nu furia este soluția.

Mă ridică în picioare. Partea de jos a feței lui Vosch e plină de sânge. Parcă ar avea obrazii mânjiți cu vopsea ca războinicii. Au început deja să i se umfle ochii, ceea ce îi dă o alură ciudată, de porc.

Se întoarce spre șeful trupei, un soldat slăbuț, cu fața foarte albă, brunet, și cu ochi negri, adânci:

— Pregățiți-o!

52

Coridor: tavan jos, neoane pâlپătoare, pereți de beton. Mulțimea de corpuri din jurul meu, unul în față, unul în spa-

te, câte unul de fiecare parte, ținându-mă de brațe. Scârțâitul tălpilor de cauciuc ale bocancilor pe podeaua cenușie de beton, mirosul estompat de transpirație și cel dulce-amăruș al aerului reciclat. Scări: balustrade de metal vopsite gri, la fel ca podeaua, pânze de păianjen în colțuri, becuri galbene pline de praf atârând în apărători de metal, aerul cald, stătut. Alt coridor: uși pe care nu scrie nimic, dungi roșii pe fiecare perete cenușiu și pancarte pe care scrie ACCES INTERZIS și INTRAREA PERSOANELOR NEAUTORIZATE STRICT INTERZISĂ, încăpere: strâmtă, fără ferestre. Dulăpioare pe perete, un pat de spital în mijloc, un ecran negru pentru monitorizarea semnelor vitale lângă pat. De o parte a patului, două persoane îmbrăcate în halate albe. Un bărbat între două vârste, o femeie ceva mai tânără, zâmbete forțate.

Ușa se închide. Am rămas doar cu Halatele Albe și soldatul blond care stă postat lângă ușă, în spatele meu.

— Ușor sau dificil, spune bărbatul cu halat alb. Decizia ta.

— Dificil, spun.

Mă întorc și-l dobor pe soldat cu un pumn în gât. Pistolul îi cade pe podea, îl ridic și mă întorc spre Halatele Albe.

— N-ai cum să scapi, spune bărbatul calm. Știi asta.

Știu asta. Dar nu am nevoie de armă ca să scap. Nu în sensul în care crede el. Nu iau ostatici și nu omor pe nimeni. Uciderea ființelor umane este scopul inamicului. În spatele meu, puștiul se zvârcolește pe podea, sughițând și horcăind. E posibil să-i fi fracturat laringele.

Arunc o privire spre camera de supraveghere fixată în colțul opus al camerei. Se uită? Din cauza Țării Minunilor mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva de pe suprafața Pământului. Sigur știe de ce am luat arma.

Îmi lipesc țeava rece de tâmplă. Femeia în halat alb deschide gura. Face un pas spre mine.

— Marika.

Ochi blânzi, voce caldă.

— E în viață pentru că ești și tu în viață. Dacă tu n-o să mai fi, n-o să mai fie nici ea.

Și atunci îmi dau seama. El îmi spusese că furia nu este soluția, iar furia era singurul motiv pentru care apăsase butonul când răsturnasem tabla de șah. Așa crezusem atunci. Nu-mi trecuse prin minte că era posibil să fie o cacialma.

Și ar fi trebuit să mă gândesc, în niciun caz nu ar fi renunțat la avantajul pe care-l avea asupra mea. Cum de nu-mi dădusem seama? Eu eram singura orbită de furie, nu el.

Mă simt amețită, camera se învârtește cu mine. Cacialma în cacialma, atacuri în timpul altor atacuri. Sunt prinsă într-un joc căruia nu-i cunosc nici regulile, nici obiectivul.

Teacup e în viață pentru că și eu sunt în viață. Eu sunt în viață pentru că ea e în viață.

— Du-mă la ea, îi spun femeii.

Vreau dovada că această presupunere fundamentală este reală.

— Asta n-o să se-ntâmple, zice bărbatul. Deci, ce faci?

Bună întrebare. Dar trebuie să insist cu forță, cu multă forță, cu aceeași forță cu care îmi apăs țeava pistolului de tâmplă.

— Du-mă la ea sau jur pe ce-am mai sfânt că o s-o fac.

— Nu poți, îmi spune femeia.

Ochi blânzi, voce caldă, mâna întinsă.

Are dreptate. Nu pot. Ar putea fi o minciună, Teacup ar putea fi moartă. Dar există o șansă ca ea să fie în viață, și dacă mor, nu mai au niciun motiv să o mai țină în viață. Nu-mi pot asuma riscul.

Acesta este lațul. Aceasta este capcana. Aici se înfundă drumul promisiunilor imposibile. Este singura consecință posibilă a credinței acum învechite că viața lipsită de importanță a unui copil de șapte ani contează.

„Îmi pare rău, Teacup. Trebuia să-i pun capăt acolo, în pădure.”

Îmi cobor arma de la tâmplă.

53

Monitorul pâlpâie. Puls, tensiune arterială, ritmul respirației, temperatura. Puștiul pe care l-am doborât e din nou în picioare, sprijinit de ușă. Își masează gâtul cu o mână, iar cu cealaltă ține pistolul. Se uită urât la mine, așa cum stau întinsă pe pat.

— Ceva care să te ajute să te relaxezi, îmi șoptește femeia cu ochi blânzi și voce caldă. O mică înțepătură.

O înțepătură de ac. Pereții dispar într-un nimic colorat. Trec o mie de ani. Sunt un grăunte de praf sub stăpânirea timpului. Vocile se dizolvă, chipurile se dilată. Stratul subțire de spumă de sub mine dispăre. Plutesc pe un ocean nesfârșit de alb.

Prin ceață pătrunde o voce fără corp:

— Și acum să revenim la problema șobolanilor.

Vosch. Nu-l pot vedea. Vocea nu are o sursă anume. Vine de peste tot și de nicăieri, de parcă ar fi înăuntrul meu.

— Ați rămas fără casă. Și casa drăguță pe care ați găsit-o, *singura*, de altfel, este infestată de paraziți. Ce puteți face? Ce opțiuni aveți? Vă resemnați să trăiți în pace cu animalele distructive sau le exterminați înainte de a vă distruge noua casă? Îți spui „Șobolanii sunt niște creaturi dezgustătoare, dar cu toate acestea sunt ființe vii și au aceleași drepturi ca și mine?” sau îți spui „Eu și șobolanii suntem incompatibili. Dacă o să locuiesc aici, paraziții trebuie să moară.”?

De la o mie de kilometri depărtare aud monitorul piuind, marcând bătăile inimii mele. Valurile se ondulează. Mă ridic și cad iarăși cu fiecare rostogolire a mării.

— Dar de fapt nu e vorba de șobolani.

Vocea lui lovește densă, ca un fulger.

— Niciodată nu a fost vorba de șobolani. Necesitatea exterminării lor este un fapt dat. Ceea ce te pune în dificultate este metoda. Adevărata problemă, problema fundamentală, sunt rocile.

Cortina albă se destramă, încă plutesc, dar sunt undeva departe deasupra Pământului, într-un vid negru punctat de stele, iar soarele apărut la orizont acoperă planeta de sub mine cu un auriu strălucitor. Monitorul piuie frenetic și o voce spune:

— Ah, la dracu’.

Apoi vocea lui Vosch:

— Respiră, Marika. Ești în siguranță.

În siguranță. Deci de asta m-au sedat. Dacă nu ar fi făcut-o, probabil că mi s-ar fi oprit inima din cauza șocului. Efectul este tridimensional, nu se poate distinge de realitate, cu excepția faptului că în spațiu n-aș putea respira. Și nici n-aș auzi vocea lui Vosch într-un loc unde nu există sunet.

— Acesta este Pământul așa cum arăta acum șaiszeci și șase de milioane de ani. Frumos, nu-i așa? Paradisiac. Ne-

atins. Atmosfera înainte de a fi otrăvită de voi. Apa înainte de a fi murdărită de voi. Pământul plin de viață dinainte ca voi, rozătoare ce sunteți, să-l distrugeți pentru a vă satisface apetitul vorace și a vă construi cuiburile mizerabile. Ar fi putut rămâne intact pentru alte șaizeci și șase de milioane de ani, nepătat de lăcomia voastră animală, dacă nu ar fi avut loc întâlnirea întâmplătoare cu un vizitator extraterestru de mărirea unui sfert din Manhattan.

Trece cu viteză pe lângă mine, stâncos și plin de denivelări, atingând în treacăt stelele în coborârea lui rapidă spre planetă. Jumătatea inferioară a asteroidului începe să strălucească când străpunge atmosfera. Galben deschis, apoi alb.

— Și astfel a fost hotărâtă soarta lumii. De către o rocă.

Acum stau pe țărmul unei mări imense, secate, privind căderea asteroidului, un punctel, o pietricică, ceva insignifiant.

— Când praful provocat de impact se va așeza, trei sferuri din viața de pe Pământ o să dispară. E sfârșitul lumii. Apoi lumea renaște. Omenirea își datorează existența unui strop de bizarerie cosmică. Unei roci. E chiar uimitor dacă stai să te gândești.

Pământul se cutremură. O bubuitură îndepărtată și apoi o liniște ciudată.

— Și aici e enigma, ghicitoarea pe care ai evitat-o, pentru că a te confrunta cu problema duce la cutremurarea fundației, nu-i așa? Sfidează explicațiile. Face ca tot ce s-a întâmplat să pară imposibil, distonant, absurd, lipsit de sens.

Marea se tulbură, aburul învăluitoare se învâlburează. Apa fierbe. Un val de praf și pietre pulverizate se îndreaptă spre mine, înnegurând cerul. Atmosfera e plină de scrâșnete ascuțite care seamănă cu țipetele unui animal pe moarte.

— Nu trebuie să-ți spun ce e evident, nu? Întrebarea te macină de mult timp.

Nu mă pot mișca. Știu că nu e real ceea ce văd, dar panica mea e la fel de mare ca valul tunător de abur și praf de dedesubt. Un milion de ani de evoluție m-au învățat să am încredere în simțuri, iar partea primitivă a creierului meu rămâne surdă în fața părții raționale care țipă ascuțit ca un animal pe moarte: „Nu-i adevărat nu-i adevărat nu-i adevărat.”

— Impulsuri electromagnetice. Bucăți uriașe de metal căzând din cer. Molima...

Ridică tonul cu fiecare cuvânt rostit, iar cuvintele sună ca niște tunete sau ca niște lovituri de bocanc.

— Agenți infiltrați în corpuri umane. Armate de copii cu creierul spălat. Ce e asta? *Asta e* întrebarea crucială. Singura care contează cu adevărat: de ce să ne batem capul cu toate astea, când tot ce aveam nevoie era o rocă uriașă?

Valurile se rostogolesc deasupra mea și mă înec.

54

Rămân îngropată sub valuri o veșnicie.

La mii de kilometri deasupra mea, lumea renaște, în umbra răcoroasă a pădurii tropicale, o creatură care seamănă cu un șobolan sapă în căutarea unor rădăcini mai plăpânde. Descendenții săi vor descoperi focul, vor inventa roata, vor descoperi matematica, vor compune poezii, vor schimba cursul râurilor, vor defrișa păduri, vor construi orașe, vor explora spațiul. Deocamdată, singura activitate importantă este găsierea hranei și supraviețuirea suficient de mult timp pentru a putea da naștere altor creaturi asemănătoare unor șobolani.

Anihilată în foc și pulbere, lumea renaște într-o rozătoare înfometată care scormonește în țărână.

Ceasul ticăie. Nervoasă, creatura adulmecă aerul cald, umed. Bătaia regulată a ceasului se accelerează și mă ridic la suprafață. Când mă ridic din țărână, creatura deja s-a transformat: stă pe un scaun lângă patul meu, palidă și transpirată, îmbrăcată într-o pereche de blugi murdari și un tricou rupt. Cu umerii gârboviți, nebărbierit, inventatorul cu ochi goi al roții, moștenitor, îngrijitor, risipitor.

Tatăl meu.

Piuitul monitorului. Perfuzia care curge și așternuturile aspre, perna tare și venele de pe brațele mele. Și bărbatul care stă lângă patul meu, palid și transpirat, murdar, neliniștit, trăgând nervos de un colț al tricoului, cu ochii injectați și buze umede, umflate.

— Marika.

Închid ochii. „Nu e el. E din cauza medicamentelor pe care ți le-a dat Vosch.” Din nou:

— Marika.

— Taci. Nu ești real.

— Marika, vreau să-ți spun ceva. Ceva ce trebuie să afli.

— Nu înțeleg de ce-mi faci asta, îi spun lui Vosch, care știu că mă supraveghează.

— Te iert, îmi spune tata.

Nu pot respira cum trebuie. Simt o durere ascuțită în piept, ca un cuțit.

— Te rog, îl implor pe Vosch. Te rog, nu-mi face asta.

— Trebuia să pleci, îmi spune tata. Nu aveai de ales și, oricum, ceea ce s-a întâmplat este din vina mea. Nu tu m-ai transformat într-un bețiv.

Fără să-mi dau seama, îmi pun mâinile la urechi. Dar vocea lui nu e în încăpere, e în mine.

— N-am rezistat mult după ce ai plecat, încearcă tata să mă liniștească. Doar câteva ore.

Ajunseserăm în Cincinnati. Merseserăm aproape două sute de kilometri. Apoi i s-a terminat provizia. M-a implorat să nu-l părăsesc, dar știam că dacă nu aveam să găesc rapid niște alcool, urma să moară. Am găsit – o sticlă de vodcă ascunsă sub o saltea – după ce am intrat prin efracție în șaisprezece case, dacă se poate numi intrare prin efracție, dat fiind că toate casele erau abandonate și tot ce am avut de făcut a fost să intru pe fereastră. M-am bucurat atât de tare că am găsit sticla, încât efectiv am sărutat-o.

Dar era prea târziu. Când m-am întors în locul unde cam-paserăm, el murise deja.

— Știi că te învinovățești din cauza asta, dar aș fi murit oricum, Marika. Oricum. Ai făcut ceea ce ai crezut că era bine.

Nu mă pot ascunde de vocea lui. Nici nu pot fugi de ea. Deschid ochii și îl privesc fix:

— Știi că e o minciună. Nu ești real.

Zâmbește. La fel cum zâmbea când făceam o mutare bună la șah. Profesorul încântat.

— Pentru asta am venit.

Își freacă mâinile de pantaloni și-i văd astfel mizeria de sub unghii.

— Asta e lecția, Marika. Asta vor ei să înțelegi.

O mână caldă peste pielea rece: îmi atinge brațul. Ultima dată când i-am simțit atingerea a fost când cu o mână îmi dădea palme usturătoare peste față, în timp ce cu cealaltă mă ținea nemișcată. „Curvo! Nu mă părăsi. Nu mă părăsi, curvo!”.

După fiecare „curvo” urma o palmă. Își pierduse mințile. Vedea lucruri ireale în bezna care se lăsa în fiecare noapte. Auzea lucruri în tăcerea îngrozitoare care amenința să ne zdrobească în fiecare zi. În noaptea în care a murit s-a trezit urlând, zgâriindu-și ochii, i se părea că simte gândaci târându-i-se din ochi.

Mă fixează acum cu aceiași ochi umflați. Iar urmele de zgârieturi sunt proaspete. Un alt cerc, o altă funie de argint: acum eu sunt cea care vede lucruri, aude lucruri, simte lucruri care de fapt nu sunt reale în tăcerea îngrozitoare.

— Mai întâi ne-au învățat să nu avem încredere în ei, îmi șoptește. Apoi ne-au învățat să nu avem încredere unii în alții. Acum ne învață că nu putem avea încredere nici în noi înșine.

— Nu înțeleg, îi șoptesc.

Imaginea lui e din ce în ce mai ștearsă. Pe măsură ce alunec în adâncimile întunecate, tatăl meu se pierde în lumina lipsită de adâncime. Mă sărută pe frunte. O binecuvântare. Un blestem.

— Acum le aparții lor.

55

Scaunul este iarăși gol. Sunt singură. Apoi îmi reamintesc că eram singură și când scaunul nu era gol. Aștept să mi se domolească bătăile inimii. Mă forțez să mă calmez, să-mi controlez respirația. Medicamentul își va face efectul și apoi voi fi bine. „Ești în siguranță”, îmi spun. „în perfectă siguranță.”

Soldatul blond pe care l-am lovit în gât intră în cameră. Aduce o tavă cu mâncare: o bucată de carne cenușie neidentificabilă, cartofi, niște fasole fiartă prea mult și un pahar mare cu suc de portocale. Așază tava lângă pat, apasă pe un buton ca să mă ridice în poziția șezut, îmi pune tava în față, apoi rămâne pe loc, cu brațele încrucișate, ca și cum ar aștepta ceva.

— Să-mi spui ce gust are, șoptește răgușit. De trei săptămâni nu mai pot mânca mâncare solidă.

Are pielea foarte albă, ceea ce face ca ochii lui căprui, adânci, să pară și mai închiși la culoare. Nu e mare, nici bine

făcut ca Zombi, nici gras ca Poundcake. E înalt și athletic, are un corp de înotător. Are o oarecare tensiune tăcută în el, în felul în care se mișcă, dar mai ales în ochi, o forță atent controlată, care iese doar foarte puțin la suprafață.

Nu prea știu ce așteaptă să-i spun.

— Scuze.

— M-ai luat prin surprindere, spune, trecându-și degetele peste frunte. N-ai de gând să mănânci?

Clatin din cap.

— Nu mi-e foame.

Oare mâncarea e reală? Puștiul care mi-a adus mâncarea e real? Incertitudinea simțurilor este îngrozitoare. Simt că mă înec într-o mare nesfârșită. Mă scufund încet, greutatea adâncimilor întunecate mă atrage, mă lasă fără aer în plămâni, fără sânge în inimă.

— Bea sutul, se răstește. Au spus că ar trebui măcar să bei sutul.

— De ce? reușesc să rostesc. Ce e în suc?

— Ești un pic paranoică?

— Un pic.

— Ți-au luat aproape o jumătate de litru de sânge. Așa că mi-au spus să mă asigur că bei sutul.

Nu-mi amintesc să-mi fi luat sânge. Oare se întâmplase în timp ce „vorbeam” cu tata?

— De ce mi-au luat sânge?

Se uită la mine cu ochi lipsiți de orice expresie.

— Să vedem dacă-mi amintesc.

Mi-au spus tot.

— Ce ți-au spus? De ce mă țin aici?

— Nu am voie să vorbesc cu tine, îmi spune. Apoi continuă: ne-au spus că ești un VIP. Un prizonier foarte important, adaugă, clatinând din cap. Nu înțeleg. Pe vremuri, cei ca Dorothy... dispăreau pur și simplu.

— Nu sunt o Dorothy.

Ridică din umeri.

— Eu nu pun întrebări.

Dărâm nevoia să-mi răspundă la câteva.

— Știi ce s-a întâmplat cu Teacup?[19]
— A fugit cu o lingură, din ce-am auzit.
— Asta e un obiect de veselă.
— Era o glumă.
— Nu înțeleg.
— Atunci du-te dracului.
— Fetița care a venit cu mine, cu elicopterul. Rănită grav.
Trebuie să știi dacă e în viață.

Clatină din cap cu seriozitate.

— Sunt convins.

Nu procedez bine. Niciodată nu m-am priceput să vorbesc cu oamenii. În școală, eram poreclită Majestatea sa Marika și alte chestii asemănătoare. Poate ar trebui să stabilesc o relație dincolo de „du-te dracului”.

— Mă numesc Ringer.

— Minunat. Probabil ești foarte încântată de asta.

— Îmi pari cunoscut. Ai fost la Tabăra Haven? începe să spună ceva, dar se oprește.

— Am ordin să nu vorbesc cu tine.

Sunt pe punctul de a-i spune „și de ce o faci?”. Dar mă abțin.

— Probabil e o idee bună. Nu vor să afli ceea ce știu eu.

— Ah, știu ceea ce știi tu: e totul o minciună, am fost păcăliți de inamic, ne folosesc ca să ucidă supraviețuitorii, bla, bla, bla. Tâmpeniile obișnuite tip Dorothy.

— Așa credeam și eu, îi spun. Dar acum nu mai sunt așa sigură.

— O să-ți dai seama.

— O să-mi dau.

Roci și șobolani și forme de viață evolute până dincolo de nevoia de a avea un corp fizic. O să-mi dau seama, dar probabil prea târziu, deși probabil e deja prea târziu. De ce mi-au luat sânge? De ce mă ține Vosch în viață? Ce anume am eu de care au ei nevoie? De ce au nevoie de mine, de puștiul ăsta blond, de oricare alt om? Dacă pot produce genetic un virus care să ucidă nouă din zece oameni, de ce nu fac unul care să ucidă zece din zece? Sau, cum a spus Vosch, de ce

19 Urmează un joc de cuvinte bazat pe faptul că *Teacup* în limba engleză înseamnă „ceașcă”.

să-ți bați capul cu toate astea, când nu ai nevoie decât de o rocă foarte mare?

Mă doare capul. Mă simt amețită. Mi-e greață, îmi lipsește abilitatea de a gândi limpede. Era calitatea mea preferată.

— Bea sucul ăla odată, ca să pot pleca, îmi spune.

— Spune-mi cum te cheamă și-l beau.

Ezită un moment, apoi îmi spune:

— Razor.

Bea sucul, la tava și pleacă. Cel puțin i-am aflat numele. O victorie minoră.

56

Apare femeia în halat alb. Spune că o cheamă dr. Claire. Are păr brunet, cârlionțat, pe care îl poartă dat pe spate. Ochi de culoarea cerului de toamnă. Miroase vag a migdale, care e și mirosul cianurii, de altfel.

— De ce mi-ați luat sânge?

Zâmbește.

— Pentru că Ringer e atât de simpatică, am hotărât să clonăm o sută de exemplare ca ea.

Nu se simte niciun strop de sarcasm în vocea ei. Îmi scoate perfuzia și se îndepărtează rapid de pat, ca și cum i-ar fi teamă că aş putea sări să o strâng de gât. Mi-a trecut prin cap, *rapid*, să o strangulez, dar mai degrabă aş înjunghia-o cu un briceag. Nu știi de câte ori ar trebui să o înjunghii ca să moară. De foarte multe ori, probabil.

— Încă un lucru lipsit de sens, îi spun. De ce să vă descărcați conștiințele în corpuri omenesti, când puteți clona câte corpuri vreți pe nava-mamă? Fără niciun risc.

Mai ales când o conștiință descărcată se poate transforma în Evan Walker, îndrăgostindu-se de o ființă umană.

— E o idee bună, dacă ea din cap cu seriozitate. O s-o aduc în discuție la următoarea ședință. Poate va fi nevoie să re-gândim toată strategia asta ostilă de cucerire. Haide, îmi spune îndreptându-se spre ușă.

— Unde?

— O să afli. Nu-ți face griji, adaugă Claire. O să-ți placă. Nu mergem mult. Două uși mai departe pe coridor.

Încăperea e goală. O chiuvetă și un dulap, o toaletă și o cabină de duș.

— De când nu ai mai făcut un duș ca lumea? mă întrebă.

— De când eram în Tabăra Haven. Din noaptea în care mi-am împușcat sergentul de instrucție în inimă.

— A, așa ai făcut? mă întrebă ea politicoasă, de parcă i-aș fi spus că înainte locuiam în Sânci Francisco. Ai prosoape aici. Periuță de dinți, pieptene, deodorant în dulăpior. O să fiu chiar de cealaltă parte a ușii. Bate dacă ai nevoie de ceva.

Rămasă singură, deschid dulăpiorul. Antiperspirant. Un pieptene. Un tub mic de pastă de dinți pentru voiaj. O periuță într-un ambalaj de plastic. Nu și ață dentară. Speram să fie ață dentară. Pierd câteva minute gândindu-mă cum aș putea ascuți capătul periutei de dinți pentru a-l transforma într-o unealtă bună de tăiat. Apoi îmi dau jos salopeta și intru sub duș, gândindu-mă la Zombi – nu pentru că sunt dezbrăcată sub duș –, ci pentru că-mi amintesc cum vorbea despre Facebook și *drive-thru* și clopoțelul de la școală și toată lista nesfârșită a lucrurilor dispărute, cum ar fi cartofii prăjiți și librăriile prăfuite și dușurile fierbinți. Potrivesc robinetul la cea mai fierbinte temperatură pe care o pot suporta și las apa să curgă peste mine până mi se încrețește pielea de pe degete. Săpun de lavandă. Șampon cu miros de fructe. Simt sub degete umflătura de pe ceafă unde am implantat transmijătorul minuscul. „Acum le aparții lor.”

Arunc recipientul de șampon în perete. Izbesc cu pumnul în gresie iarăși și iarăși, până îmi sângerează mâna. Furia mea e mai puternică decât suma tuturor celorlalte lucruri.

Când mă întorc, Vosch mă așteaptă în cameră. Nu spune nimic în timp ce Claire îmi bandajează mâna, rămânând tăcut cât timp nu suntem singuri.

— Ce-ai obținut cu asta? mă întrebă apoi.

— Aveam nevoie să-mi dovedesc ceva.

— Durerea e singura dovadă a vieții?

Clatin din cap.

— Știu că sunt în viață.

Dă din cap gânditor.

— Ai vrea s-o vezi?

— Teacup a murit.

— Ce te face să crezi asta?

— N-aveați niciun motiv s-o lăsați în viață.

— Corect, dacă pornim de la presupunerea că singurul motiv pentru care am fi ținut-o în viață ar fi fost pentru a te manipula pe tine. Serios, cât de narcisist! sunt tinerii din ziua de azi!

Apasă un buton de pe perete. Din tavan coboară un ecran.

— Nu mă poți obliga să te ajut.

Mă lupt cu o senzație tot mai intensă de panică, de pierdere a controlului asupra a ceva ce n-am controlat, de fapt, niciodată.

Vosch întinde palma, în palmă are un obiect verde micuț, de forma și mărimea unei capsule cu gel. La un capăt are un fir, subțire ca un fir de păr.

— Acesta este mesajul.

Lumina slăbește în intensitate. Ecranul începe să pâlpâie. De sus, camera urmărește un câmp de grâu distrus de venirea iernii. Undeva departe, se văd o fermă, câteva acareturi, un siloz ruginit. Dintr-un pâlc de copaci de la marginea câmpului apare împleticindu-se un copilaș care se îndreaptă poticnit spre clădirile din depărtare, traversând câmpul uscat.

— Acesta este mesagerul.

De la înălțimea de la care se filmează, nu-mi dau seama dacă e un băiat sau o fată, dar este un copil mic. Poate de vârsta lui Nugget? Sau mai mic?

— Kansasul central, continuă Vosch. Ieri, în jur de ora unu după-amiaza.

În imagine mai apare o persoană, pe treptele verandei. După un minut, mai iese cineva din casă. Copilul începe să alerge spre ei.

— Nu e Teacup, șoptesc.

— Nu.

Alergând către cei doi adulți care privesc nemișcați – unul dintre ei are o armă în mână –, copilul se prăbușește în pielele uscate. Nu se aude niciun sunet, ceea ce cumva face ca scena să fie și mai înspăimântătoare.

— Instinctul străvechi: în vreme de pericol, fii prudent cu străinii. Nu trebuie să ai încredere în nimeni dinafară grupului tău.

Mă încordez. Știu cum se termină, am trecut prin asta. Omul cu arma în mână: eu. Copilul avântându-se spre el: Teacup. Copilul cade. Se ridică. Aleargă. Cade din nou.

— Dar mai este un instinct, mai vechi decât celălalt, mai vechi decât însăși viața, aproape imposibil de ignorat de mintea umană: protejează copiii cu orice preț. Asigură viitorul.

Copilul străbate câmpul de grâu și ajunge în curte, unde se prăbușește pentru ultima dată. Omul care ține arma nu o lasă în jos, dar cel de lângă el aleargă spre copilul căzut și îl ridică de pe pământul înghețat. Cel înarmat le blochează intrarea în casă. Imaginea rămâne neschimbată câteva secunde.

— E vorba despre riscuri, observă Vosch. Ți-ai dat seama de asta cu mult timp în urmă. Așa că, desigur, îți dai seama cine a câștigat disputa. Până la urmă, câte riscuri poate aduce cu sine un copilaș? *Protejează copiii. Asigură viitorul.*

Cel care ține copilul în brațe trece pe lângă cel cu arma și intră în casă. Cel care ține arma își lasă capul în jos, ca și cum s-ar ruga, apoi și-l înalță, ca și cum ar implora. Apoi se întoarce și intră. Minutele trec.

Lângă mine, Vosch șoptește:

— Lumea e un ceas.

Ferma, acareturile, silozul, câmpul veștejit, numerele din colțul ecranului care afișează ora marcând sutele de secunde ce trec. Știu ce urmează, dar tot tresar când explozia silențioasă albește brusc imaginea. Apoi urmează vârtejul de praf și resturi și fumul: grâul arde, dispărând în câteva secunde, adevărat nutreț pentru foc, iar în locul clădirilor acum e un crater, o groapă neagră în pământ.

Imaginea se întunecă. Ecranul se retrage. Lumina rămâne la fel de slabă.

— Vreau să înțelegi, îmi spune Vosch cu blândețe. Te întrebai de ce îi păstrăm pe cei mici, pe cei prea mici să lupte.

— Nu înțeleg.

În fața ochilor îmi apar câmpuri veștejite și siluete miciute, îmbrăcate în salopete de blugi, alergând prin grâu cu picioarele goale.

Îmi interpretează greșit nedumerirea.

— Dispozitivul din corpul copilului este calibrat pentru a detecta fluctuațiile de dioxid de carbon, componentul principal al respirației umane. Când cantitatea de bioxid de carbon atinge un anumit prag, indicând prezența mai multor ținte, dispozitivul se detonează.

— Nu, îi șoptesc.

L-au dus înăuntru, l-au învelit într-o pătură călduroasă, i-au adus apă, i-au spălat fața. S-au adunat cu toții în jurul lui, învăluindu-l în respirația lor.

— Ar muri la fel și dacă i-ați bombarda.

— Aici nu e vorba despre moarte, izbucnește nerăbdător. Niciodată n-a fost vorba despre asta.

Se aprinde lumina, se deschide ușa și intră Claire împingând un cărucior de metal, urmată de amicul ei în halat alb și de Razor, care se uită la mine și apoi își ferește privirea. Asta îmi spune mai mult decât căruciorul plin cu seringi: nu e în stare să mă privească.

— Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile, spun ridicând vocea. Nu-mi pasă ce faci. Nu-mi mai pasă nici de Teacup. O să mă sinucid înainte să ajung să te ajut.

Vosch clatină din cap.

— Nu pe mine mă ajuți.

57

Claire îmi leagă un cordon de cauciuc în jurul brațului și îmi bate mâna încetșor cu degetele, căutând o venă. Razor stă de cealaltă parte a patului. Bărbatul în halat alb – nu i-am aflat numele – stă lângă monitor, cu un cronometru în mână. Vosch stă sprijinit de chiuvetă, privindu-mă cu ochi strălucitori, cruți, la fel ca cioara din pădure în ziua în care am împușcat-o pe Teacup, curiosi, dar ciudat de indiferenți. Și înțeleg că Vosch are dreptate: soluția în fața sosirii lor nu este furia. Soluția este opusul furiei. Singura soluție posibilă este opusul tuturor lucrurilor, asemenea gropii rămase pe locul unde cândva fusese o fermă: pur și simplu nimic. Nimic. Indiferența crudă a ochilor unui rechin.

— Prea mare, murmură Dl. Halat Alb, uitându-se la monitor.

— Mai întâi ceva ca să te relaxezi, spune Claire înfigându-mi un ac în braț.

Mă uit la Razor, își ferește privirea.

— Mai bine, spune Halatul Alb.

— Nu-mi pasă ce-mi faceți, îi spun lui Vosch cu limba împleticindu-mi-se, amorțită.

— Nu contează, zice el făcându-i un semn din cap lui Claire, care ia cea de-a doua seringă.

— Inserăm procesorul la comanda mea, spune ea. *Procesorul?*

— Ah, ah, atenție, zice Halatul Alb.

Mă uit spre monitor în timp ce inima începe să-mi bată tot mai tare.

— Nu te teme, n-o să te doară, îmi spune Vosch.

Claire îi aruncă o privire uimită, iar el ridică din umeri.

— Mă rog. Am testat procedura.

Îi face un semn cu mâna însemnând „Să continuăm odată.”

Mi se pare că am zece milioane de tone. Îmi simt oasele de fier și restul corpului de piatră. Nu simt când îmi intră acul în piele. Claire spune: „Acum” și Halatul Alb pornește cronometrul. Lumea e un ceas.

— Cei morți și-au primit răsplata, spune Vosch. Cei vii – tu și eu – mai avem lucruri de făcut. Spune-i cum vrei, soartă, noroc, providență. Mi-ai fost trimisă pentru a deveni unealta mea.

— Se atașează la cortexul cerebral.

E vocea lui Claire. O aud înfundat, de parcă aş avea vată în urechi, întorc capul spre ea. Mi se pare că durează o mie de ani.

— Ai mai văzut așa ceva, îmi spune Vosch, parcă de la mii de kilometri distanță, în camera de testare, în ziua sosirii la Tabăra Haven. Ți-am spus că era o infestare a unei forme de viață extraterestră atașată de creierul uman. A fost o minciună.

Îl aud pe Razor respirând zgomotos, ca un scafandru care respiră prin mască.

— De fapt este un microprocesor de comandă atașat de lobul prefrontal al creierului tău, continuă Vosch. Un fel de unitate centrală.

— Se instalează, spune Claire. Arată bine.

— Nu pentru a te controla pe *tine...* zice Vosch.

— Introducem primul set.

Acul strălucește în lumina fluorescentă, în lichidul auriu se văd particule negre. Simt cum îmi injectează ceva în vene.

— ... ci pentru a coordona cei patruzeci și ceva de mii de oaspeți mecanizați pentru care vei juca rolul de gazdă.

— Temperatura 37,6 anunță Halatul Alb. Îl aud pe Razor respirând lângă mine.

— Șobolanilor preistorici le-a trebuit milioane de ani și mii de generații pentru a ajunge la etapa actuală a evoluției

umane, spune Vosch. Ție îți va lua doar câteva zile să ajungi la următoarea etapă.

— Legătura cu primul set terminată, spune Claire aplecându-se deasupra mea – simt mirosul amărui de migdală. Introducem al doilea set.

Camera este fierbinte ca un furnal. Sunt lac de transpirație. Halatul Alb anunță că temperatura mi-a crescut la 38,8.

— E o treabă murdară evoluția, spune Vosch. Multe staturi greșite și drumuri înfundate. Unii candidați nu sunt gaze potrivite. Le cedează sistemul imunitar sau suferă tulburări cognitive permanente, în termeni profani, înnebunesc.

Simt că ard. Parcă am foc în vene. Îmi curg lacrimi, îmi alunecă pe tâmpile și-mi ajung în urechi. Deasupra suprafeței vălurite a mării de lacrimi văd chipul lui Vosch.

— Dar am încredere în tine, Marika. N-ai trecut prin foc și sânge ca să te prăbușești acum. Tu vei fi puntea care leagă ceea ce a fost de ceea ce va fi.

— O pierdem, anunță Halatul Alb cu voce tremurătoare.

— Nu, șoptește Vosch, atingându-mi obrazul ud cu mâna lui rece. Am salvat-o.

58

Nu mai e zi sau noapte, doar strălucirea sterilă a neanelor fluorescente care nu se sting niciodată. Măsoar timpul în funcție de vizitele lui Razor. Vine de trei ori pe zi pentru a-mi aduce mâncare pe care nu o pot mânca.

Nu-mi pot controla temperatura. Nu-mi pot stabiliza tensiunea arterială. Nu-mi pot atenua greața. Corpul meu respinge cele unsprezece seturi menite să-mi amplifice sistemul biologic, fiecare set constând în patru mii de unități, ceea ce înseamnă un total de patruzeci și patru de mii de invadatori robotici microscopici în sistemul meu sanguin.

Mă simt ca dracu'.

În fiecare zi, după micul dejun, Claire vine să mă consulte, mă umflă cu medicamente și face remarci criptice de genul „Ar trebui să începi să te simți mai bine. Ușa succesului se închide.” Sau îmi spune ironic chestii ca „încep să cred că ideea unei roci extrem de mari era mai bună.” Se pare că are resentimente față de mine pentru că nu reacționez bine la

faptul că a pompat patruzeci de mii de mecanisme extraterestre în mine.

— Nu e ca și cum mai poți face ceva, mi-a spus la un moment dat. Procedura este ireversibilă.

— Pot face ceva.

— Ce? A. Sigur. Ringer cea de neînlocuit.

A scos dispozitivul de ucidere din buzunar și mi l-a arătat.

— Te am aici. O să apăs pe buton. Cere-mi și apăs butonul. Rânjea.

— Apasă butonul.

A început să râdă încetisor.

— E uimitor. De fiecare dată când încep să mă întreb oare ce vede la tine, spui o chestie din asta.

— Ce vede cine? Vosch?

I-a pierit zâmbetul. Ochiul i-au redevenit lipsiți de expresie ca ai unui rechin.

— O să oprim *upgrade*-ul dacă nu te poți adapta. *Oprim upgrade*-ul.

Mi-a desfăcut bandajul de la mână. Nicio zgârietură, nicio vânătăie, nicio cicatrice. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum n-aș fi lovit în gresie până mi-am jupuit pielea până la os. Mi-am amintit cum apăruse Vosch în camera mea, total vindecat la câteva zile după ce-i rupsesem nasul și-i învinețisem ochii. Și la ce-mi povestise Sullivan despre Evan Walker ciuruit de șrapnel și totuși capabil, câteva ore mai târziu, să se infiltreze și să distrugă de unul singur o tabără militară.

Mai întâi au luat-o pe Marika și au transformat-o în Ringer. Acum au luat-o pe Ringer și au „upgradat-o” în cineva complet diferit. Cineva ca *ei*.

Sau *ceva*.

Nu mai e zi sau noapte, doar o constantă strălucire sterilă.

59

— Ce mi-au făcut? îl întreb pe Razor când vine iarăși împingând căruciorul cu o altă mâncare pe care nu o pot mânca.

Nu aștept un răspuns, dar el așteaptă să-l întreb. Probabil i se pare ciudat că n-am făcut-o deja.

Ridică din umeri, evitându-mi privirea.
— Ia să vedem ce avem în meniu astăzi. Ooo. Chiftele!
Norocoase!
— O să vomit!
Face ochii mari.
— Serios?
Se uită disperat în jur după containerul de plastic.
— Te rog, ia tava. Nu pot.
Se încruntă.
— O să te deconecteze dacă nu-ți revii.
— Puteau să-i facă asta oricui, îmi spun. De ce mi-au făcut-o mie?
— Poate ești specială.
Clatin din cap și-i răspund ca și cum ar fi vorbit serios.
— Nu. Cred că din cauză că există altcineva special. Joci șah?
Uimit:
— Ce să joc?
— Am putea să jucăm. Când o să mă simt mai bine.
— Sunt mai degrabă genul care joacă baseball.
— Serios? M-aș fi gândit mai degrabă la înot. Sau tenis.
Ridică privirea. Se încruntă.
— Probabil te simți rău. Faci conversație ca și cum ai fi pe jumătate om.
— *Sunt pe jumătate om. Efectiv. Cealaltă jumătate...*
Ridic din umeri, îl fac să zâmbească.
— Ah, cele 12 sisteme cu siguranță sunt ale lor, îmi spune.
Cele 12 sisteme? Ce înseamnă asta? Nu sunt sigură, dar cred că e ceva în legătură cu cele unsprezece sisteme normale ale corpului uman.
— Am găsit o metodă de a le extrage din corpurile infecțiilor și...
Razor se oprește aruncând o privire deconcertată spre camerele de supraveghere.
— Mă rog, trebuie să mănânci, l-am auzit vorbind despre un tub prin care să te hrănească.
— Deci asta e varianta oficială? La fel ca Tara Minunilor: folosim tehnologia extraterestrilor împotriva lor. Și tu chiar crezi asta.
Se reazemă de perete, își încrucișează brațele la piept și fredonează:

— O iei razna!

Clatin din cap. Incredibil. Nu e ca și cum minciunile sunt prea credibile pentru a le putea rezista. Problema e că adevărul e prea hidos pentru a-l înfrunta.

— Comandantul Vosch implantează bombe în copii. Transformă copiii în dispozitive explozive, îi spun în timp ce el fredonează din ce în ce mai tare. Copii mici. Copilași, l-au separat când au ajuns aici, nu? Au fost la Tabăra Haven. Toți copiii mai mici de cinci ani sunt dați deoparte și nu mai sunt văzuți niciodată. Ai mai văzut vreunul? Unde sunt copiii, Razor? Unde sunt?

Se oprește din fredonat cât să-mi spună:

— Taci din gură, Dorothy!

— Și cât sens are chestia asta? Să dotezi o Dorothy cu tehnologie extraterestră superioară? Dacă s-ar fi decis „perfectiunea” oamenilor pentru război, chiar crezi că ar fi fost aleși cei nebuni?

— Nu știu. Te-au ales pe tine, nu?

Ia tava cu mâncarea neatinsă și se îndreaptă spre ușă.

— Nu pleca.

Se întoarce, mirat, îmi simt fața fierbinte. Probabil că mi-a crescut febra. Sigur asta e.

— De ce? mă întreabă.

— Ești singura persoană cinstită cu care mai pot vorbi.

Izbucnește în râs. Este un râs sănătos, autentic, neforțat. Îmi place, dar am febră.

— Cine zice că sunt cinstit? mă întreabă. Cu toții suntem dușmani deghizați, nu?

— Tata obișnuia să-mi spună o poveste despre șase orbi și un elefant. Un om a pipăit piciorul elefantului și a spus că elefantul arată ca un stâlp. Un altul i-a pipăit trunchiul și a spus că elefantul arată ca o ramură de copac. Cel de-al treilea orb i-a pipăit coada și a spus că elefantul arată ca o frânghie. Al patrulea tip i-a pipăit burta și a spus că elefantul e ca un zid. Cel de-al cincilea, o ureche: elefantul e ca un evantai, a zis el. Al șaselea orb a pipăit un colț, așa că a zis că elefantul arată ca o țeavă.

Razor se holbează la mine cu fața împietrită, apoi zâmbeste. Un zâmbet adevărat, îmi place.

— E o poveste minunată. Ar trebui s-o spui la petreceri.

— Ideea e, îi spun, că din momentul în care a apărut na-va-mamă suntem cu toții niște orbi care pipăie un elefant.

60

În lumina sterilă, constantă, măsoar trecerea timpului după mâncarea pe care mi-o aduce și pe care nu o mănânc. Trei mese, o zi. Șase, două zile. În cea de-a zecea zi, după ce îmi așază tava în față, îl întreb:

— De ce te mai obosești?

Acum vocea îmi seamănă cu a lui, un fel de croncănit din gât. Sunt lac de transpirație, ard de febră, îmi plesnește capul, iar inima îmi bate nebunește. Nu-mi răspunde. Razor nu mai vorbește cu mine de acum șaptesprezece mese. Pare nervos, distras, chiar furios. Nici Claire nu mai vorbește. Vine de două ori pe zi ca să-mi schimbe perfuzia, să-mi examineze ochii cu un otoscop, să-mi testeze reflexele, să-mi schimbe punga de la cateter și să-mi golească plosca. Odată la fiecare șase mese, mi se face o baie cu buretele. Într-o zi, Claire vine cu o ruletă cu care îmi măsoară circumferința brațelor, ca să vadă cantitatea musculară pe care am pierdut-o, bănuiesc. Altcineva nu mai vine. Nici măcar Domnul Halat Alb. Nici Vosch și nici imaginea tatălui meu mort, introdusă de Vosch în capul meu. Nu sunt chiar atât de aeriană încât să nu-mi dau seama ce fac: mă supraveghează ca să vadă dacă „optimizarea” o să măucidă.

Într-o dimineață, Claire îmi curăța plosca, când intră Razor cu micul dejun. Așteaptă tăcut până când termină Claire și apoi îl aud șoptindu-i:

— E pe moarte?

Claire clatină din cap. Ambivalent: poate fi *nu*, poate fi *știi cât știi și tu*.

Aștept până când pleacă ea și apoi îi spun lui Razor:

— Îți pierzi timpul.

— Fac ce mi se spune, zice el aruncând o privire spre camera montată în tavan.

Apuc tava și o trântesc pe podea. Strânge din buze, dar nu spune nimic. În tăcere, începe să curețe mizeria, în timp ce eu zac gâfâind, epuizată din cauza efortului, cu transpirația curgându-mi șiroaie.

— Da, curăță tot. Fii util.

Când febra îmi crește foarte mult, o iau razna și îmi imaginez cele patruzeci și patru de mii de microroboți mișunându-mi prin sistemul sanguin, și procesorul cu rețeaua lui de cârcei prinși de fiecare lob, și înțeleg ce a simțit tata în ultimele ore de viață când își zgâria fața pentru a-și scoate insectele imaginare care i se târau sub piele.

— Curvo! icnesc.

De pe podea, Razor se uită la mine stupefiat.

— Pleacă de aici, curvo!

— Nicio problemă, murmură el așezat în patru labe, ștergând pe jos cu o cârpă udă care miroase a dezinfectant. Cât de repede pot.

Se ridică. Obrajii lui albi s-au înroșit. Delirând, am impresia că și părul blond i se face roșcat.

— N-o să meargă, îmi spune. Chestia cu înfometatul. Așa că mai bine te-ai gândi la altceva.

Am încercat. Dar nu mai am nicio alternativă. Abia pot să-mi mai țin capul ridicat. *Acum le aparții lor.* Vosch este sculptorul, iar lutul este corpul meu, dar niciodată spiritul, niciodată sufletul meu. Necucerit. Neîngenuncheat. Nestăpânit.

Ei sunt cei cucerțiți, nu eu. Slăbită, pe moarte, în convalescență, jocul s-a sfârșit, marele maestru Vosch a fost făcut mat.

— Tata avea o vorbă preferată, îi spun lui Razor. „Șahul este numit jocul regilor pentru că, prin șah, învățăm să conducem regii.”

— Iar începi cu șahul.

Lasă cârpa murdară în chiuvetă și iese trântind ușa. Când se întoarce cu următoarea masă, pe tavă se află o cutie de lemn familiară. Fără să spună un cuvânt, Razor aruncă mâncarea și dă drumul tăvii de metal în chiuvetă, unde aterizează cu clinchet puternic. Patul bâzâie în timp ce se ridică, aducându-mă în poziția șezut, iar Razor îmi împinge cutia de lemn în față.

— Ai zis că nu joci, îi șoptesc.

— Învăță-mă.

Clatin din cap și mă uit spre camera de supraveghere din spatele lui.

— Bună încercare. Dar bagă-ți-o în fund. Razor izbucnește în râs.

— N-a fost ideea lor. Dar le-am cerut permisiunea. Deschide cutia, întinde tabla, băjbâie printre piese.

— Ai reginele și regii și peonii și chestiile astea care seamănă cu niște turnuri. Cum se face că toate piesele seamănă cu niște ființe, în afară de astea?

— Pion, nu peon. Peonul e un țăran din America Latină.

— Așa-l cheamă pe un tip din regimentul meu.

— Țăran?

— Peon. N-am știut niciodată ce dracu' înseamnă.

— Le așezi greșit.

— Poate pentru că nu știu cum dracului se joacă. Așază-le tu.

— Nu vreau.

— Atunci te dai bătută?

— Abandonez. Așa se spune.

— E bine de știut. Presimt că o să devină o obișnuință.

Zâmbește. Nu e zâmbetul lui Zombi plin de încredere. E mai fin, mai subtil, mai ironic. Se așază pe marginea patului și simt un miros de gumă de mestecat.

— Albe sau negre?

— Razor, nu sunt în stare să fac nici măcar o mutare...

Nu se lasă. Nici nu mă așteptam să o facă. Până acum, nehotărâții și pământălii au fost eliminați. Nu a mai rămas niciun fraier, îi explic cum să așeze piesele și cum se mută fiecare. Îi spun regulile de bază. Dă din cap de multe ori și spune „aha, aha”, dar am senzația că în semn de aprobare, nu de înțelegere. Apoi începem să jucăm și îl fac praf din patru mișcări. La jocul următor începe să protesteze și să se certe: „Nu poți să faci asta! E cea mai idioată regulă din lume!” La cel de-al treilea joc sunt sigură că regretă ideea. Moralul meu nu s-a ridicat, iar al lui e la pământ.

— Atunci faci semn unde vrei să muți și mut eu în locul tău.

— E cel mai cretin joc inventat vreodată, spune îmbufnat.

— Șahul n-a fost inventat. A fost descoperit.

— Ca America? Întreabă.

— Ca matematica.

— Am mai văzut fete ca tine la școală.

Nu mai continuă ce voia să spună și începe să așeze piesele din nou.

— Gata, Razor. Am obosit.

— Mâine jucăm table.

Mi-o spune ca pe o amenințare.

Dar nu aduce tablele a doua zi. Tava, cutia, tabla de șah. De data asta așază piesele într-o configurație ciudată: regele negru în mijloc, cu fața la el, regina pe margine, cu fața la rege, trei pioni în spatele regelui, un cal la dreapta regelui, altul la stânga, un nebun chiar în spatele lui și, lângă nebun, un alt pion. Apoi se uită la mine cu rânjetul lui angelic.

— Bun, zic dând din cap, fără să știu exact de ce.

— Am inventat un joc. Ești gata? Se numește...

Bate cu degetele în marginea patului ca să creeze un sunet ca o bătaie de tobe.

— Șahball!

— Șahball?

— Șah și baseball.[20] Șahball. Te-ai prins? Pune o monedă lângă tabla de șah.

— Ce-i asta? Îl întreb.

— O monedă de douăș'cinci de cenți.

— Știu că-i o monedă de douăș'cinci de cenți.

— În jocul nostru e mingea. Mă rog, nu e chiar mingea, *reprezintă* mingea. Sau ceea ce se *întâmplă* cu mingea. Dacă ai tăcea din gură o secundă, ți-aș explica regulile.

— Nici nu vorbeam.

— Bun. Mă doare capul când vorbești. Porecle și citate stil Yoda despre șah și povești criptice cu elefanți. Vrei să joci sau nu?

Nu așteaptă un răspuns. Pune un pion alb chiar în fața reginei negre, spunând că acela e el, lansatorul.

— Ar trebui să ai regina la înaintare. Ea e cea mai puternică.

— De aceea e ultima la bătaie, îmi spune dând din cap, mirat de ignoranța mea. E simplu: apărarea, asta ești tu, dai prima cu banul. Cap: e *strike*. Pajură: e *ball*.

20 Baseball-ul se joacă între două echipe de câte nouă jucători, pe un teren împărțit în patru baze. Se joacă nouă *inning-uri*. Scopul unui meci este de a înscrie mai multe *run-uri* decât adversarul. *Batter-ul* încearcă să lovească mingea și apoi aleargă spre baze. În cazul în care mingea aterizează în tribune, înseamnă că a reușit un *home run*.

— Nu merge cu o monedă, îi spun. Sunt trei posibilități: *strike*, *ball* sau *hit*.

— De fapt, sunt patru, dacă socotim și faulturile. Tu rămâi la șah. De baseball mă ocup eu.

— De șahball, îl corectez.

— Mă rog. Dacă dai cu banul și e pajură, e *ball*, și mai dai o dată. Dacă e cap, atunci dau eu cu banul. Ceea ce-mi dă șansa să obțin o lovitură. Cap, o lovesc, pajură, ratez. Dacă ratez, ai un *strike*. Și așa mai departe.

— Am înțeles. Și dacă dai cu banul cap, moneda ajunge la mine. Dacă dai cap...

— Nu, greșit! Nu. Mai întâi dau cu banul de trei ori. De patru ori dacă dau o DP.

— DP?

— Dublă pajură. Asta înseamnă a treia bază. Cu o dublă pajură mai dai o dată cu banul: cap înseamnă un *home run*, pajură înseamnă doar a treia bază. De două ori la rând cap e prima bază, cap și apoi pajură înseamnă a doua bază.

— Poate că ar trebui să începem să jucăm și...

— *Apoi* iei tu moneda și vezi dacă poți să atingi potențiala mea baza întâi, a doua, a treia, sau să faci un *home run*. Dacă dai cap, eu am ieșit. Dacă dai pajură, sunt la bază.

Face o pauză și respiră adânc.

— Doar dacă nu e *home run*, normal.

— Normal.

— Faci mișto de mine? Pentru că nu știu...

— Încerc să asimilez...

— E tipic pentru tine. N-ai idee cât timp mi-a luat să inventez asta. E destul de complicat. Adică nu e ca jocul regilor, dar știi cum i se spune jocului de baseball? Jocul național de trecere a timpului. Baseball-ul se numește așa pentru că, jucându-l, înveți să stăpânești timpul. Sau trecutul. Una din acestea două.

— Acum tu râzi de mine.

— De fapt, eu sunt *singurul* care râde acum. Se oprește.

Știi ce așteaptă.

— Nu zâmbești niciodată.

— Contează?

— Odată, când eram mic, am râs atât de tare că am făcut pipi în pantaloni. Eram la Six Flags, la roata mare.

— Ce te-a făcut să râzi?

— Nu-mi mai amintesc.

Își strecoară mâna sub încheietura mea și îmi ridică brațul, punându-mi moneda în palmă.

— Dă odată cu banul ca să putem juca.

Nu vreau să-l jignesc, dar jocul nu este chiar așa complicat. E foarte entuziasmat la prima lovitură, ridică pumnul în semn de victorie, apoi mută piesele negre pe tablă în timp ce comentează jocul cu o voce răgușită, înaltă, imitând comentarii sportivi, ca un copil care se joacă.

— E o lovitură adâncă spre centrul terenului!

Pionul de la centru trece la baza a doua, nebunul de la a doua bază și pionul *shortstop* se retrag, iar pionul din stânga aleargă și ajunge în centru. Asta cu o mână, în timp ce cu cealaltă manipulează moneda, jucându-se cu ea printre degete, de parcă ar roti o minge, încetinind când o așază în centrul terenului. E atât de ridicol și copilăresc că aș fi zâmbit dacă aș mai fi putut zâmbi.

— E-n siguranță! strigă Razor.

Nu. Nu e copilăresc. E copilăros. Ochii îi strălucesc ca de febră, entuziasmul îi răzbate din voce, are din nou zece ani. Nu e totul pierdut, cel puțin nu lucrurile care contează.

Următoarea lovitură e un *blopper* care aterizează între prima bază și câmpul din dreapta. Creează o coliziune dramatică între jucătorul meu de câmp și omul de la bază, trece de prima bază, trece de câmpul din dreapta și apoi buf! Razor chicotește în momentul impactului.

— Nu e o greșeală? îl întreb. E o minge care putea fi prinsă.

— O minge care putea fi prinsă? Ringer, e doar un joc prostesc pe care l-am inventat în cinci minute cu niște piese de șah și o monedă.

Mai dă de două ori cu banul; mai reușește încă trei *run*-uri. Niciodată n-am fost bună la jocurile de noroc. Din cauza asta le-am urât întotdeauna. Razor probabil își dă seama că îmi scade entuziasmul. Dă am ploare comentariilor în timp ce mută piesele de colo-colo (în ciuda faptului că îi spun că sunt piesele mele, de vreme ce sunt în apărare), încă o trimitere adâncă la mijlocul terenului, încă un *floater* la prima bază. Încă o coliziune între un om de la bază și un *outfielder*. Nu știu dacă se repetă pentru că i se pare că e amuzant sau

pentru că are un deficit grav de imaginație. O parte din mine e de părere că ar trebui să mă simt profund jignită în numele jucătorilor de șah de pretutindeni. La al treilea *inning* sunt epuizată.

— Hai să o lăsăm pe diseară, îi sugerez. Sau pe mâine. Mâine ar fi mai bine.

— Ce? Nu-ți place?

— Nu. E amuzant. Doar că am obosit. Am obosit foarte tare.

Ridică din umeri ca și cum n-ar conta, dar contează, altfel n-ar ridica din umeri. Strecoară moneda înapoi în buzunar și strânge cutia, mormăind în barbă. Disting cuvântul *șah* printre mormăieli.

— Ce-ai zis?

— Nimic, îmi spune ferindu-și privirea.

— Ai zis ceva despre șah.

— Șah, șah, șah. Șah cu creierul, îmi pare rău că șahball-ul nu are nimic de-a face cu șahul la categoria de evitare a oricărei emoții.

La cutia sub braț și se îndreaptă spre ușă călcând apăsat. O ultimă replică înainte să iasă:

— M-am gândit că poate o să te înveselesc puțin, atâta tot. Mulțam. Nu trebuie să mai jucăm.

— Ești supărat pe mine?

— Eu am dat șahului o șansă, nu? Nu m-ai văzut văitându-mă.

— Nu i-ai dat. Și te-ai văitat. O grămadă.

— Gândește-te la asta.

— La ce să mă gândesc?

Îmi strigă din celălalt capăt al camerei:

— *Gândește-te* la asta.

Iese trântind ușa. Mi s-a tăiat respirația, tremur și nu știu de ce.

61

Am o scuză pregătită pentru momentul în care se va deschide ușa seara. Cu cât mă gândesc mai mult la asta cu mintea mea afectată de febră, cu atât mi se pare că semăn cu un puști afurisit care a dărâmat castelul de nisip al unor copilași de pe plajă.

— Hei, Razor, îmi...

Rămân cu gura căscată. A intrat un necunoscut cu tava de mâncare, un puști în jur de doișpe, treișpe ani.

— Unde e Razor? îl întreb, ori mai degrabă îi pretind să-mi spună.

— Nu știi, chițăie puștiul. Mi-au pus tava în brațe și mi-au zis să o aduc.

— Să o aduci, îl îngân prostește.

— Da. Să aduc tava.

L-au scutit pe Razor de îndatorirea de a se ocupa de Ringer. Poate șahball-ul e împotriva regulamentului. Poate Vosch s-a enervat când a văzut doi puști purtându-se ca niște puști câteva ore. Disperarea creează dependență atât celui care este martor la ea, cât și celui care o experimentează.

Sau poate Razor e cel care s-a enervat. Poate a cerut să i se dea o altă misiune, și-a luat jocul de șahball și s-a dus acasă.

Nu dorm bine în noaptea respectivă, dacă se poate numi noapte sub lumina artificială constantă. Îmi crește febra la 39,4 și sistemul meu imunitar lansează atacul final asupra invadatorilor, un atac disperat. Văd ca prin ceață cum cifrele verzi de pe monitor cresc. Alunec într-o moțăiala de semi-delir.

„Curvă! Pleacă. Știi de ce se numește baseball, nu? E o lovitură adâncă spre centrul terenului! Sunt terminat. Ai grijă de tine.”

Moneda ștersă învârtită de degetele lui Razor. „O lovitură adâncă. Lovitură adâncă.” Aplecându-se deasupra tablei de joc în *slow motion*, deasupra jucătorilor de câmp, jucătorul de la baza a doua și *shortstop-ul* se întorc, cel din stânga trece în dreapta. *Blooper* la prima bază!” Jucătorul de câmp înaintează, cel de bază se întoarce, buum. Jucătorul de câmp e sus, o ia la dreapta. Cel de la prima bază e înapoi, jucătorul de câmp de pe dreapta e sus, buuum. Sus, înapoi, dă-i. Înapoi, sus. Buuum.

Iar și iar, „replica instantanee”, sus, înapoi, dă-i. Înapoi, sus. Buuum.

Acum sunt trează, fixează tavanul cu privirea. Nu. Nu văd prea bine. Mai bine rămân cu ochii închiși.

Centru și la stânga. Cel din stânga înaintează:

H

Se apropie dreapta. Aleargă la prima bază.

I

Ah, haide. E ridicol. „Delirezi.”

Când m-am întors în seara aceea cu vodka în locul unde campasem, l-am găsit pe tata mort, încovrigat în poziție fetală, cu fața plină de sânge de la zgârieturile pe care și le făcuse ca să-și scoată gândacii imaginari. „Curvă” îmi spusese înainte să plec să-i aduc otrava care-l putea salva. M-a mai strigat și altfel, cu numele femeii care ne-a părăsit pe amândoi când eu aveam trei ani. Avea impresia că eram mama, ceea ce e ironic. De la vârsta de paisprezece ani, mă purtam mai degrabă ca mama *lui*, hrănindu-l, spălându-i hainele, având grijă de casă, asigurându-mă că nu se rănea în mod catastrofal. Și în fiecare zi când mă duceam la școală în uniforma mea perfect călcată și copiii mă porecleau Majestatea Sa Marika și îmi spuneau că mă credeam mai bună decât ceilalți pentru că tata era un artist semi-celebru, tipul geniului retras, adevărul era că în majoritatea timpului tata nu știa nici măcar pe ce planetă era. Când ajungeam acasă de la școală delira. Și îi lăsam și pe străini să delireze în legătură cu noi. Îi lăsam să gândească că mă credeam mai bună decât ei, așa cum o lăsasem pe Sullivan să creadă că avea dreptate în legătură cu mine. Nu doar că le încurajam iluziile. Le trăiam. Chiar și după ce lumea s-a prăbușit în jurul nostru, am continuat să mă agăț de ele. Dar după moartea lui mi-am spus că e suficient. Gata cu atitudinea de bravadă și speranțele false și cu prefăcutul că totul e în regulă când de fapt nimic nu e. Credeam că sunt dură prefăcându-mă, pretinzând că sunt optimistă, bravând, ținând capul sus, sau făcând orice altă tâmpenie care părea potrivită la momentul respectiv. Asta nu înseamnă să fii dur. Asta e însăși definiția moliciunii. Îmi era rușine de boala lui și eram furioasă pe el, dar eram totodată vinovată. Am continuat jocul minciunilor până la sfârșit: când m-a strigat cu numele mamei, nu l-am corectat.

Delir.

Ochii goi, lipsiți de suflet ai camerei de supraveghere mă privesc din colț.

Ce-a zis Razor? „Gândește-te la asta!”

„Dar n-ai spus doar asta, nu-i așa?” îl întreb privind cu ochi goi în ochii goi, negri, din colț. „Asta nu e tot.”

Când se deschide ușa a doua zi dimineața îmi țin respirația.

Toată noaptea m-am zbătut între încredere și îndoială. Am cumpănit fiecare aspect al noilor întâmplări.

Prima variantă: Razor nu a inventat șahball-ul, așa cum nici eu n-am inventat șahul. Jocul a fost creat de Vosch din motive prea obscure pentru a le putea înțelege.

A doua variantă: Razor, din motive pe care doar Razor le putea înțelege, s-a hotărât să mă înnebunească. Nu doar tipii rezistenți, cu inima împietrită au supraviețuit spulberării rasei umane. Au rămas și o grămadă de nemernici sadici. Așa se întâmplă după fiecare catastrofă. Nemernicii sunt aproape indestructibili.

A treia variantă: Totul e doar în capul meu. Șahball-ul e doar un joc prostesc inventat de un puști care încearcă să mă facă să nu mă mai gândesc la faptul că sunt pe moarte. Nu înseamnă nimic altceva, nu e niciun mesaj secret în tabla de șah. Faptul că eu văd litere acolo unde nu sunt litere e doar tendința creierului uman de a găsi tipare acolo unde nu există tipare.

Și-mi mai țin respirația și dintr-alt motiv: dacă apare iar puștiul cu vocea aia chițăită? Dacă Razor nu se mai întoarce, dacă nu se mai întoarce *niciodată*? Există posibilitatea ca Razor să fie mort. Dacă încerca să comunice cu mine în secret și Vosch și-a dat seama, sunt singură că răspunsul lui Vosch ar fi fost unul singur.

Răsuflu ușor și mă calmez când pășește în cameră. Piuitul monitorului crește puțin.

— Ce e? mă întreabă Razor mijindu-și ochii. Simte imediat că s-a întâmplat ceva.

O spun:

— Salut.[21]

Își mută privirea de la stânga la dreapta.

— Salut.

21 În original, în engleză, replica este *Hi*, cuvânt format din primele litere de la *home run* și *inning*, termenii din baseball amintiți de Razor.

Rostește cuvântul încet ca și cum nu e sigur dacă are de-a face cu un nebun.

— Ți-e foame?

Clatin din cap.

— Nu prea.

— Ar trebui să încerci să mănânci, începi să semeni cu verișoara mea Stacey. Era dependentă de metadonă. Nu vreau să spun că arăți exact ca un dependent de metadonă. Doar...

Se înroșește la față.

— ... ca și cum te devorează ceva din interior.

Apasă butonul de lângă pat. Mă ridică în capul oaselor.

— Știi de ce sunt eu dependent? îmi zice. Sour Patch Kids.[22] De căpșuni. Nu mă prea dau în vânt după alea cu lă-mâie. Am mai multe puse de-o parte, îți aduc câteva dacă vrei.

Îmi așază tava în față. Omletă rece, cartofi prăjiți, o chestie uscată care ar putea fi șuncă, sau poate nu. Mi se strânge stomacul. Mă uit la el.

— Încearcă ouăle, îmi sugerează. Sunt proaspete. Crescute liber, organic, fără chimicale. Le creștem chiar aici în tabără. Găinile, nu ouăle.

Ochii întunecați, însuflețiți și acel zâmbet abia schițat, misterios, liniștitor. Ce înseamnă reacția lui din clipa în care i-am spus „salut”? A fost uimit pentru că l-am întâmpinat cu un salut aproape uman sau a fost uimit că îmi dădusem seama care era adevăratul scop al șahball-ului? Sau nu a fost deloc uimit și mă agăț de fire care nici măcar nu există?

— Nu văd cutia.

— Ce cutie? Ah. Era un joc cam stupid. Privește în gol și spune în șoaptă, pentru sine:

— Îmi lipsește baseball-ul.

Rămâne tăcut în următoarele câteva minute, cât timp eu amestec ouăle de pe farfurie, îmi „lipsește baseball-ul”. Un univers de pierderi în doar șase silabe.

— Nu, mi-a plăcut, îmi spun. A fost amuzant.

— Serios?

Îmi aruncă o privire ca și cum ar spune: „Vorbești serios?” Nu știe că asta fac în 99,99999% din timp.

— Atunci n-ai părut prea încântată.

22 Marcă de jeleuri cu diferite arome.

— Cred că pur și simplu nu mă simt prea bine în ultimul timp. Începe să râdă și apoi pare uimit de propria-i reacție.

— Bine. Am lăsat-o la mine în cameră. O aduc într-o zi dacă nu o șterpelește nimeni.

Începem să vorbim despre altceva. Aflu că Razor era cel mic dintre cinci frați, că a crescut în Ann Arbor, unde tatăl lui era electrician și mama bibliotecară la o școală generală, că juca baseball și fotbal american și că era suporter al echipei Michigan. Până la doisprezece ani cea mai mare dorință a lui era să fie *starting quarterback* la Wolverine. Dar pentru că a crescut înalt, dar nu și voinic, baseball-ul a devenit doar o pasiune.

— Mama și-ar fi dorit să ajung doctor sau avocat, dar bătrânu' nu credea că eram suficient de deștept...

— Stai așa. Tatăl tău nu credea că erai deștept?

— *Suficient* de deștept. E o diferență.

Își apără tatăl chiar și dincolo de moarte. Oamenii mor, dragostea dăinuie.

— Voia să mă fac electrician ca el. Tata a fost membru de sindicat, președintele filialei locale, chestii din astea. De fapt, de asta nu voia să mă fac avocat. Le zicea „costumați”.

— Avea o problemă cu autoritățile.

Razor ridică din umeri.

— Fii propriul tău stăpân, spunea tata. Nu fii omul stăpânului.

Își târșâie picioarele jenat, ca și cum ar fi spus prea multe.

— Dar tatăl tău?

— Era artist.

— Foarte tare.

— Și era și alcoolic. Bea mai mult decât picta.

Deși nu întotdeauna. Fotografii îngălbenite de la expoziții atârând strâmb în rame prăfuite și studenții învărtindu-se prin atelierul lui, curățându-și pensulele emoționați și tăcerea ca de catedrală care se lăsa când tata intra într-o încăpere plină.

— Ce fel de rahaturi picta? mă întreabă Razor.

— Cam asta. Rahaturi.

Deși nu întotdeauna. Nu și când era mai tânăr și eu eram mică și mâna cu care mă ținea era pătată de culorile curcubeului.

Razor râde.

— Cum poți să glumești. Ca și cum nici nu-ți dai seama că e o glumă, chiar dacă e propria ta glumă.

— Nu glumeam.

Mă aprobă dând din cap.

— Poate de asta nu-ți dai seama.

63

După masa de seară de care nu mă ating, după tachinarea forțată și după clipa de tăcere stânjenitoare care se lasă după fiecare propoziție, și după ce tabla de șah iese din cutia de lemn și el așază piesele și dăm cu banul să vedem cine e *home team* și el câștigă, îi spun că cred că mă pot ocupa singură de așezarea pieselor mele, așa că zâmbește superior, „da, sigur, dă-i drumul”, după ce se așază lângă mine pe marginea patului și după săptămâni întregi în care am învățat să-mi stăpânesc furia și să îmbrățișez golul cumplit, și după ani întregi în care am ridicat fortărețe de apărare în jurul durerii și pierderii și sentimentului că nu o să mai simt nimic niciodată, și după ce i-am pierdut pe tata și pe Teacup și pe Zombi și după ce am pierdut totul în afara golului cumplit și după ce nu mai am nimic, absolut nimic, spun fără voce cuvântul:

SALUT

Razor dă din cap.

— Mda.

Bate cu degetele pe pătură. Simt bătaia pe coapsă.

— Mda. Bate din nou.

— Nu e rău, deși e mai bine când o faci în *slow-motion*. Îmi face o demonstrație.

— Ai înțeles acum?

— Dacă insiști, îi spun oftând. Mda. Bat cu degetele în marginea patului.

— Ca să fiu sinceră, nu văd rostul.

— Nu?

Pac-pac pe pătură.

— Nu.

Pac-pac pe marginea patului.

Îmi ia douăzeci de minute până reușesc să descifrez următorul cuvânt. AJTOR Pac-pac.

— Ți-am povestit despre slujba mea de vară dinainte de momentul când n-au mai existat slujbe de vară? mă întrebă. Îngrijitor de câini. Știi care era cea mai nasoală parte a slujbei? Eliberarea glandelor perianale...

E tot rîndul lui. Patru aruncări și niciun *out*.

CUM

Nu primesc un răspuns în următoarele patruzeci de minute. Sunt un pic obosită și ceva mai mult frustrată. E ca și cum i-aș trimite mesaje cuiva aflat la kilometri distanță folosindu-mă de un alergător într-un picior. Timpul trece greu, evenimentele se grăbesc.

PLN

Nu-mi dau seama ce înseamnă asta. Mă uit la el, dar el se uită la tablă, mută piesele pe poziție, vorbește, umple tăcerile care se lasă uneori, umple golul cu pălăvrăgeală.

— Exact așa se cheamă: *eliberare*, îmi spune continuând să vorbească despre câini. Clătești, speli, clătești, eliberezi, repeți. Groaznic de plictisitor.

Și ochii negri, lipsiți de suflet, care nu clipesc niciodată, ochii camerei de supraveghere privind-ne.

— N-am înțeles ultima mișcare, îi spun.

— Șahball-ul nu e un joc de blegi ca șahul, îmi spune cu răbdare. Sunt multe intrigi. *Intrigi*. Ca să câștigi, trebuie să ai un *plan*.

— Și ăsta ești tu, bănuiesc. Omul cu planul.

— Da, ăsta sunt eu. Pac-pac.

64

Nu l-am mai văzut pe Vosch de zile întregi. Dar asta se schimbă a doua zi dimineața.

— S-auzim, îi spune lui Claire care stă lângă Dl. Halat Alb arătând ca o școlăriță ajunsă în biroul directorului pentru că s-a luat de un puști mai bleg.

— A pierdut trei kilograme și 3% din masa musculară. Primește Diovan pentru stabilizarea tensiunii, Phenergan pentru greață, amoxicilină și streptomycină pentru sistemul limfatic, dar încă avem probleme cu febra, raportează Claire.

— Avem probleme cu febra?

Claire își ferește privirea.

— Pe de altă parte, ficatul și rinichii îi funcționează bine. Are puțin lichid în plămâni, dar...

Vosch o dă la o parte și se apropie de patul meu. Ochiul de pasăre îi strălucesc.

— Vrei să trăiești?

Răspund fără nicio ezitare:

— Da.

— De ce?

Întrebarea mă ia pe nepregătite.

— Nu înțeleg.

— Nu ne poți învinge. Nimeni nu poate. Nici dacă ați fi fost de șapte ori mai mulți decât șapte miliarde când a început totul. Lumea e un ceas și ceasul a ajuns la ultima secundă – de ce ai mai vrea să trăiești?

— Nu vreau să salvez lumea, îi spun. Sper doar să am șansa să te omor.

Nu i se schimbă expresia, dar ochii îi strălucesc mai tare. „Te cunosc”, spun ochii lui. „Te cunosc.”

— Speri, șoptește el.

Dă din cap: e mulțumit de mine.

— Speri, Marika. Agață-te de speranță. Se întoarce spre Claire și Dl. Halat Alb.

— Nu-i mai dați niciun medicament.

Dl Halat Alb e alb la față ca îmbrăcămintea pe care o poartă. Claire dă să spună ceva, apoi își ferește privirea.

Vosch se întoarce spre mine.

— Care e răspunsul? mă întrebă. Nu e furia. Care e?

— Indiferența.

— Mai încercă.

— Detașarea.

— Încă o dată.

— Speranța. Disperarea. Ura. Supărarea. Suferința.

Tremur, probabil că iar mi-a crescut febra.

— Nu știu, nu știu, nu știu.

— Mai bine, zice el.

65

Seara mă simt atât de rău că abia reușesc să rezist la patru *inning*-uri de șahball. MDICAMTE

— Am auzit un zvon cum că ți-au scos medicamentele, îmi zice Razor, jucându-se cu moneda în pumn. E adevărat?

— Singura chestie care a mai rămas în perfuzie e serul, ca să nu-mi cedeze rinichii.

Razor aruncă o privire spre monitor. Se încruntă. Când se încruntă îmi amintește de un băiețel care s-a lovit la deget și se crede prea mare ca să plângă.

— Probabil începi să-ți revii.

— Probabil.

Pac-pac pe marginea patului.

— Bun, zice el. Regina mea e sus. Uită-te.

Îmi înțepenește spatele. Mi se încețoșează privirea. Mă aplec pe o parte și vomit pe podeaua albă.

Razor sare cu un strigăt de dezgust și răstoarnă tabla de șah.

— Hei, strigă.

Nu spre mine. Spre ochiul negru de deasupra noastră.

— Hei, avem nevoie de ajutor.

Nu vine niciun ajutor. Se uită la monitor, se uită la mine și apoi spune:

— Nu știi ce să fac.

— Sunt bine.

— Sigur. Ești bine de tot.

Se duce la chiuvetă, umezește un prosop curat și mi-l așază pe frunte.

— Ești bine pe dracu'! De ce dracu' ți-au scos medicamentele?

— De ce nu?

Mă străduiesc să nu vomit din nou.

— Păi știi și eu? Poate pentru că o să mori fără ele? Se holbează la camera de supraveghere.

— Poate ar trebui să-mi dai coșul de gunoi de colo.

Îmi șterge mizeria de pe bărbie, reîmpachetează prosopul, ia coșul și mi-l pune în brațe.

— Razor?

— Mda?

— Te rog, nu-mi pune prosopul înapoi pe față.

— Ha? Ah. Rahat. Da. Stai așa.

Ia alt prosop curat și îl umezește, îi tremură mâinile.

— Știi ce e? Eu știu ce e. De ce nu m-am gândit până acum. De ce nu te-ai gândit *tu!* Probabil că medicamentele interferează cu sistemul.

— Ce sistem?

— Al 12-lea sistem. Cel pe care ți l-au injectat, deșteapto. Microprocesorul și cei patru zeci de mii de prieteni mici care ți le dezvoltă pe celelalte unsprezece.

Îmi așază prosopul umed pe frunte.

— Ești rece. Vrei să-ți mai aduc o pătură?

— Nu, simt că ard.

— E un război, îmi spune bătându-se cu mâna pe piept. Aici. Trebuie să declari armistițiul, Ringer.

Clatin din cap.

— Nu, pace.

Mă aprobă din cap, strângându-mă de încheietură pe sub pătură. Se apleacă să ridice piesele de șah împrăștiate pe podea, înjură pentru că nu găsește moneda, își dă seama că nu poate lăsa mizeria așa. Ia prosopul murdar cu care mă ștersese pe bărbie și se lasă în patru labe ca să curețe podeaua, încă mai înjură când se deschide ușa și Claire intră în cameră.

— Sincronizare perfectă! se răstește Razor la ea. Hei, nu poți să-i dai măcar medicamentele împotriva vomitatului?

Claire face un semn cu capul spre ușă.

— Ieși afară!

Arăță spre cutia de lemn.

— Ia și aia cu tine.

Razor se uită urât la ea, dar face ce i se spune, îi văd din nou forța bine ascunsă din spatele trăsăturilor angelice. „Ai grijă, Razor. Nu asta e răspunsul.”

Apoi rămânem singure și Claire se uită la monitor o bună bucată de vreme, în tăcere.

— Ai spus adevărul mai devreme? mă întrebă. Vrei să trăiești ca să-l omori pe comandantul Vosch? Ești mai isteasă de-atât.

Îmi vorbește pe tonul unei mame care ceartă un copil foarte mic.

— Ai dreptate, îi spun. N-aș avea șansa să o fac. Dar o să am șansa să te omor pe tine.

Mă privește uimită.

— Să mă omori pe mine? De ce ai vrea să mă omori pe mine?

Pentru că nu-i răspund, continuă:

— Nu cred că o să supraviețuiești nopții.

Dau din cap.

— Iar tu nu o să supraviețuiești până la sfârșitul lunii.

Râde. Sunetul râsului ei îmi aduce gustul de bilă în gât.
Ard. Ard.

— Ce-o să faci? mă întreabă încet, smulgându-mi prosopul de pe frunte. O să mă strangulezi cu asta?

— Nu. O să dobor paznicul lovindu-l în cap cu un obiect greu și apoi o să-i iau arma și o să te împușc în față.

Continuă să râdă în timp ce vorbesc.

— Ei, baftă.

— N-o să am nevoie de baftă.

66

Claire s-a înșelat cu privire la faptul că dimineața voi fi moartă.

O lună mai târziu, calculând după cele trei mese zilnice, sunt tot în viață.

Nu-mi amintesc prea multe. La un moment dat mi-au scos perfuzia și m-au deconectat de la monitor, iar tăcerea care s-a lăsat după piuitul constant era suficient de puternică încât să doboare munții. Singura persoană pe care am văzut-o în tot timpul acesta a fost Razor. E îngrijitorul meu permanent acum. Mă hrănește, îmi golește plosca, mă spală pe față și pe mâini, mă întoarce de pe o parte pe alta ca să nu fac escare, joacă șahball cu mine când nu delirez și vorbește non-stop. Vorbește despre orice, ceea ce e un alt fel de a spune că vorbește despre nimic. Despre familia lui moartă, despre prietenii lui morți, despre tovarășii de regiment, despre corvoadele din tabără pe timpul iernii, despre lupta împotriva plictisului și oboselii și fricii (mai ales fricii), despre zvonurile că la venirea primăverii infecția vor lansa un atac puternic, într-o ultimă încercare de a curăța lumea de zgomotul uman, în care Razor e foarte activ. Vorbește, vorbește, vorbește. A avut o prietenă pe care o chema Olivia și care avea pielea închisă la culoare ca un râu tulbure și care cânta la clarinet în

orchestra școlii și urma să fie medic și-l ura pe tatăl lui Razor pentru că nu credea că Razor putea fi și el doctor. Îi scapă că îl cheamă Alex, ca pe A-Rod[23] și că sergentul lui de instrucție l-a poreclit Razor[24], nu din cauză că e foarte subțire, ci pentru că s-a tăiat într-o dimineață când se bărbiera. „Am pielea foarte sensibilă.” Propozițiile lui n-au puncte, virgule, paragrafe, sau, ca să fiu mai exactă, sunt un lung paragraf, fără niciun alineat.

Tace o singură dată, după aproape o lună de diaree verbală, îi dă înainte despre cum a câștigat în clasa a cincea premiul întâi la un târg de știință cu un proiect de transformare a unui cartof într-o baterie, când se oprește în mijlocul frazei. Tăcerea lui e stridentă, ca liniștea de după explozia unei clădiri.

— Ce-i asta? mă întreabă, holbându-se intens la mine, și nimeni nu se holbează mai intens decât Razor, nici măcar Vosch.

— Nimic, spun întorcându-mi fața.

— Plângi, Ringer?

— Îmi lăcrimează ochii.

— Nu.

— Nu-mi spune nu, Razor. Nu plâng.

— Aiurea.

Un pac-pac pe pătură. Pac-pac pe marginea patului.

— A funcționat? îl întreb întorcându-mă spre el.

Ce mai contează dacă mă vede plângând?

— Bateria-cartof?

— Sigur că a mers. E vorba de *știință*. Niciodată nu trebuie să te îndoiești. Plănuiești totul, urmezi pașii și n-ai cum să dai greș.

Mă strânge de mână pe sub pătură: „Nu te teme. Totul e pregătit. N-o să te dezamăgesc.”

— Ai mâncat toată budinca în seara asta. Știi cum fac budinca de ciocolată fără ciocolată? Nu vrei să știi.

— Lasă-mă să ghicesc. Ex-Lax.

— Ce e Ex-Lax?

— Serios? Nu știi?

23 Porecla unui cunoscut jucător american de baseball, Alexander Emmanuel „Alex” Rodriguez.

24 Razor (în lb. engleză în text) – lamă.

— Ah, ce rău îmi pare că nu știu ce rahat e Ex-Lax.

— E un laxativ cu aromă de ciocolată.

Face o grimasă.

— Ce chestie bolnavă.

— Asta-i și ideea.

Rânjește.

— Ideea? Oau, nu pot să cred, ai făcut o *glumă*?

— De unde să știu? Măcar jură-mi că n-a strecurat nimeni un Ex-Lax în budinca mea.

— Jur.

Pac-pac.

Rezist câteva ore după ce pleacă Razor, mult după ce s-au stins luminile în orice alt colț al taberei, rămasă singură în noaptea de iarnă, până când presiunea devine insuportabilă și nu mai pot, încep să strig după ajutor, fac semne cu mâinile în fața camerei de supraveghere și apoi mă rostogolesc de pe o parte pe alta, apăsându-mi pieptul de marginile reci de metal ale patului, lovind cu pumnul în pernă, plină de frustrare și furie, până ce ușa se izbește de perete și intră Claire, urmată îndeaproape de un soldat uriaș, care își acoperă instant nasul cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Claire, deși mirosul îi spune tot ce e de știut.

— Ah, rahat, mormăie soldatul.

— Exact, icnesc eu.

— Minunat. Pur și simplu minunat, spune Claire aruncând pătura și cearșaful pe podea și făcându-i semn soldatului să o ajute. Frumoasă treabă, domnișorico. Sper că ești mândră de tine.

— Nu încă, murmur.

— Ce faci? urlă Claire la soldat.

Au dispărut ochii blânzi și vocea caldă.

— Ajută-mă cu astea.

— Cu ce să vă ajut, doamnă?

Are un nas turtit și ochi foarte mici și o frunte bombată la mijloc. Burta îi atârână peste curea și are pantalonii prea scurți. E uriaș, are cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme mai mult decât mine.

Nu contează.

— Ridică-te, se răstește Claire la mine. Haide. Trage-ți picioarele sub tine.

Mă ia de un braț, soldatul Jumbo de celălalt braț și împreună mă dau jos din pat. Fața pocită a soldatului e schimonosită de repulsie.

— Ah, la dracu', e peste tot, se vaită încet.

— Nu cred că pot să merg, îi spun lui Claire.

— Atunci o să te fac să te târăști, mârâie ea. Ar trebui să te las așa. E metafora perfectă.

Mă târăsc pe culoar, două uși mai încolo, la duș. Soldatul uriaș tușește și icnește, Claire bombăne, iar eu îmi cer scuze în timp ce ea îmi scoate salopeta albă și i-o aruncă soldatului, spunându-i să aștepte afară.

— Nu te sprijini de *mine*. Sprijină-te de *perete*, îmi ordonă aspru.

Îmi tremură genunchii. Mă prind de perdeaua de la duș ca să mă țin dreaptă; nu mi-am mai folosit picioarele de o lună.

Ținându-mă cu o mână de brațul stâng, Claire mă împinge sub duș, lăsându-se pe spate ca să nu se ude. Jetul e rece. Nu s-a deranjat să potrivească temperatura. Apa rece care îmi lovește corpul e ca o alarmă declanșată care mă trezește dintr-o lungă hibernare de iarnă, așa că iau dușul din perete și îi spun lui Claire că mă descurc, pot să stau în picioare, poate pleca.

— Ești sigură? mă întreabă continuând să mă țină de mână.

— Destul de sigură.

Trag de țeava cu toată forța pe care o am. Țeava cedează cu un sunet metalic ascuțit și apa rece țâșnește cu un mârâit din perete. Ridic brațul stâng, alunecându-i lui Claire printre degete, apoi o prind de încheietură și mă rotesc spre ea ca să dau amploare loviturii și o izbesc cu capătul zimțat al țevii în gât.

Nu eram sigură că puteam rupe o țeava de oțel cu mâinile goale, dar eram destul de sigură.

Eram „optimizată”.

67

Claire se împleticește cu sângele curgându-i din rana de doi centimetri de la gât. Nu mă surprinde faptul că nu am omorât-o, presupuneam că și era fusesse „optimizată”, dar

sperasem să am noroc și să-i retez carotida. Bâjbâie prin buzunarul halatului după dispozitivul cu care mă poate ucide. Am anticipat asta. Arunc de-o parte țeava ruptă, apuc bara perdelei de la duș, o smulg din perete și o izbesc în cap cu ea.

Lovitura abia dacă o face să se clatine, într-o milisecundă, mai rapid decât pot ochii mei să urmărească mișcarea, are capătul barei în mână. Îi dau drumul într-o jumătate de milisecundă, și atunci când Claire smucește, nu e nimic la celălalt capăt, așa că se lovește de peretele din spatele ei, cu o forță suficient de mare cât să crape faianța. Mă îndrept spre ea. Rotește bara în aer țintind capul meu, dar anticipasem și mișcarea asta, a doua, dacă e să le număr, când repetasem totul în minte în miile de ore tăcute sub lumina constantă.

Apuc celălalt capăt al barei care se apropie de mine, mai întâi cu mâna dreaptă, apoi cu stânga și, cu picioarele depărtate pentru a obține echilibrul și forța necesare să-i zdrobesc traheea, o izbesc cu tija în gât.

Fetele noastre sunt la o distanță de câțiva centimetri. Sunt suficient de aproape de ea cât să-i simt respirația cu miros de cianură care-i iese printre buzele întredeschise.

Îmi cuprinde ambele mâini, împingând înapoi, în timp ce eu împing înainte. Podeaua e alunecoasă; eu sunt desculță, ea nu; o să-mi pierd avantajul înainte să leșine. Trebuie să o dobor – rapid.

Îmi strecur piciorul pe după glezna ei și o pun la pământ. Perfect: se prăbușește pe podea, iar eu o urmez.

Aterizează pe spate. Eu aterizez pe burta ei. O țin strâns cu genunchii și-i înfig cu putere tija în gât.

Și deodată ușa se trânteste de perete și năvălește greoi soldatul Jumbo[25] cu arma în mână, urlând incoerent, încă trei minute și luminile ochilor lui Claire pălesc, dar nu e suficient și știu că trebuie să-mi asum un risc. Nu-mi plac riscurile, niciodată nu mi-au plăcut, dar tocmai am învățat să le accept. Unele lucruri le poți alege, altele nu, cum a fost cazul Soldatului Crucifix al lui Sullivan sau cazul lui Teacup, sau cum a fost când m-am întors după Zombi și Nugget pentru că dacă nu m-aș fi întors ar fi însemnat că nu mai exista nimic care să conteze, nici viața, nici timpul, nici promisiunile.

25 *Jumbo* (în lb. engleză în text) – uriaș.

Iar eu trebuie să-mi țin o promisiune.

Arma lui Jumbo: cel de-al 12-lea sistem o fixează și mii de roboți încep să lucreze la intensificarea mușchilor, tendoanelor și nervilor mâinilor, ochilor și creierului meu pentru a neutraliza amenințarea. Într-o microsecundă, obiectivul este identificat, informația procesată, metoda stabilită.

Jumbo nu are nicio șansă.

Atacul are loc mai rapid decât poate să proceseze creierul lui neoptimizat. Mă îndoiesc că vede bara perdelei de duș repezindu-i-se spre mână. Arma zboară prin încăpere. Se întoarce într-o parte, spre armă, în timp ce eu mă întorc în direcția opusă, spre toaletă.

Capacul bazinului este din ceramică solidă. Și e greu. Aș putea să-l omor, dar nu o fac. Însă îl pocnesc suficient de tare în cap cât să rămână la pământ destul de mult timp.

Jumbo cade. Claire se ridică, îi aruncă capacul în cap. Ridică un braț ca să blocheze proiectilul. Auzul meu îmbunătățit aude sunetul osului frânt în momentul coliziunii. Dispozitivul argintiu pe care-l avea în mână cade zdrăngănind pe podea. Se apleacă să-l ia în timp ce eu pășesc spre ea. O pocnesc cu piciorul în mâna întinsă și dau un șut dispozitivului până în celălalt capăt al încăperii.

„Gata.”

Iar ea știe asta. Se uită pe deasupra țevii pistolului ațintit spre fața ei – dincolo de gaura micuță umplută cu nimicnicia imensă – în ochii mei, cu ochii ei iarăși blânzi și-mi spune cu vocea redevenită blândă, nenorocita:

— Marika...

Nu. Marika era înceată, slabă, sentimentală, prostuță. Marika era o fetiță care se agăța de vise, care privea neajutorată timpul rămas în urmă, clătinându-se pe marginea prăpastie! fără fund, expunându-se dincolo de zidurile fortăreței pe care și-o construise prin promisiunile pe care nu le va putea împlini niciodată. Dar o să-i împlinesc ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Claire, bestia care o dezbrăcase și o botezase cu apa rece care încă mai curgea din țeava smulsă. O să țin promisiunea făcută de Marika. Marika e moartă, iar eu am să-i țin promisiunea.

— Numele meu e Ringer. Apăs pe trăgaci.

Jumbo ar trebui să aibă un cuțit la el. Face parte din echipamentul standard al tuturor soldaților. Îngenunchez lângă corpul lui inconștient, scot cuțitul din teacă și, cu grijă, îi scot dispozitivul minuscul inserat în apropierea șirei spinării, la baza craniului. Mi-l strecor în gură, între obraz și gingie.

Acum al meu. Nu simt niciun pic de durere când fac incizia și din locul respectiv se preling doar câteva picături de sânge. Miniroboti pentru amortirea simțurilor. Miniroboti pentru repararea daunelor. De aceea Claire n-a murit când i-am înfipt o țeava în gât. După primul șuvoi, sângerarea s-a oprit rapid.

Și tot de aceea, după șase săptămâni în care am stat numai întinsă pe pat, hrânindu-mă foarte puțin, acum, după un efort imens de activitate fizică, nici măcar nu mi s-a tăiat răsuflarea.

Inserez micul dispozitiv pe care l-am scos din mine în ceafa lui Jumbo. „Găsește-mă acum, comandant Jigodie.”

Iau o salopetă nouă din teancul de sub chiuvetă. Încălțări: Claire are picioarele prea mici, iar Jumbo mult prea mari. O să mă ocup mai târziu de încălțăminte. Totuși, haina de piele a puștiului ar putea să-mi folosească. Geaca atârnă pe mine ca o pătură, dar îmi plac mânecile largi.

Am uitat ceva. Arunc o privire de jur împrejurul încăperii. Dispozitivul de ucidere, asta e. În timpul busculadei i s-a crăpat ecranul, dar încă funcționează. Deasupra butonului verde pâlpâie un număr. Numărul meu. Îmi trec degetul mare peste ecran și apar o mulțime de numere, sute de secvențe reprezentând fiecare soldat din bază. Mă reîntorc la numărul meu, îl ating și apare o hartă cu poziția exactă a implantului meu. Măresc imaginea și ecranul se umple de puncticele verzi strălucitoare: poziția fiecărui soldat cu implant din toată baza. Bingo.

Și șah mat. Cu o mișcare a degetului pot selecta toate numerele. Butonul de sub ecran se aprinde. Dacă mai apăs o dată, toți soldații sunt neutralizați, dispar. Și o pot șterge.

Pot face asta dacă sunt dispusă să calc peste cadavrele a câteva sute de ființe umane nevinovate, copii care sunt victime în aceeași măsură ca și mine, a căror singură vină este pă-

catul de a spera. Dacă plata păcatului este moartea, atunci virtutea este un viciu acum: unui copil flămând, lipsit de apărare, rățăcit într-un lan de grâu, i se oferă adăpost. Un soldat rănit imploră ajutor din spatele unor lăzi frigorifice. O fetiță împușcată din greșeală este adusă dușmanilor pentru a fi salvată.

Și nu știu ce este mai inuman: ființele extraterestre care au creat această lume nouă sau ființa umană care ia în considerare, fie și numai pentru o clipă, posibilitatea de a apăsa pe buton.

Trei grămezi mari de puncte staționare în partea dreaptă a ecranului: dorm. La margine, câțiva indivizi izolați: santinelele. Două puncte în mijloc: al meu în ceafa lui Jumbo și al lui la mine în gură. Alte trei sau patru puncte foarte aproape, la același etaj: cei bolnavi și răniți. Un etaj mai jos, la terapie intensivă, strălucește un singur punct. Așadar: cazarma, punctele de observație, spitalul. Două santinele păzesc clădirea magaziei. N-am nevoie să-mi dau cu presupusul cine or fi. O să aflu în câteva minute.

„Haide Razor, să mergem. Mai am o singură promisiune de îndeplinit.”

Privesc șuvoiul de apă curgând prin țeava distrusă.

69

— Tu te rogi? m-a întrebat Razor după o seară obositoare de șahball, în timp ce strângea piesele și tabla de joc.

Am dat din cap că nu.

— Tu?

— Normal că da, a clătinat el din cap cu emfază. Nu există atei în tranșee, nu-i așa?

— Tata era.

— Ce, o tranșee?

— Un ateu.

— Am înțeles, Ringer.

— De unde știai că tata era ateu?

— Nu știam.

— Și atunci de ce m-ai întrebat dacă era o tranșee?

— Nu te-am întrebat, a zis el zâmbind, glumeam doar. Ori-cum, înțeleg ce vrei să faci. Ce mă deranjează e că nu înțeleg

de ce. Adică, nu încerci să fii amuzantă, dar parcă vrei să demonstrezi că ești superioară. Și nu ești, nici amuzantă, nici superioară. De ce nu te rogi?

— Nu-mi place să-l pun pe Dumnezeu în situații delicate.

A ridicat regina și s-a uitat atent la fața ei.

— Te-ai uitat vreodată la asta? E destul de înfricoșătoare, nenorocita.

— Mie mi se pare că arată maiestuos.

— Arată ca profa mea din clasa a treia, mai mult bărbat decât femeie.

— Adică?

— Adică, știi tu, mai mult bărbat decât femeie.

— E doar fioroasă. Ca orice regină războinică.

— Cine, profa mea dintr-a treia?

S-a uitat fix la mine, parcă abia așteptând.

— Scuze, am mai făcut gluma asta o dată, super gafă, a zis el, punând piesa la loc în cutie. Bunică-mea făcea parte dintr-un cerc de rugăciune. Știi ce-i ăla un cerc de rugăciune?

— Da.

— Pe bune? Credeam că ești atee.

— Tata era ateu. Și ce-i cu asta? De ce un ateu n-ar ști ce înseamnă cercurile de rugăciune la fel cum un credincios știe ce este evoluționismul?

— Știu ce este, am înțeles, a zis el gânditor, fixându-mă în continuare cu ochii lui negri. Auzi, aveai vreo cinci sau șase ani când câteva rude au observat cu încântare ce fetiță serioasă ești tu și, de atunci încoace, ai impresia că seriozitatea e atrăgătoare, nu-i așa?

— Ce se întâmpla în cercurile de rugăciune? l-am întrebat, încercând să-l aduc înapoi la subiect.

— Aha! Deci nu știi ce înseamnă!

A lăsat cutia și s-a întins mai confortabil în pat. Fundul lui îmi atingea acum coapsa. Mi-am tras piciorul, sperând că nu observase.

— Îți spun eu ce se întâmpla. Se-mbolnăvise câinele bunică-mii. Genul ăla de câine de poșetă care mușcă pe toată lumea și trăiește cam douăzeci și cinci de ani, mușcând oamenii. În rugăciunea ei îi cerea lui Dumnezeu să-l salveze pe câinele ăla mic și rău, ca să poată să muște și mai mulți oameni. Jumătate dintre bătrânelele din cerc erau de acord cu

rugăciunea, cealaltă jumătate, nu. N-am prea înțeles de ce. Adică, un Dumnezeu care nu iubește câinii nu ar putea să fie Dumnezeu. Oricum, a fost o mare dezbatere pe tema risipirii rugăciunii, ceea ce a dus la o discuție despre posibilitatea de a irosi o rugăciune și totul a degenerat într-o ceartă despre Holocaust. Deci, în cinci minute s-a ajuns de la un câine de poșetă agresiv, la Holocaust.

— Și ce s-a întâmplat, s-au rugat pentru câine?

— Nu, s-au rugat pentru sufletele celor ce au trecut prin Holocaust și a doua zi a murit câinele.

A dat din cap gânditor.

— Bunică-mea s-a rugat pentru el, s-a rugat în fiecare seară. Și ne-a zis și nouă, nepoților, să ne rugăm. Așa că m-am rugat pentru câinele ăla care m-a terorizat, care mă ura și care mi-a făcut asta, a zis el, ridicându-și pantalonul și arătându-mi gamba. Vezi cicatricea asta?

— Nu, am dat eu din cap.

— Ei bine, e-acolo, a zis el trăgându-și la loc pantalonul, fără să-și ia piciorul de pe pat. Așa că după ce a murit i-am zis bunică-mii: „M-am rugat foarte tare și Flubby tot a murit. Crezi că Dumnezeu mă urăște?”

— Și ea ce-a zis?

— O tâmpenie despre cum Dumnezeu de fapt îl voia pe Flubby în cer, ceea ce pentru mintea mea de la șase ani era imposibil de înțeles. Există în rai câini mici și răi? Nu se presupunea că acolo e frumos? M-am gândit mult timp la asta. Adică, în fiecare noapte când îmi spuneam rugăciunea, chiar mă întrebam dacă vreau să ajung în rai și să-mi petrec eternitatea cu Flubby. Așa că am hotărât că trebuie să fie în iad. Altfel, toată teologia se ducea la dracu.

Și-a petrecut mâinile lungi în jurul genunchiului ridicat de care acum își sprijinea bărbia, privind în gol. Se-ntorsese într-un timp în care întrebările unui băiețel despre rugăciune, rai și Dumnezeu încă mai însemnau ceva.

— Am spart o ceașcă odată, a continuat. Mă jucam pe lângă porțelanurile de la nunta mamei și am atins o ceșcuță dintr-un set de ceai. Nici măcar nu s-a spart de tot, a căzut pe podea și-a crăpat.

— Podeaua?

— Nu, nu podeaua, cea...

A făcut ochii mari de uimire.

— Ai făcut cumva aceeași...? a zis el, ridicând un deget spre mine.

Am dat din cap.

— Aha! Acum te-am prins. Un moment de jovialitate din partea lui Ringer, Regina războinică.

— Fac glume tot timpul, i-am zis.

— Da, dar sunt atât de subtile că numai oamenii deștepți le înțeleg.

— Ceașca, am zis înghiontindu-l.

— Deci, am crăpat prețioasa ceșcuță de porțelan a mamei. O pun la loc în dulap, cu partea crăpată în spate sperând să nu observe, deși știu că e doar o chestiune de timp până o vede și sunt terminat. Știi la cine m-am dus pentru ajutor?

Deja îmi dădusem seama unde mergea cu povestea.

— La Dumnezeu, i-am zis fără să mă gândesc prea mult.

— La Dumnezeu. M-am rugat la Dumnezeu să o țină pe mama departe de ceașca aia. Pentru tot restul vieții. Sau cel puțin până plecam la facultate. Apoi m-am rugat să vindece ceașca. E Dumnezeu, nu-i așa? Poate să vindece oameni – ce-nseamnă pentru el o ceșcuță nenorocită făcută în China?

Asta era soluția optimă și la El despre asta e vorba mereu, soluții optime.

— A găsit ceașca.

— Clar că a găsit ceașca.

— Mă mir că încă te mai rogi, după treaba cu Flubby și ceașca.

— Nu asta-i ideea, a zis el, clătinând din cap.

— Există o idee?

— Dacă mă lași să termin povestea o să vezi că da, există o idee. Și anume: *după* ce a găsit ceașca și *înainte* să-mi dau eu seama că a găsit-o, a înlocuit-o. A comandat o ceașcă nouă și a aruncat-o pe cea veche. Într-o duminică dimineată când cred că deja mă rugam de vreo lună, m-am dus la dulap ca să le demonstrez celor de la cercul de rugăciune că nu există rugăciuni risipite, și-am văzut-o.

— Ceașca cea nouă, am zis și Razor a dat din cap. Dar tu nu știai că maică-ta o înlocuise.

Și-a ridicat mâinile în aer.

— E un miracol în toată regula! Ce-a fost crăpat acum nu mai e crăpat! Ce era spart a fost reîntregit! Dumnezeu există! Aproape că am făcut pe mine de emoție.

— Ceașca fusese vindecată, am zis eu încet.

Privirea lui întunecată m-a pătruns, iar mâna lui mi-a atins genunchiul. M-a strâns ușor. Pac-pac. Da.

70

În baie torentul devine un râu, râul devine pârâu, iar pârâul ajunge un firicel anemic. Apa se oprește și inima îmi bate din ce în ce mai tare. Începuse să mă ia paranoia. Trecuse ră parcă o sută de ani de când așteptam ca apa să se oprească, era semnalul lui Razor că putem începe. Holul e pustiu. Știu asta deja, mulțumită dispozitivului de urmărire. Și știu și exact unde merg.

Scări. Mai cobor un etaj. O ultimă promisiune. Mă opresc suficient cât să-mi strecur arma lui Jumbo în buzunarul hainei, apoi mă arunc pe ușă și încep să alerg pe coridor. Chiar în fața mea se află cabinetul asistentelor. Alerg direct spre el și observ una dintre asistente cum se ridică de pe scaun.

— Păzea! strig. O să explodeze!

Trec pe lângă recepție și alerg spre ușile batante care dau spre salon.

— Hei! strigă asistenta. N-ai voie acolo!

„Când ești gata, Razor.”

Asistenta apasă butonul de panică de pe birou, dar nu mai contează. Trec prin uși cu viteza maximă și rup ambele balamale.

— Stai pe loc! urlă după mine.

Mi-a mai rămas de trecut doar coridorul, dar n-am cum să scap. Am fost eu optimizată, dar nu pot să depășesc un glonț. Alunec rapid și mă opresc. „Razor, pe bune, ar cam fi timpul.”

— Mâinile la ceafă! Acum! strigă încercând să-și recapete suflul. Perfect. Acum vino spre mine, *cu spatele*, încet.

Mă conformez și mă las ghidată de sunetul vocii ei. Îmi ordonă să mă opresc și mă opresc. Nu mă mișc, dar roboții din mine se mișcă. Poziția ei este fixă. Nici măcar nu trebuie să o văd, știu exact unde e. Microprocesorul și-a tri-

mis microroboții în sistemul meu muscular și nervos, gata să acționeze când va fi cazul. Iar atunci, nici nu va trebui să mă gândesc la ce e de făcut. Microprocesorul o să controleze totul. Dar n-o să datorez chiar totul celui de-al 12-lea sistem, ideea de a lua haina lui Jumbo fusese a mea. Ceea ce-mi amintește:

- Încălțăminte, mormăi.
- Ce-ai zis? mă-ntreabă asistenta cu voce tremurândă.
- Ce număr porți? îmi trebuie niște încălțăminte.
- Ce?

Microprocesorul s-a declanșat cu superviteză. Corpul meu nu se mișcă imediat, dar oricum se mișcă de două ori mai repede decât ar fi necesar. Bag mâna dreaptă în buzunarul hainei unde am strecurat cuțitul cu lama de 25 al lui Jumbo, mă întorc spre stânga și arunc. Cade. Îi scot cuțitul din gât, bag lama plină de sânge în mânăca stângă și mă uit la ce are-n picioare, încălțăminte albă cu talpa groasă ca toate asistentele. Sunt c-un număr mai mare dar aia e, sunt buni.

Ajung la capătul coridorului și intru în prima cameră din dreapta. E întuneric, dar ochii mei au fost optimizați și-o văd perfect, întinsă în pat, dormind. Sau poate e sedată. Va trebui să-mi dau seama.

- Teacup? Sunt eu, Ringer.

Genele ei dese și negre flutură. Sunt atât de surescitată, încât pot să jur că aud cum perișorii lor mișcă aerul. Șoptește, fără să deschidă ochii, ceva ce o ureche obișnuită nu ar auzi, dar microroboții auditivi transmit informația microprocesorului, care la rândul lui o trimite mai departe, în colicului inferior, centrul auditiv al creierului.

- Tu ești moartă.
- Nu mai sunt, îi spun, și nici tu.

71

Geamul de lângă pat tremură-n ramă. Podeaua se mișcă. O lumină puternică, portocalie umple camera, urmată de un zgomot asurzitor și-o peliculă fină de var ce coboară din tavan. Secvența se repetă, încă o dată. Și încă o dată. Razor a atacat depozitul de arme.

- Teacup, trebuie să mergem.

Îi trec o mână pe după cap și o ridic ușor.

— Unde să mergem?

— Cât mai departe de-aici.

Ținând-o de ceafă cu o mână, o lovesc în frunte cu cealaltă. Cantitate exactă de forță, nici mai mult nici mai puțin. Se mai aude o explozie în timp ce explozibilul din depozit continuă să se detoneze. Deschid geamul c-un picior și aerul rece invadează camera. Stau cu fața spre pat și o țin pe Teacup la piept. Microprocesorul își dă seama ce vreau să fac. Sunt două etaje până jos. Microroboții din mine se grăbesc spre oasele și tendoanele din picioare, glezne, gambe, genunchi și pelvis. Sărim. Mă întorc în timp ce cădem, la fel ca o pisică alunecând de pe masă. Aterizăm în siguranță, la fel ca o pisică, doar că din cauza impactului capul lui Teacup mă lovește puternic sub bărbie. În fața noastră este spitalul, în spate arde depozitul de muniții, iar în dreapta, exact unde Razor a zis că o să fie, este un Dodge negru M882.

Deschid portiera, o așez pe Teacup în scaunul din dreapta și sar la volan, demarez prin parcare și trag tare de volan stânga ca să o iau spre nord, către pista de aterizare. Se-aude o sirenă. Reflectoare, în oglinda retrovizoare văd vehicule de urgență grăbindu-se către depozitul în flăcări. Pompierii o să aibă probleme serioase pentru că *cineva* a oprit stația de pompare a apei.

Încă un viraj la stânga și drept înainte se văd siluetele greoaie ale elicopterelor Black Hawk, strălucind ca niște gândaci negri în lumina aspră a reflectoarelor. Strâng de volan și trag aer în piept – urmează partea cea mai dificilă. Dacă Razor nu a răpit un pilot, ne-a luat dracu’.

Nouăzeci de metri mai încolo văd pe cineva sărind din elicopter. Poartă o haină-mblănită și agită o pușcă de asalt. Și chiar dacă fața nu i se prea vede de glugă, zâmbetul ăla l-aș recunoaște oriunde. Sar din M882.

— Salut, zice Razor.

— Unde-i pilotul?

— Eu am adus ce trebuia, tu? îmi zice el arătând cu capul spre cabină.

O scot pe Teacup din mașină și sărim în elicopter. Un tip îmbrăcat doar într-un tricou verde și o pereche de boxeri asortați stă în spatele manșei. Razor se strecoară pe scaunul copilotului.

— Dă-i drumul, locotenente Bob, îi spune el rânjind. Ah, unde-mi sunt manierele: Ringer, el e locotenentul Bob. Locotenente Bob, ea e Ringer.

— Treaba asta nu are cum să meargă, zice locotenentul Bob. Or să ne urmărească cu tot ce au.

— Mda? Ce-i asta? Întreabă Razor ridicând o mână de fire electrice încurcate.

— Nu știi, zice pilotul dând din cap și cu buzele vinete de frig.

— Nici eu nu știi, dar mi se pare că sunt destul de importante pentru buna funcționare a unui elicopter.

— Nu înțelegi...

Razor se apleacă spre el și dintr-o dată nu mai e deloc amuzant. Ochii lui întunecați ard și forța pe care am simțit-o în el încă de la început iese la iveală cu o ferocitate care mă face să tresar.

— Ascultă-mă, extraterestru nenorocit, pornește drăcia asta zburătoare CHIAR ACUM sau...

Pilotul își pune mâinile pe genunchi și se uită direct

Înainte. Pe lângă faptul de a urca nevăzuți în elicopter, cea mai mare grijă a mea era să-l facem pe pilot să coopereze. Mă aplec spre Bob, îl apuc de încheietură și-i îndoii degetul mic pe spate.

— Ți-l rup, îi promit.

— Fă-o!

I-l rup. Scrâșnește din dinți și își mușcă buza. Dă din picioare și ochii i se umplu de lacrimi. Asta nu trebuia să se întâmple. Îmi apăs degetele pe ceafa lui și mă întorc către Razor.

— Are cip. Nu e unul dintre ei.

— Da, și tu cine dracului ești? Îmi zice pilotul.

Scot dispozitivul de urmărire din buzunar. Spitalul și depozitul sunt înconjurat de o grămadă de puncte verzi. Și mai sunt trei puncte care sclipesc pe pistă.

— Tu ți l-ai scos, îi spun lui Razor.

— Și l-am lăsat sub pernă, zice el, dând din cap. Ți-ai lăsat planul. Ți-ai lăsat sub pernă, zice el, dând din cap. Ți-ai lăsat planul. Ți-ai lăsat sub pernă, zice el, dând din cap. Ți-ai lăsat planul? mă întreabă ușor panicat.

— Ține-l bine, spun eu și scot cuțitul.

Razor înțelege imediat ce vreau să fac, îl prinde pe locotenentul Bob și-l ține nemișcat. Bob nu opune cine știe ce

rezistență. Mi-e teamă să nu intre în stare de șoc. Dacă face asta, s-a terminat.

Nu e destulă lumină și Razor nu poate să-l țină perfect nemișcat așa că îi spun lui Bob să se calmeze ca nu cumva să-i ating coloana și să-l las și paralizat, nu doar cu un deget rupt. Scot cipul și îl arunc pe asfalt.

— Nu sunt dușmanul, îi spun, și nu am ajuns ca Dorothy. Sunt la fel ca și tine.

— Doar că mai bună, zice Razor uitându-se pe geam. Ăăăă, Ringer...

Îi văd. Lumina farurilor întinzându-se ca o pereche de stele pe punctul de a deveni supernove.

— Vin, îi spun lui Bob, și când or să ajungă aici or să ne omoare pe toți. Inclusiv pe tine. N-or să te creadă și or să te omoare.

Bob se uită fix la mine, lacrimi de durere scurgându-i-se pe față.

— Trebuie să ai încredere în mine, îi spun.

— Sau o să-ți mai rupă un deget, adaugă Razor.

Respiră sacadat și tremură incontrollabil ținându-se de mâna rănită în timp ce sângele i se scurge de pe gât și se îmbibă în gulerul tricoului.

— N-avem nicio speranță, șoptește, or să ne doboare de cum decolăm.

Din instinct mă aplec și-i pun mâna pe obraz. Devine foarte liniștit. Nu înțeleg de ce l-am atins și ce-o să se întâmple acum că l-am atins, dar simt ceva deschizându-se-n mine, ca un mugure ce-și lasă petalele delicate să iasă spre soare. Mi-e foarte frig, dar gâtul parcă mi-a luat foc și degetul mic de la mâna dreaptă tresare pe ritmul inimii mele. Durerea îmi umple ochii de lacrimi. Durerea *lui*.

— Ringer, se răstește Razor, ce dracului faci?

Îmi transmit căldura omului pe care îl ating. Stăvilesc focul, îi îmbrățișez durerea, îi domolesc frica. Respirația lui revine la normal. Corpul i se relaxează.

— Bob, chiar trebuie să mergem, îi spun.

Două minute mai târziu o luăm din loc.

În timp ce ne ridicăm, camionul frânează brusc. Din el se dă jos un bărbat înalt cu fața ascunsă de umbră, dar îi văd ochii, luminoși și duri ca ai unui corb din pădure, albaștri strălucitori, nu negri ca ai corbului, îi văd zâmbetul și zâmbetul acela mic și ferm mi se pare un truc făcut de luminile și umbrele ce-mi joacă în fața ochilor.

— Ține-ne sub radar, îi ordon lui Bob.

— Unde mergem?

— Spre sud.

Elicopterul cabrează și pământul se îndepărtează cu repeziciune. Văd depozitul arzând, girofarurile mașinilor de intervenție și recruții adunându-se ca furnicile. Trecem peste un râu și apa neagră strălucește în lumina încă prezentă a reflectoarelor. În spatele nostru tabăra pare o oază de lumină în deșertul de întuneric al iernii. Înaintăm în întuneric zburând la doi metri deasupra copacilor.

Trec pe scaunul de lângă Teacup, îi sprijin capul de pieptul meu și-i dau părul într-o parte de pe gât. Sper că e ultima dată când trebuie să fac asta. După ce termin, distrug cipul cu mânerul cuțitului.

— Cum e? se aude vocea lui Razor prin căști.

— E bine, cred.

— Și tu?

— Sunt bine.

— Răni?

— Minore. Tu?

— Proaspăt ca-n prima zi.

O așez ușor pe Teacup la locul ei, mă ridic și încep să caut parașutele. Razor vorbește în continuare în timp ce verific echipamentul.

— Ai ceva ce vrei să îmi spui, de exemplu, nu știi: „Mulțumesc, Razor, că m-ai salvat de la o viață de sclavie la extraterestri, deși ți-am dat un pumn în gât și în general m-am purtat ca o idioată?” Ceva de genul ăsta? Știi, n-a fost chiar ușor – toate codurile alea ascunse în jocuri tâmpite, pusul laxativelor în budinci, plantatul de explozive, furat de camioane și răpit de piloți cărora tu să le rupi degetele. Poate, nu știi, ai putea să zici: „Hei, Razor, nu m-aș fi descurcat fără tine. Ești cel mai

tare”. Nu neapărat cuvânt cu cuvânt, dar ceva de genul ăsta care să surprindă ideea de ansamblu.

— De ce ai făcut toate astea, l-am întrebat, ce te-a făcut să ai încredere în mine?

— Ce-ai zis în ziua aia despre copii – transformatul copiilor în bombe. M-am interesat puțin și, înainte să-mi dau seama despre ce e vorba, m-am trezit în scaunul din Țara Minunilor de unde m-au dus la comandant și ăsta a început să mă ia la tot soiul de întrebări despre ceva ce *tu* ai spus, după care mi-a ordonat să nu mai vorbesc cu tine pentru că nu putea să-mi ordone să nu mai *ascult* și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât devenea mai împutșită treaba. Adică. Ei ne antrenează să omoram infectați după care bagă explozibil extraterestru în copii. Cine sunt băieții buni aici? După care am început să mă întreb: cine sunt *eu* aici? A devenit foarte angoasant, o adevărată criză existențială. Dar ceea ce m-a lămurit până la urmă a fost matematica.

— Matematica?

— Da. Matematica. Nu sunteți voi, asiaticii, cu toții buni la matematică?

— Nu fi rasist. Iar eu sunt numai trei sferturi asiatică.

— Trei sferturi. Vezi? *Matematică*. E vorba de-o adunare simplă. OK, să zicem că avem noroc și le luăm programul Țara Minunilor – chiar și extraterestrii mega inteligenți dau rateuri din când în când, nimeni nu-i perfect. Dar noi nu doar le furăm Țara Minunilor. Avem și bombele lor, implanturile de urmărire și ucidere, sistemele lor super sofisticate de nanoboți, la dracu’, avem chiar și tehnologia cu care putem să-i detectăm *noi pe ei*. Care-i treaba! Avem mai multe arme ca ei! Dar ceea ce m-a convins definitiv a fost ziua aia când te-au optimizat pe tine și Vosch a recunoscut că ne-au mințit în legătură cu organismele atașate de creierul uman. Incredibil!

— Pentru că dacă asta e o minciună...

— Atunci totul este o minciună.

Sub noi pământul părea acoperit de o pătură albă. Orizontul era imperceptibil, pierdut undeva în întuneric. *Totul este o minciună*. M-am gândit la tatăl meu mort care-mi spunea că acum le aparțin lor. Instinctiv, am strâns în mâna mea mâna micuță a lui Teacup: *adevăr*.

— Sunt confuz, îl aud pe Bob zicând în căști.

— Relaxează-te, Bob, spune Razor. Hei, Bob, nu așa îl che-
ma și pe maiorul de la Tabăra Haven? Care-i treaba cu ofițe-
rii și numele Bob?

Sună o alarmă, îi dau drumul de mână lui Teacup.

— Ce se întâmplă? întreb, aplecându-mă în față.

— Avem musafiri, răspunde Bob. In spate.

— Elicoptere?

— Negativ. F15. Trei avioane.

— Cât timp mai avem până ne au în raza de atac?

Clatină din cap. În ciuda frigului, are tricoul lac de transpi-
rație. Fața îi strălucește de sudoare.

— Între cinci și șapte.

— Ridică-ne, îi spun, altitudine maximă.

Iau două parașute și una i-o arunc lui Razor pe genunchi.

— Sărim? mă întrebă.

— Nu putem să ne luptăm cu ei și nici nu-i putem depăși
la manevre. Tu ești cu Teacup. Salt în tandem.

— Eu sunt cu Teacup? Păi, tu cu cine ești?

— Eu nu sar, zice Bob, uitându-se la cealaltă parașută din
mâna mea. Nu sar, spune din nou, în caz că nu l-am fi auzit
sau înțeleș.

Niciun plan nu e perfect. Mă așteptam la un Bob Amuțitor
cea ce însemna că aveam tot dreptul să-l omor înainte să
sărim din elicopter. Acum devenise complicat. Nu l-am omor-
rât pe Jumbo din același motiv pentru care nu vreau să-l
omor pe Bob. Omori destui ca Jumbo, ucizi destui ca Bob și
ajungi la fel precum cei care îndeasă bombe pe gâtul co-
pilașilor.

Dau din umeri ca să-mi ascund nehotărârea.

— Atunci cred c-o să te prăjești, îi spun aruncându-i pa-
rașuta pe genunchi.

Suntem la o mie cinci sute de metri. Cerul întunecat, pă-
mântul întunecat, nu se vede orizontul, doar întuneric. Fun-
dul celei mai negre mări.

— Parașuta ta unde e? mă întrebă Razor, uitându-se în
ecranul radarului.

— Poți să-mi dai un avertisment de șaiszeci de secunde
înainte să intrăm în raza lor? îl întreb pe Bob care dă din cap
că da în timp ce Razor repetă întrebarea.

— E vorba de matematică, îi răspund, și la asta măcar pe trei sferturi mă pricep foarte bine. Dacă noi suntem patru și ei iau ca țintă două parașute înseamnă că măcar unul dintre noi rămâne la bord. Unul sau poate doi dintre ei or să urmărească în continuare elicopterul cel puțin până îl doboară. Și așa o să câștigăm timp.

— Și de ce crezi că or să urmărească elicopterul?

— Eu așa aș face, îi zic, ridicând din umeri.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebarea cu parașuta.

— Ne apelează, spune Bob, ne ordonă să aterizăm.

— Să se ducă dracului, zice Razor și începe să mestece o gumă. E rău să-ți plesnească timpanul, zice bătându-se peste ureche.

Bagă hârtia de la gumă în buzunar, observă că mă uit la el și zâmbește.

— N-am observat niciodată cât gunoi era în lume până n-a mai fost cine să-l strângă, îmi explică. Pământul e responsabilitatea mea.

— Șaizeci de secunde, ne anunță Bob.

Îl trag pe Razor de haină. *Acum*. Se uită la mine.

— Unde dracului e parașuta ta? mă întreabă, încet și foarte clar. Îl ridic din scaun cu o singură mână. Chicotește de surprindere și se lasă în spate. Mă duc lângă el și îi scot centura lui Teacup.

— Patruzeci de secunde.

— Cum o să te găsim? strigă Razor de lângă mine.

— Duceți-vă spre foc.

— Care foc?

— Treizeci de secunde.

Deschid ușa și aerul care intră dintr-o dată în cabină îi dă lui Razor gluga jos de pe cap. O iau pe Teacup și i-o pun în brațe.

— Să n-o lași să moară.

— Promit, zice el dând din cap. Îți promit.

— Mulțumesc, Razor, îi spun, pentru tot.

Se apleacă și mă sărută apăsând pe gură.

— Să nu mai faci asta niciodată, îi spun.

— De ce? Pentru că ți-a plăcut sau pentru că nu ți-a plăcut?

— Și una și alta.

— Cinsprezece secunde.

Razor o ia pe Teacup pe umăr, prinde cablul de siguranță și se lasă pe spate până când călcâiele lui ating patina elicopterului, în ușa, siluetele lor – băiatul ținând pe umăr un copil, o mie cinci sute de metri sub ei și întunericul fără margini. *Pământul e responsabilitatea mea.*

Razor dă drumul cablului. Nici n-ai zice că-i în cădere. Pur și simplu e absorbit de vidul flămând.

73

Mă-ntorc în cabină unde găsesc ușa pilotului deschisă, scaunul gol și nici urmă de Bob. Chiar mă întrebam de ce se oprise numărătoarea. Acum știu: s-a răzgândit în ceea ce privește toată chestiunea cu săritul.

Probabil că suntem în raza de acțiune și asta înseamnă că nu au de gând să ne doboare. Au stabilit unde o să aterizeze Razor și acum urmăresc elicopterul până când o să sar sau până când o să rămână fără combustibil. Caz în care o să fiu obligată să sar. Vosch și-o fi dat seama până acum de ce implantul lui Jumbo e în elicopter în timp ce posesorul lui e la infirmerie sub tratament pentru o durere teribilă de cap.

Cu vârful limbii scot cipul din gură și mi-l pun în palmă. „Vrei să trăiești? Da, vreau și asta”, îi spun lui Vosch. „Nu știu de ce și sper că nu o să aflu niciodată.”

Arunc cipul. Reacția microprocesorului e instantanee. Intenția mea a alertat sistemul central care a procesat probabilitatea unei defecțiuni majore și a oprit toate funcțiile organismului în afară de cele ale sistemului muscular. Al 12-lea sistem are același ordin pe care i l-am dat și lui Razor: *n-o lăsa să moară.* Ca în cazul oricărui parazit, viața sistemului depinde de viața mea.

În momentul în care intenția mea se schimbă – *OK, bine, o să sar cu parașuta* – microprocesorul o să mă elibereze.

Atunci și numai atunci. Nu-l pot minți și nici nu pot negocia cu el. Nu-l pot nici convinge, nici obliga. Dacă nu mă răzgândesc, nu-mi poate da drumul. Și, dacă nu-mi dă drumul, nu pot să mă răzgândesc.

Inima în flăcări. Trupul de piatră.

Microprocesorul nu mă poate ajuta cu accesul de panică. El poate răspunde la emoții, dar nu le poate controla. Eliberea-

ză endorfine. Neuronii și mastocitele îmi umplu sângele de serotonină. În afară de aceste reglări fiziologice nu are ce face, e la fel de paralizat ca și mine.

„Trebuie să existe un răspuns. Trebuie să existe un răspuns. Care este răspunsul?” Și văd ochii lucioși ca de pasăre ai lui Vosch uitându-se fix în ochii mei. „Care este răspunsul? Nu furia, nu speranța, credința, dragostea, nu rezistența, nici renunțarea, nu fuga, nu lupta, nu a te ascunde, nu a te preda sau ceda, nu, nu, nu, nici, nici, zero, zero, zero.”

Zero.

„Care este răspunsul?” m-a întrebat.

„Nimic”, i-am răspuns.

74

Încă nu pot să mă mișc – nici măcar ochii – dar am un unghi destul de bun și văd instrumentele de bord, inclusiv altimetrul și rezerva de combustibil. Suntem la o mie cinci sute de metri înălțime și benzina nu o să țină la nesfârșit. Paralizia indusă n-o să mă lase să sar, dar nu o să mă oprească să mă prăbușesc. Probabilitatea unei defecțiuni majore, în scenariul ăsta, e absolută.

N-are de ales. Microprocesorul îmi dă drumul și e ca și când m-ar fi aruncat peste un teren de fotbal. *Cad* tare în propriul meu corp.

„OK, Ringer 2.0. Hai să vedem cât de bună ești.”

Mă țin de ușa pilotului și opresc motoarele. Sună o alarmă și o opresc. A mai rămas vântul și numai vântul.

Timp de câteva secunde inerția păstrează elicopterul pe aceeași traiectorie, după care intră în cădere liberă.

Sunt aruncată în sus și-apoi capul mi se lovește de parbriz. Stele albe îmi explodează în ochi. Elicopterul intră în vrie și nu mai pot să mă țin de ușă. Sunt aruncată dintr-o parte în alta ca un zar și caut în gol ceva de care să mă prind. Elicopterul se întoarce cu botul în sus și alunec trei metri jumătate până în spate, apoi se răsuțește din nou și mă trezesc cu pieptul direct în scaunul pilotului. Simt un cuțit arzând într-o parte: mi-am rupt o coastă. Centura de siguranță a pilotului mă lovește peste față și mă prind de ea înainte să fiu aruncată din nou. Încă o răsucire și forța centrifugă mă aruncă înapoi în cabină,

unde mă lovesc de ușă și o deschid, îmi proptesc pantofii albi de asistentă într-un scaun căutând echilibru, dau drumul centurii, mă apuc de bară și împing tare.

Răsuciri, rostogoliri, plonjări, *flash-uri* de gri, de negru și alb strălucitor. Mă țin de bară în timp ce elicopterul se înclină pe partea pilotului și ușa mi se închide peste încheietură, rupându-mi oasele și făcându-mă să-i dau drumul. Corpul îmi sare și se lovește pe toată lungimea Black Hawk-ului până ajung la roata din spate, apoi coada se rotește spre cer și sunt aruncată în orizont ca o piatră din praștie.

Nu am nicio senzație de cădere. Sunt suspendată între curentul de aer cald și cel de aer rece, ca un uliu navigând prin cerul nopții cu aripile întinse, în timp ce în spatele meu și sub mine elicopterul se lasă pradă gravitației pe care eu nu o mai recunosc. Nu aud explozia prăbușirii. Doar vântul și sângele urlându-mi în urechi și nicio durere după cele trăite în elicopter. Sunt delirant și îmbucurător de goală. Sunt nimic. Vântul are mai multă substanță decât oasele mele.

Cad cu viteză spre pământ. Nu mi-e frică. Mi-am ținut promisiunile. Am plătit ce era de plătit.

Îmi întind brațele și-mi desfac degetele, îmi ridic fața spre linia unde cerul întâlnește Pământul.

Casa mea. Responsabilitatea mea.

75

Cad cu viteza maximă spre un peisaj alb, gol, o vastă nimicnicie care înghite tot ce întâlnește în cale explodând spre orizont, în toate direcțiile.

„E un lac. Un lac foarte mare.”

Un lac foarte mare și înghețat.

Să cad cu picioarele înaintea e singura opțiune. Dacă gheața are mai mult de treizeci de centimetri grosime, n-am nicio șansă. Niciun fel de optimizare extraterestră n-o să mă protejeze. Oasele picioarelor or să mi se facă bucăți. Splina o să mi se rupă. Plămâni or să cedeze.

„Am încredere în tine, Marika. N-ai trecut prin sânge și foc doar ca să cedezi acum.”

De fapt, comandante, am cam trecut.

Lumea albă de sub mine strălucește ca o perlă, o pânză neagră, un abis de alabastru. O rafală puternică de vânt mi-apasă picioarele în timp ce îmi duc genunchii la piept ca să fac întoarcerea. Trebuie să ajung la 90 de grade. Dacă mă îndrept prea devreme, vântul o să mă arunce de pe axă. Dacă fac asta prea târziu o să intru cu fundul sau cu pieptul.

Închid ochii. N-am nevoie de ei. Până acum microprocesorul a funcționat perfect; e timpul să-i acord toată încrederea.

Mintea mi se goleşte: pânză neagră, abis de alabastru. Sunt doar un vas, microprocesorul e pilotul.

„Care este răspunsul?”

„Nimic”, am zis. „Nimic este răspunsul.”

Întind la maximum ambele picioarele. Corpul mi se îndreaptă. Mâinile mi se ridică și se așază pe piept. Capul mi se lasă pe spate cu fața spre cer. Deschid gura. Inspir adânc, expir. Inspir adânc, expir. Inspir adânc, *țin în mine*.

Vertical, fără rezistența vântului, cad mai repede. Lovesc gheața cu picioarele înainte, cu o sută șaiszeci de kilometri pe oră.

Nu simt impactul.

Nici apa rece închizându-se peste mine.

Nici presiunea apei pe măsură ce mă afund în întunericul ca de cerneală.

Nu simt nimic. Nervii nu mai funcționează sau receptorii de durere din creier au fost opriți.

La o sută de metri deasupra mea, un mic punct de lumină ca o înțepătură de ac, slab precum cea mai îndepărtată stea: punctul de intrare. De asemenea, punctul de ieșire. Corpul mi-e amorțit. Mintea mi-e goală. M-am predat complet celui de-al 12-lea sistem. Nu mai face parte din mine. Al 12-lea sistem *sunt eu*. Suntem una și aceeași ființă.

Sunt om. În același timp, nu sunt. Ridicându-mă spre steaua ce strălucește pe tavanul de gheață al acestui cavou, ca un zeu ancestral ieșind din adâncul primordial, om pe deplin și în întregime extraterestru, înțeleg, acum înțeleg. Știu răspunsul enigmei imposibile a lui Evan Walker.

Țintesc spre inima stelei și mă arunc peste margine, pe gheață. Câteva coaste rupte, o încheietură fracturată, o tăietură adâncă pe frunte de la centura pilotului, absolut amorțită, complet fără suflare, goală, întregă, conștientă.

În viață.

În zori ajung la epava elicopterului care arde mocnit. Locul prăbușirii n-a fost greu de găsit: Black Hawk-ul s-a prăbușit în mijlocul unui câmp acoperit de zăpadă proaspătă. Flăcările se vedeau strălucind de la kilometri întregi.

Mă apropii încet dinspre sud. În dreapta mea, soarele se ridică deasupra orizontului și lumina se-ntinde peste peisajul de iarnă aprinzând un infern cristalin de parcă un miliard de diamante ar fi căzut din cer.

Hainele îmbibate de apă sunt înghețate și trosnesc asemeni surcelelor când mă mișc, iar simțurile au început să-mi revină. Al 12-lea sistem îmi menține existența pentru a și-o menține pe-a lui. Are nevoie de odihnă, hrană și ajutor pentru procesul de vindecare. Asta e motivul pentru care mă face să simt din nou durerea.

„Nu. Nu mă odihnesc până nu-i găsec.”

Cerul e gol. Nicio adiere de vânt. Fumul se ridică din rămășițele contorsionate ale elicopterului, negru și cenușiu, la fel cum se ridica deasupra Taberei Haven împrăștiind resturile incinerate ale celor măcelăriți.

„Unde ești, Razor?”

Soarele se ridică și zăpada devine orbitoare. Mecanismul vizual îmi ajustează vederea. Un filtru întunecat deloc diferit de ochelarii de soare mi se lasă peste ochi și apoi, în albul acela perfect, văd o pată la aproximativ un kilometru jumătate spre vest. Mă-ntind pe burtă și mișcându-mi mâinile ca la înot îmi sap o mică groapă. Pe măsură ce se apropie, pata aceea neclară capătă forma unui om.

Înalt și subțire, îmbrăcat într-o haină de iarnă și cărând o pușcă de asalt, se mișcă încet prin zăpada ce-i ajunge până la glezne. Cu greu, trec treizeci de minute. Când ajunge la o sută de metri distanță, mă ridic. Cade la pământ ca și când ar fi fost împușcat, îl strig pe nume. Nu tare, sunetul se mișcă repede în aerul iernii.

— La dracu!, îl aud zicând, cu vocea pițigăiată de emoție. Se târăște puțin, după care începe să alerge ridicându-și genunchii și dând din mâini ca un împătimit de aerobic pe o bandă de alergat. Se oprește la o lungime de braț de mine, respirând cu gura deschisă.

— Ești vie, șoptește, și-o văd în ochii lui: *imposibil*.

— Unde e Teacup?

Face un semn cu capul în spate.

— E bine. Mă rog, s-ar putea să-și fi rupt un picior...

Îl ocolesc și încep să merg în direcția din care a venit. Își târăște picioarele în spatele meu și mă bate la cap să mergem mai încet.

— Aproape că am renunțat să te mai caut, pufnește. Fără parașută! Acum poți să și zbori sau ce? Ce-ai pățit la cap?

— M-am lovit.

— A. Păi, acum arăți ca un Apache. Știi tu, vopseaua de război.

— Asta e celălalt sfert: Apache.

— Pe bune?

— Cum adică, s-ar putea să-și fi rupt un picior?

— Păi, vreau să spun că eu cred că are un picior rupt. Dar, cu ajutorul ochilor tăi cu raze X, poate vom putea stabili un diagnostic definitiv.

— E ciudat. Unde-s urmăritorii, spun uitându-mă la cer în timp ce mergem. Sigur au marcat poziția asta.

Nu văd *nimic*. Ca și când ar fi renunțat. Dau din cap. Nu, ei nu renunță niciodată.

— Cât mai avem, Razor?

— Cam un kilometru jumate. Și nu-ți face probleme, am ascuns-o bine.

— De ce ai lăsat-o singură?

Pentru o secundă se uită la mine ca pocnit în cap. Dar numai pentru o secundă, Razor nu poate să tacă din gură mai mult.

— Ca să te caut pe tine. Mi-ai zis să te caut lângă foc. Mă rog, coordonatele au fost cam vagi. Puteai să-mi spui: „Așteaptă-mă lângă epavă după ce trântesc elicopterul. La focul ăla mă refer”.

Mergem câteva minute în tăcere. Razor respiră greu. Eu, nu. Mecanismul o să mă mențină până ajung la ea, dar am impresia că atunci când o să cad, o să cad rău.

— Și acum ce facem?

— Ne odihnim câteva zile sau cât putem.

— Și-apoi?

— Spre sud.

- Sud. Asta-i planul? Spre *sud*. Cam elaborat, nu-i așa?
- Trebuie să ne întoarcem în Ohio.
- Se oprește dintr-o dată ca și când ar fi intrat într-un zid. Mai merg puțin și-apoi mă întorc. Razor dă din cap spre mine.
- Ringer, tu ai vreo idee unde suntem?
- Cam la treizeci de kilometri nord de unul dintre Marile Lacuri. Erie, cred eu.
- Dar tu cine... și noi cum... – îți dai seama că Ohio e la peste o sută șaiszeci de kilometri de aici, nu? bolborosește el.
- Până unde mergem noi sunt mai degrabă trei sute douăzeci, în direcția vântului.
- În direcția... e, atunci la dracu', bine că nu suntem vântul! Ce-i în Ohio?
- Prietenii mei.
- Continui să merg, călcând pe urmele lui din zăpadă.
- Ringer, nu vreau să-ți stric petrecerea dar...
- Nu vrei să-mi strici petrecerea c-un dar?
- Asta a sunat suspect de mult ca o glumă.
- Știu că probabil au murit. Și știu că probabil or să fie morți înainte să ajung la ei, chiar dacă acum nu sunt. Dar am promis, Razor. Atunci nu m-am gândit la asta ca la o promisiune. Mi-am spus că nu e. I-am spus și *lui* că nu e. Dar sunt lucrurile pe care noi le spunem despre adevăr și-apoi sunt cele pe care adevărul le spune despre noi.
- Ceea ce tocmai ai spus nu are niciun sens, știi asta, nu? Probabil e din cauza răniilor de la cap. Bine, de obicei nu prea ai.
- Răni la cap?
- E, asta *sigur* a fost o glumă! l-ai făcut o promisiune cui, mă întrebă el încruntându-se? Unui tip încăpățânat și naiv, modelul clasic al sportivului din liceu care se crede darul lui Dumnezeu către lume fără să-și dea seama că lumea e de fapt darul pe care Dumnezeu i l-a făcut lui? A, bine.
- Mai face câțiva pași fără să zică nimic.
- Și cam de când e domnul naiv, încăpățânat și stereotip al sportivului, iubitul tău?
- Mă opresc și mă-ntorc. Îi prind fața cu ambele mâini și îl sărut apăsător pe gură. Are ochii mari și plini de ceva ce seamănă cu frica.
- Asta pentru ce a fost?

Îl mai sărut o dată. Corpurile noastre se apropie unul de celălalt, îi țin fața rece în palmele mele și mai reci. Simt mirosul de gumă în respirația lui. „Lumea este responsabilitatea mea.” Suntem două coloane ieșind dintr-o mare mișcătoare de alb strălucitor. Fără limite. Fără granițe, fără constrângeri.

El m-a adus înapoi din mormânt. M-a înviat din morți. Și-a riscat viața pentru ca eu să mă pot bucura de a mea. Ar fi fost mai ușor să se dea la o parte. Ar fi fost mai ușor să mă părăsească. Ar fi fost mai ușor să creadă frumoasa minciună decât hidosul adevăr. După moartea tatălui meu, am construit o fortăreață, sigură și rezistentă cât pentru o mie de ani. O măreață fortăreață ce se prăbușește cu un sărut.

— Acum suntem chit, îi șoptesc.

— Nu chiar, spune el prostindu-se, eu te-am sărutat doar o dată.

77

Pe măsură ce ne apropiem, baza pare că se ridică din zăpadă asemenea unui leviatan din adâncuri. Silozuri, transportoare, rezervoare, betoniere, spații de depozitare și clădiri de birouri, un depozit enorm, de două ori mai mare decât un hangar de avion, toate înconjurate de un gard metalic ruginit, într-un fel sinistru simbolic, pare normal ca toate să se termine la o fabrică de ciment. Cimentul este amprenta umană omniprezentă, principalul material artistic cu care am umplut pânza goală a lumii. Oriunde ne-am dus, Pământul a dispărut încet-încet sub el.

Razor dă la o parte o bucată din gardul metalic aproape distrus, destul cât să am loc să trec. Are obraji aprinși, nasul roșu de frig, ochii lui blânzi și însuflețiți sunt atenți. Poate că se simte la fel de expus ca și mine, depășit de silozurile uriașe și mașinăriile masive de sub cerul strălucitor și fără nori.

Poate, deși mă îndoiesc.

— Dă-mi pușca, îi spun.

— Ce? zice el strângându-și pușca la piept, cu degetul nervos pe trăgaci.

— Eu trag mai bine.

— Ringer, am verificat zona. Nu-i nimeni aici. Suntem absolut...

— *În siguranță*, îi termin eu propoziția. Bine, zic și întind mâna.

— Haide, e chiar acolo, în depozit..

Rămân nemișcată. Dă ochii peste cap, se uită la cerul gol și apoi către mine.

— Dacă erau acolo, până acum eram deja morți.

— Pușca.

— *Bine*, zice el și mi-o întinde.

Iau pușca din mâinile lui și îl lovesc cu patul peste cap. Cade-n genunchi cu ochii țintă spre mine, dar ochii lui sunt goi, absolut goi.

— *Cazi*, îi spun.

Se lasă în față și rămâne nemișcat.

Nu cred că ea e în depozit. A avut un motiv pentru care a vrut să intru acolo, dar nu cred că acesta avea ceva de-a face cu Teacup. Nu cred că e nicăieri în apropierea acestui loc. Dar n-am de ales. Doar un mic avantaj – i-am luat pușca și l-am neutralizat pe Razor. Atât.

S-a dat de gol când l-am sărutat. Nu știu cum se face că optimizările mele deschid o cale empatică spre altă ființă umană. Poate că îl transformă pe purtător într-un fel de detector uman de minciuni, adunând și stocând informație de la un miliard de intrări senzoriale pe care apoi le trimite microprocesorului pentru interpretare și analiză. Oricum ar funcționa, am simțit un punct mort în Razor, o lipsă, o cameră goală și mi-am dat seama că ceva nu este deloc bine.

Minciuni peste minciuni peste minciuni. Prefăcătorie și simulacru. Ca un miraj din deșert spre care oricât de mult aș fi alergat rămâne mereu la distanță. A găsi adevărul era ca și când aș fi încercat să prind linia orizontului.

În timp ce intru în umbra clădirii ceva din mine slăbește. Genunchii încep să-mi tremure. Pieptul mă doare ca și când cineva m-ar fi lovit cu un baros. Nu pot să respir. Al 12-lea sistem poate să mă susțină și să-mi dea putere, îmi poate optimiza reflexele și-mi poate mări puterea simțurilor de zece ori, mă poate proteja de orice pericol fizic, dar niciunul dintre cei patruzeci de mii de oaspeți neinvitați din interiorul meu nu pot vindeca o inimă frântă.

„Nu pot, nu pot. Nu pot să devin sentimentală chiar acum. Ce se întâmplă când devenim sentimentali? Ce se întâmplă?” Nu pot să intru înăuntru. Trebuie să intru.

Mă sprijin de zidul metalic și rece al depozitului, lângă ușa deschisă, în sălașul întunericului profund ca un mormânt.

78

Lapte stricat.

Duhoarea molimei este atât de puternică încât îmi vine să vomit când pășesc înăuntru. Rețeaua olfactivă îmi suprimă imediat simțul mirosului. Stomacul mi se liniștește. Mi se limpezește vederea. Depozitul e de două ori mai mare decât un teren de fotbal și este împărțit pe trei etaje. Zona de la parter, unde mă aflu, a fost transformată într-un spital de campanie. Sute de paturi de campanie, teancuri de așternuturi și cărucioare cu medicamente răsturnate. Sânge peste tot. Strălucind în lumina care pătrunde prin găurile din acoperișul aflat la trei etaje deasupra capului meu. Așternuturi de sânge înghețat pe podea. Pereții mânjiți cu sânge. Pături și perne îmbibate de sânge. Sânge, sânge, peste tot sânge, dar niciun cadavru.

Urc scările către următorul etaj. Aici au fost depozitate proviziile: pungi vărsate de făină și alte alimente uscate, conținutul împrăștiat peste tot de șobolani și alte animale, conserve stivuite, bidoane cu apă, bidoane cu kerosen.

Toate strânse în vederea sosirii iernii, dar Tsunamiul Roșu a lovit primul și i-a înecat în propriul lor sânge.

Apoi urc scările către al treilea etaj. O rază de soare străbate ca un far aerul prăfuit. Am ajuns la final. Platforma e plină de cadavre așezate unele peste altele, în unele locuri ajungând la mormane de aproape doi metri, cele de dedesubt înfășurate cu grijă în cearșafuri, cele de deasupra azvârlite în grabă, un talmeș-balmeș de mâini și picioare, o masă răsucită de oase și piele deshidratată și oase scheletice încercând parcă, inutil, să prindă aerul din jur.

În mijloc, podeaua a fost eliberată. Chiar în locul unde luminează raza de soare se află o masă de lemn. Iar pe masă este o cutie de lemn și, lângă cutia de lemn, o tablă de șah, aranjată într-un final de joc pe care-l recunosc imediat.

Și apoi vocea lui, venind de peste tot și de nicăieri, ca șoapta unui tunet îndepărtat.

— Nu ne-am terminat jocul.

Mă apropii și răstorn regele alb. Aud un oftat care sună ca vântul printre ramuri.

— De ce te afli aici, Marika?

— A fost un test, șoptesc.

Regele alb întins pe spate mă fixează cu privirea lui goală, cu ochii ca un hău de culoarea alabastrului.

— Aveați nevoie să testați al 12-lea sistem fără ca eu să știu că era un test. Trebuia să cred că era real. Era singura posibilitate pentru a mă face să cooperez.

— Și ai trecut testul?

— Da. Am trecut.

Mă întorc cu spatele la raza de lumină. Vosch stă în capătul scărilor, singur, cu fața umbrită, deși pot să jur că-i văd ochii strălucitori, albaștri, ca de pasăre, sclipind în întunericul înfiorător.

— Încă nu, îmi spune.

Țintesc cu arma locul dintre ochii lui strălucitori și apăs pe trăgaci. Pocnetul răsună în încăperea goală: poc, poc, poc, poc, poc, poc.

— Ai ajuns atât de departe, Marika. Nu mă dezamăgi acum, îmi spune Vosch. Trebuia să-ți dai seama că nu e încărcată.

Dau drumul armei din mână și merg de-a-ndăratelea până ce mă lovesc de masă. Mă proptesc cu mâinile de marginea mesei ca să mă calmez.

— Întreabă, îmi ordonă el.

— Ce ai vrut să spui când ai zis „încă nu”?

— Răspunsul ăsta îl știi.

Ridic masa și o arunc spre el. O parează cu o mână, dar eu deja sunt lângă el, sărind de la doi metri depărtare. Îl lovesc cu umărul direct în piept și îl cuprind cu brațele într-o îmbrățișare de urs. Zburăm de la etajul trei și aterizăm la al doilea. Sub noi, podeaua trosnește puternic. Impactul mă face să-mi slăbesc stransoarea. Își înfășoară degetele lungi în jurul gâtului meu și mă aruncă șase metri prin aer într-un turn de conserve stivuite. Sunt în picioare în mai puțin de o secundă, dar tot mă lovește, mișcându-se atât de repede încât îi văd gesturile cu încetinitorul.

— Amărâțul de soldat de la spălător, îmi spune Vosch. Asistenta de la terapie intensivă, pilotul, Razor – chiar și Claire, biata Claire, care s-a aflat într-un dezavantaj cert chiar de la început. Nu e de-ajuns, nu e de-ajuns. Ca să treci cu adevărat testul, trebuie să învingi ceea ce nu poate fi învins.

Își deschide iar brațele. O invitație.

— Ți-ai dorit șansa, Marika. Foarte bine. *lat-o*.

79

Nu e mare diferență între ceea ce se întâmplă apoi și jocul nostru de șah. Știe cum gândesc, îmi cunoaște punctele tari, îmi știe punctele slabe, îmi știe fiecare mișcare dinainte de a o face. Acordă o atenție deosebită rănilor mele: de la încheietură, coaste, față. Rana de pe frunte mi s-a redeschis și, în aerul înghețat, sângele mi se scurge în ochi, în gură; din spațele cortinei însângerate lumea se vede stacojie.

— De ajuns, îmi spune după ce ratez a treia oară. Rămâi jos, Marika.

Mă ridic. Mă pune la pământ pentru a patra oară.

— O să suprasoliciți sistemul, mă atenționează.

Stau în patru labe și mă uit prostită cum mi se scurge sângele de pe față pe podea, o ploaie de sânge.

— Se poate prăbuși. Dacă se întâmplă asta, e posibil să mori din cauza rănilor.

Urlu. Un urlu care se revarsă din adâncul sufletului, urlu de durere al celor șapte miliarde de ființe umane măcelărite. Sunetul reverberează în spațiul vast.

Apoi mă ridic în picioare pentru ultima dată. Chiar și optimizați, ochii mei nu-i pot urmări pumnii. La fel ca particulele cuantice, nu sunt nici aici, nici acolo, sunt imposibil de localizat, imposibil de prevăzut, îmi aruncă trupul nepuținios de pe platformă pe podeaua de ciment de dedesubt, spre care mi se pare că mă prăbușesc o veșnicie, într-o beznă mai întunecată decât cea în care zăcea universul înainte de începutul începuturilor. Mă rostogolesc pe burtă și dau să mă ridic, îmi pune bocancul pe gât și mă ținutuește la pământ.

— Care e răspunsul, Marika?

Nu mai trebuie să-mi explice, în sfârșit, am înțeles întrebarea, în sfârșit, am înțeles ghicitoarea: Nu mă întreabă care e răspunsul *nostru* la problema referitoare la ei. Niciodată nu m-a întrebat asta. Mă întreabă care este răspunsul *lor* la problema referitoare la noi.

Așa că îi răspund:

— Nimic. Nimicul este răspunsul. Nu există. N-au existat niciodată.

— Ce? Ce n-au existat niciodată? Am gura plină de sânge, înghit.

— Riscul...

— Da. Foarte bine. Riscul e cheia.

— Nu sunt aici. Nu există nicio entitate descărcată în corpuri umane. Nu există nicio conștiință extraterestră în interiorul nimănui. Din cauza riscului. Riscul. Riscul nu poate fi acceptat. Este... un program, o construcție iluzorie. Inserarea în mințile lor înainte de a se naște, pornirea în momentul ajungerii la pubertate – o minciună, totul e o minciună. Sunt oameni. Optimizați la fel ca mine, dar oameni... oameni ca mine.

— Și eu? Dacă tu ești om, eu ce sunt?

— Nu știu...

Bocancul mă apasă mai tare, zdrobindu-mi obrazul de ciment.

— *Eu ce sunt?*

— Nu știu. Comandantul. Conducătorul. Nu știu. Cel ales să... Nu știu, nu știu.

— Sunt om?

— Nu știu.

Și nu știu. Am ajuns în locul fără întoarcere. Locul de unde nu mai pot reveni. Deasupra: bocancul. Dedesubt: abisul.

— Dar dacă ești om...

— Da. Termină ce ai de spus. Dacă sunt om... ce?

Mă înec în sânge. Nu într-al meu. În sângele miliardelor de oameni care au murit înaintea mea, o mare nesfârșită de sânge care mă învăluie și mă poartă spre adâncurile întunecate.

80

Mă ridică de pe podea. Mă duce la unul dintre paturile de campanie și mă așază blând.

— Ești înfrântă, dar nu ești strivită. Oțelul trebuie topit înainte de a face o sabie. Tu ești sabia, Marika. Eu sunt fierarul, iar tu ești sabia.

Îmi cuprinde fața între palme. Ochii îi strălucesc cu fervoarea unui fanatic religios, are privirea unui propovăduitor nebun de la colț de stradă, numai că acest nebun ține în mâini soarta omenirii. Își trece degetul mare peste obrazul meu însângerat.

— Odihnește-te acum, Marika. Ești în siguranță aici. În perfectă siguranță. O să-l las să aibă grijă de tine.

Razor. Nu pot să accept asta. Clatin din cap.

— Te rog. Nu. Te rog.

— Și-ntr-o săptămână sau două o să fii pregătită. Așteaptă să-i pun întrebarea. E foarte mulțumit de sine. Sau de mine. Sau de ceea ce a obținut prin mine. Totuși, nu-l întreb.

Și pleacă.

După o vreme, aud elicopterul care a venit să-l ia. După aceea apare Razor, arătând de parcă cineva i-ar fi îndesat un măr sub pielea de pe obraz. Nu spune nimic. Nu spun nici eu nimic. Mă spală pe față cu apă caldută și săpun, îmi bandajează rănilor, îmi bandajează coastele rupte, îmi pune o atelă la încheietura ruptă. Nu se deranjează să-mi dea niște apă, deși probabil știe că mi-e sete. Îmi pune o perfuzie în mână în care injectează ser. Apoi pleacă de lângă mine și se așază lângă ușa deschisă, pe un scaun pliant, învelit în geaca groasă, ținându-și pușca pe genunchi. Când apune soarele, aprinde o lampă cu kerosen și o așază pe podea în fața lui. Lumina îi inundă fața, dar ochii îi rămân ascunși privirii mele.

— Unde e Teacup?

Vocea mea se aude cu ecou în spațiul vast. Nu-mi răspunde.

— Am o teorie, îi spun. E vorba despre șobolani. Vrei să ți-o spun?

Tăcere.

— E ușor să omori un șobolan. Nu-ți trebuie decât o bucată de brânză veche și o capcană cu arc. Dar ca să omori o mie de șoareci, un milion, un miliard de șoareci, sau șapte miliarde, e ceva mai dificil. Pentru asta ai nevoie de momeală. Otravă. Nu trebuie să-i otrăvești pe toți cei șapte miliarde, doar un anumit procent, care o să ducă apoi otrava în colonie.

Nu se mișcă. Habar n-am dacă ascultă sau dacă mai e treaz măcar.

— Noi suntem șobolanii. Programul descărcat în fetușurile umane este momeala. Care e diferența dintre un om care e purtător al unei conștiințe extraterestre și un om care crede că este purtător? Nu este nicio diferență, cu o singură excepție. Riscul. Riscul este diferența. Nu din partea noastră. Din partea lor. De ce ar risca așa? Răspunsul este că *nu au făcut-o*. Nu sunt aici, Razor. N-au fost niciodată. Suntem doar noi. Am fost doar noi de la început.

Razor se apleacă în față foarte încet și intenționat stinge lumina. Oftez.

— Dar ca toate teoriile și asta are puncte slabe. Nu te poți împăca în ceea ce privește chestiunea rocii uriașe. De ce și-au bătut capul cu toate astea când tot ce aveau nevoie să facă era să lanseze o rocă uriașă?

E o liniște adâncă acum, atât de adâncă încât nu l-aș auzi dacă nu aș avea sistemul optimizat.

— Taci.

— De ce ai făcut-o, Alex?

Dacă Alex e numele lui adevărat. Toată povestea lui ar putea fi o minciună inventată de Vosch ca să mă manipuleze. Sunt toate șansele să fie așa.

— Sunt soldat.

— Pur și simplu ai urmat ordinele.

— Sunt soldat.

— Nu e treaba ta să-ți pui întrebări.

— SUNT SOLDAT!

Închid ochii.

— Șahball. A fost tot mâna lui Vosch? Scuze. E o întrebare stupidă.

Tăcere.

— E vorba de Walker, îi spun deschizând brusc ochii. Sigur asta e. E singurul lucru care are sens. E vorba de Evan, nu-i așa, Razor? Îl vrea pe Evan și eu sunt singura cale de-a ajunge la el.

Tăcere.

Explozia de la Tabăra Haven și dronele dezactivate căzând din cer: de ce aveau nevoie de drone? Totdeauna m-a sâcâit întrebarea asta. Cât de greu era să găsească cuiburile

de supraviețuitori când mai rămăseseră atât de puțini supraviețuitori și aveau la dispoziție suficientă tehnologie umană? Supraviețuitorii se grupau. Se adunau laolaltă ca albinele într-un roi. Dronele nu erau folosite să ne urmărească pe *noi*. Erau folosite pentru a-i urmări pe *ei*, oamenii ca Evan Walker, singuri și periculos optimizați, împrăștiați pe toate continentele, înarmați cu cunoștințe care puteau duce la prăbușirea întregului edificiu dacă programul descărcat în ei se defecta – așa cum, în mod evident, se întâmplase în cazul lui.

Evan e în afara sistemului. Vosch nu știe unde e ori dacă mai e în viață sau a murit. Dar dacă Evan e în viață, Vosch are nevoie de cineva dinăuntru, cineva în care Evan ar avea încredere.

„Eu sunt fierarul.”

„Tu ești sabia.”

81

Timp de o săptămână e singurul tovarăș. Paznic, asistentă, santinelă. Când îmi e foame, îmi aduce mâncare. Când am dureri, mi le alină. Când sunt murdară, mă îmbăiază. E constant. E credincios. E acolo când mă trezesc și e acolo când adorm. Nu-l surprind deloc dormind: el e constant, dar somnul meu nu e; mă trezesc de mai multe ori pe noapte și de fiecare dată îl văd veghindu-mă din locul lui de lângă ușă. E tăcut și morocănos și agitat în mod bizar, individul ăsta care m-a păcălit să-l cred și să cred *în* el. Ca și cum aș încerca să evadez, când știe că aș putea, dar nu o s-o fac, când știe că sunt înlănțuită de o promisiune mai puternică decât o mie de lanțuri.

În după amiaza celei de-a șasea zile, Razor își leagă o cârpă peste nas și gură, urcă scările până la etajul trei și se întoarce cărând un cadavru, îl duce afară. Apoi urcă iar scările, călcând la fel de apăsător când are mâinile goale ca atunci când e împovărat de un cadavru. Duce jos încă un cadavru. Pierd șirul pe la o sută douăzeci și trei. Golește depozitul de morți, pe care îi așază în curte și le dă foc la asfințit. Corpurile sunt mumificate, astfel că focul se aprinde repede arzând puternic și strălucitor. Focul e vizibil de la kilometri depărtare, în cazul în care s-ar uita cineva. Focul se vede

strălucind în ușă, se desfășoară pe podea, transformă cimentul în aur, într-un fund de ocean unduitor. Razor stă în pragul ușii privind focul – o umbră aplecată formând o aureolă ca o eclipsă de lună.

Se lasă noaptea, focul abia mai mocnește, adie vântul și simt că mă doare sufletul de nostalgie – taberele de vară și prinsul licuricilor și cerul de august plin de stele. Mirosul deșertului și adierea melancolică a vântului coborând dinspre munte când soarele dispăre după linia orizontului.

Razor aprinde lampa cu kerosen și se apropie de mine. Miroase a fum și foarte vag a moarte.

— De ce ai făcut asta? îl întreb.

Deasupra cârpei cu care este legat peste față, ochii îi înnoată în lacrimi. Nu știu dacă lăcrimează din cauza fumului sau din alt motiv.

— Am primit ordin, îmi spune.

Îmi scoate perfuzia din braț și o prinde de cârligul stativului.

— Nu te cred, îi spun.

— Vai, sunt șocat.

De la plecarea lui Vosch, acestea sunt cele mai multe cuvinte pe care le-a rostit. Sunt surprinsă că mă simt ușurată auzindu-i vocea din nou. Îmi examinează rana de pe frunte, apropiindu-se foarte mult pentru că lumina e prea slabă.

— Teacup, îi șoptesc.

— Tu ce crezi? mă întreabă posac.

— E în viață. E singurul avantaj pe care-l are asupra mea.

— Bine, atunci. E în viață.

Îmi pune alifie antibacteriană peste tăietură. O ființă umană neoptimizată ar fi avut nevoie de copci, dar peste câteva zile nimeni n-o să-și poată da seama că am fost rănită.

— Aș putea să-i demasc cacialmauă. Ar mai avea vreun motiv s-o omoare?

Razor ridică din umeri.

— Poate că nu dă doi bani pe o puștoaică atunci când e în joc soarta omenirii? Zic și eu.

— După tot ce s-a întâmplat, după tot ce ai auzit și după tot ce ai văzut, încă mai ai încredere în el.

Mă privește de sus cu o expresie care aduce destul de mult a milă.

— *Trebuie să am încredere în el, Ringer. Dacă renunț la asta, sunt terminat. Sunt ei, spune făcând un semn cu capul spre curte, acolo unde oasele înnegrite ard înăbușit.*

Se așază pe patul de campanie de lîngă al meu și își scoate masca de cîrpă. Ține lanterna între picioare și lumina îi cade pe față, iar în ochii negri, adânci, îi joacă umbrele.

— E prea târziu pentru asta, îi spun.

— Mda, suntem deja morți. Așa că nu mai există niciun avantaj, nu? Omoară-mă, Ringer. Omoară-mă acum și fugi. *Fugi.*

Aș putea să mă ridic din pat înainte să clipească din nou. Un singur pumn în piept și lovitura maximizată i-ar înfige o coastă ruptă în inimă. Și apoi aș putea pleca, aș pleca, aș pleca în sălbăticie unde m-aș putea ascunde timp de ani întregi, zeci de ani, până aș îmbătrâni și aș trece dincolo de capacitatea celui de-al 12-lea sistem de a mă susține. Le-aș putea supraviețui tuturor. M-aș putea trezi într-o zi ca fiind ultima ființă umană de pe Pământ.

Și apoi. Și apoi.

Probabil că moare de frig, stînd acolo îmbrăcat doar cu un tricou. Văd o dungă de sânge uscat care-i traversează bicepsii.

— Ce-ai pățit la braț? îl întreb.

Își ridică mîneca. Literale sunt trasate grosolan, mari și tremurate, de parcă ar fi fost trasate de un copil care învață să scrie:

VQP

— Latină, îmi șoptește. *Vincit qui patitur.* Înseamnă...

— Știi ce înseamnă, îi șoptesc.

Razor clatină din cap.

— Nu cred că știi cu adevărat.

Nu pare supărat. Pare mai degrabă trist. Alex își întoarce capul spre ușa dincolo de care morții ard sub cerul indiferent. *Alex.*

— Alex e numele tău adevărat? îl întreb.

Se uită la mine și-i văd zâmbetul ironic și jucăuș. Sunt surprinsă să văd că îmi lipsea, la fel cum mi-a lipsit și sunetul vocii lui.

— N-am mințit despre niciunul dintre lucrurile astea. Doar despre lucrurile importante.

— Bunica ta chiar a avut un câine pe care-l chema Flubby?

— Da, râde el încet.
— Asta-i bine.
— De ce e bine?
— Îmi doream ca partea aia să fi fost adevărată.
— Pentru că îți plac câinii de poșetă mici și răi?
— Pentru că îmi plac vremurile când mai existau câini de poșetă mici și răi pe nume Flubby. E o chestie bună. E o chestie de care merită să-ți aduci aminte.

Se ridică de pe patul de campanie înainte să apuc să clipească din nou, mă sărută, iar eu mă cufund înăuntru, acolo unde nimic nu este ascuns. S-a deschis acum în fața mea, cel care m-a susținut și cel care m-a trădat, cel care m-a readus la viață și cel care m-a dus către moarte. Nu furia este răspunsul, nu, și nici ura. Strat după strat, ceea ce ne desparte dispare, până când ajung în centru, în spațiul fără nume, în cetatea lipsită de apărare, la durerea fără început și fără sfârșit, la singurătatea particulară a sufletului său, nepătată de timp sau cunoaștere, dincolo de gânduri, infinită.

Și sunt acolo cu el – sunt *deja* acolo. Sunt deja în centrul ființei lui.

— Nu poate fi adevărat, șoptesc.

În centrul ființei, acolo unde nimic nu mai e, l-am găsit pe el îmbrățișându-mă.

— Nu cred toate aiurelile pe care le-ai spus, murmură el. Dar ai dreptate cu chestia asta: unele lucruri, chiar și unele dintre cele mai mărunte, merită suma tuturor lucrurilor.

Afară, corpurile încă mai ard. Înăuntru, el dă cearșafurile la o parte și iată-i mâinile cuprinzându-mă, mâinile care m-au îmbăiat și m-au hrănit și m-au ridicat atunci când eu nu o puteam face. M-a dus către moarte, acum mă readuce la viață. De aceea a luat cadavrele de la etajul de sus. Le-a îndepărtat, le-a sortit focului, nu pentru a le pângări, ci pentru a ne purifica noi.

Umbra care se luptă cu lumina. Frigul care se-ntrece cu focul. „E război”, mi-a spus el cândva, iar noi suntem cuceritorii unui ținut nedescoperit, o insulă de viață aflată în mijlocul unei mări nesfârșite de sânge.

Gerul pătrunzător. Căldura dogoritoare. Buzele lui alunecând de-a lungul gâtului meu și degetele mele atingându-i obrazul rănit, rană pe care eu i-am făcut-o, și rănile de pe

braț – VQP – pe care și le-a făcut singur. Apoi mâinile îmi alunecă pe spatele lui. „Nu mă părăsi. Te rog, nu mă părăsi.” Mirosul gumei de mestecat și mirosul fumului și mirosul sângelui și felul cum corpul lui alunecă peste al meu și felul cum sufletul lui pătrunde în mine: *Razor*. Bătăile inimilor noastre și ritmul respirației noastre și rotirea stelelor pe care nu le putem vedea, marcând timpul, măsurând intervalul tot mai scurt rămas până la sfârșitul nostru, al lui, și al meu, și al tuturor.

Lumea e un ceas și ceasul rămâne în urmă, iar venirea lor nu are nimic de-a face cu asta. Lumea a fost dintotdeauna un ceas. Chiar și stelele se vor stinge una după alta și nu va mai exista lumină sau căldură și acesta este războiul, nesfârșitul, futilul război împotriva vidului întunecat și rece care încearcă să ne cuprindă.

Mă strânge cu putere la piept încrucișându-și degetele pe spatele meu. Nu mai e niciun spațiu între noi. Nu mai e niciun loc unde se sfârșește el și încep eu. Golul a fost umplut. Vidul a fost sfidat.

82

Zăbovește lângă mine până când începem să respirăm normal și bătăile inimilor ni se liniștesc, trecându-și degetele prin părul meu, uitându-se fix și concentrat la fața mea ca și cum nu ar putea pleca înainte de a memora fiecare trăsătură, îmi atinge buzele, obrații, pleoapele, își trece vârful degetului de-a lungul nasului meu și în jurul urechii. Chipul lui e mai degrabă umbrit, al meu e mai degrabă luminat.

— Fugi, îmi șoptește.

— Nu pot, îi spun clătinând din cap.

Se ridică de pe patul de campanie și în timp ce el rămâne nemișcat eu am senzația că o să cad. Se îmbracă rapid. Nu-i pot citi nimic pe față. *Razor* s-a închis iarăși în fața mea. Mă aflu din nou în interiorul nimicului. Nu mai suport. O să mă distrugă această absență cu care înainte am trăit atât de mult timp fără să o iau în seamă. Fără să o iau în seamă până acum. *Razor* mi-a arătat cât de enormă era această absență umplând golul.

— N-o să te prindă, insistă el. Cum te-ar putea prinde?

— Știe că n-o să fug atâta timp cât o are pe ea.
— Cristoase. Ce-nseamnă ea pentru tine, până la urmă? Merită să-ți dai viața pentru ea?
E o întrebare la care știe deja care e răspunsul meu.
— Bine. Faci cum vrei. Nu e ca și cum îmi pasă. Nu e ca și cum ar conta.
— Asta e lecția pe care ne-au dat-o, Razor. Ce contează și ce nu contează. Adevărul ultim din mijlocul tuturor minciunilor.
Își ia pușca și și-o atârnă pe umăr. Mă sărută pe frunte, în semn de binecuvântare. Apoi ia lanterna și se îndreaptă clatinându-se spre ușă; paznicul, îngrijitorul, cel ce nu se odihnește, nu obosește, nu șovăie. Se sprijină de tocul ușii privind afară, înfruntând întunericul nopții și cerul iluminat de lumina rece a zece mii de ruguri, semne ale puținului timp rămas.
— Fugi, îl aud spunând, dar nu cred că mi se adresează mie. Fugi.

83

Elicopterele se întorc după noi în a opta zi. Îl las pe Razor să mă ajute să mă îmbrac, dar cu excepția unei dureri de coastă și a picioarelor slăbite, cele douăsprezece sisteme cunoscute sub numele colectiv de Ringer sunt complet funcționale. Fața mi s-a vindecat complet, n-a rămas nici măcar o cicatrice. În drum spre bază, Razor stă lângă mine, cu privirea ațintită în podea, ridicând ochii spre mine o singură dată. „Fugi” îi citesc pe buze. „Fugi.”

Câmpul alb, râul întunecat, elicopterul se clatină începând coborârea pe pistă. În apropierea turnului de control, suficient de aproape cât să pot zări o siluetă înaltă, solitară, dincolo de fereastra fumurie. Aterizăm în același loc de unde decolaserăm, un alt cerc complet, iar Razor îmi pune mâna pe umăr ca să mă ghideze spre turn. În timp ce urcăm, își strecoară pentru un moment mâna într-a mea.

— Știi ce contează, îmi spune.

Vosch stă în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la noi, dar îi văd fața reflectându-se neclar în geam. Lângă el stă un soldat voinic, strângând la piept o armă cu disperarea cuiva

care atârână deasupra unei prăpăstii de zece kilometri adâncime ținându-se de un șiret. Lângă soldat, îmbrăcată în salopeta albă standard, este motivul pentru care mă aflu aici, victima mea, crucea mea, misiunea mea.

Teacup dă să se ridice când mă vede. Soldatul cel voinic îi pune mâna pe umăr și o împinge înapoi pe scaun. Clatin din cap și îi șoptesc fără cuvinte „Nu”.

În încăpere este liniște. Razor stă în dreapta, cu un pas în spatele meu. Nu-l pot vedea, dar e suficient de aproape cât să-l aud respirând.

— Așadar, rostește Vosch primul cuvânt, ca introducere. Ai rezolvat ghicitoarea rocilor?

— Da.

Îi văd zâmbetul subțire reflectat în geamul întunecat.

— Și?

— Dacă ați fi aruncat o rocă uriașă, ați fi anulat scopul.

— Și care este scopul?

— Ca unii să supraviețuiască.

— Asta-i de la sine înțeles. Poți mai mult de-atât.

— Ați fi putut să ne omorâți pe toți. Dar nu ați făcut-o. Ați dat foc satului ca să îl salvați.

— Un salvator. Asta crezi că sunt? mă întreabă întorcându-se cu fața spre mine. Revizuieste-ți răspunsul. Trebuie să fie totul sau nimic? Dacă scopul era de a salva satul de săteni, atunci am fi obținut același rezultat cu o rocă mai mică. De ce am preferat o serie de atacuri? De ce am ales stratagemele și înșelătoriile? De ce ne-am folosit de marionete optimizate, înșelătoare, ca Evan Walker? O rocă e mult mai simplă și mai directă.

— Nu sunt sigură, i-am mărturisit. Dar cred că are ceva de-a face cu norocul.

Se holbează la mine o vreme. Apoi dă din cap. Pare mulțumit.

— Și-acum ce urmează, Marika?

— Mă duceți la locul unde știți că a fost ultima dată, îi spun. Mă lăsați acolo ca să-i dau de urmă. El este o anomalie, o defecțiune în sistem care nu poate fi tolerată.

— Serios? Și cum poate un biet pion uman să reprezinte vreun pericol de orice fel?

— S-a îndrăgostit, iar dragostea este singura slăbiciune.

— De ce?

Lângă mine, Razor răsuflă. În fața mea, Teacup și-a ridicat privirea.

— Pentru că dragostea este irațională, îi spun lui Vosch. Nu se supune regulilor. Nici măcar propriilor sale reguli. Dragostea este singurul lucru imprevizibil din univers.

— Trebuie să te contrazic respectuos asupra acestei afirmații, îmi spune Vosch uitându-se la Teacup. Dragostea e o traiectorie în totalitate previzibilă.

Se apropie de mine, profilându-se amenințător deasupra mea, un colos din carne și oase, sfredelindu-mă până în adâncul sufletului cu ochii lui limpezi ca un lac de munte.

— De ce aș avea nevoie să-l găsești pe el sau pe oricine altcineva?

— Ați pierdut dronele care-l monitorizau pe el și pe ceilalți ca el. E în afara rețelei. Nu știe adevărul, dar știe suficient cât să cauzeze daune grave dacă nu este oprit.

Vosch ridică mâna și tresar, dar își lasă mâna pe umărul meu și mă strânge tare, cu fața strălucindu-i de satisfacție.

— Foarte bine, Marika. Foarte, foarte bine.

Lângă mine, Razor șoptește:

— Fugi.

Pistolul lui îmi șuieră la ureche. Vosch se-ndreaptă de-a-ndăratelea spre fereastră, dar nu e rănit. Soldatul voinic se lasă în genunchi, cu pușca proptită de umăr, dar nici el nu e rănit.

Ținta lui Razor a fost cel mai mic lucru, suma tuturor lucrurilor, glonțul lui a fost sabia care a retezat lanțul ce mă lega.

Impactul o aruncă pe Teacup în spate. Se izbește cu capul de dulapul din spatele, iar brațele-i subțiri ca niște bețe bat aerul. Mă-ntorc spre dreapta, către Razor, la timp să-i văd pieptul explodând din cauza glonțului tras de soldatul îngenucheat.

Cade în față și ridic mâinile instinctiv, dar se prăbușește prea repede. Nu reușesc să-l prind.

Iar privirea lui blândă, pătrunzătoare se ridică spre mine, la capătul unei traiectorii pe care nici măcar Vosch n-a reușit s-o prevadă.

— Ești liberă, îmi șoptește Alex. Fugi.

Soldatul își îndreaptă pușca spre mine. Vosch se pune între noi scoțând un strigăt furios, gutural.

Microprocesorul îmi pornește sistemul muscular când alerg spre fereastră, cercetând pista de aterizare. Mă izbesc cu umărul drept de geam și sar de la o înălțime de doi metri.

Și apoi sunt în câmp deschis și cad, cad, cad.

„Ești liberă.”

Cad.

VIII. Dubuque

84

Pline de cenușă și praf, cincisecizeci fantome gri pătrund în zori în pădure.

Megan și Sam au ațipit în sfârșit, deși e mai degrabă leșin decât ațipire. Megan îl strânge pe Urs la piept. „Oriunde e nevoie de mine”, mi-a spus Urs, „acolo sunt”.

Ben stă cu pușca pe genunchi privind răsăritul, plin de furie și durere, dar mai ales durere. Dumbo, cel mai practic dintre toți, scoțosește prin rucsac după ceva de mâncare. Iar eu sunt plină de furie și durere, dar mai ales furie. Bună, la revedere. Bună, la revedere. De câte ori mai trebuie să retrăiesc cercul ăsta? Ceea ce s-a întâmplat n-a fost greu de presupus, doar că a fost imposibil de înțeles. Evan a găsit punga pe care o scăpase Sam și s-a aruncat în aer (la propriu) pe sine și pe Grace. Ceea ce fusese planul lui Evan de la început, martir nenorocit, idealist, hibrid extraterestru-uman.

Dumbo s-a așezat lângă mine și m-a întrebat dacă vreau să arunce o privire la nasul meu. L-am întrebat cum ar fi fost posibil să nu o facă și a început să râdă.

— Ai grijă de Ben, i-am zis.

— Nu mă lasă, mi-a spus.

— Păi, are o rană pe care medicamentele tale n-o pot vindeca, Dumbo.

El a auzit primul (poate datorită urechilor mari?) și și-a aplecat capul înainte, privind peste umărul meu spre copaci, de unde se auzea trosnetul și scârțâitul pământului înghețat și foșnetul frunzelor uscate. Am sărit în picioare și mi-am îndreptat pușca în direcția sunetului. În întunericul adânc, s-a mișcat o umbră. Un supraviețuitor al exploziei care ne urma-

se până aici? Un alt Evan sau o altă Grace, un Amuțitor care ne găsisse pe teritoriul lui? Nu. Nu era posibil. N-ai avea cum să dai de un Amuțitor tropăind prin pădure ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

Umbra a ridicat brațele sus și am știut, am știut dinainte să-mi aud numele, că mă găsisse din nou, că își ținuse promisiunea pe care nu mi-o putuse face, cel pe care îl pătasem cu sângele meu, cel care mă udase cu lacrimile lui, un Amuțitor, Amuțitorul *meu*, împleticindu-se spre mine în lumina incredibil de pură a surâsului unui răsărit de iarnă ce promitea venirea primăverii.

I-am întins pușca lui Dumbo. M-am îndreptat spre el. Lumina aurie și copacii întunecați strălucind din cauza gheții și mirosul aerului în dimineața rece. Lucrurile pe care le lăsăm în urmă și lucrurile care nu ne părăsesc niciodată. Lumea s-a sfârșit o dată. Se va sfârși din nou. Lumea se sfârșește, apoi renaște. Lumea renaște întotdeauna.

M-am oprit la câțiva pași de el. S-a oprit și el și ne-am privit pe deasupra unei întinderi mai mari decât universul, într-un spațiu mai îngust decât marginea unei lame.

— Am nasul rupt, i-am spus.

Al naibii Dumbo. Mă făcuse conștientă de cum arătam.

— Eu am glezna ruptă, mi-a zis.

— Atunci o să vin eu la tine.

MULȚUMIRI

Când am început să scriu nu eram pe deplin conștient de prețul pe care aveam să-l plătesc pentru acest proiect. Unul dintre defectele mele ca scriitor (și sunt multe, Dumnezeu știe!) este că tind să mă afund prea mult în viața interioară a personajelor pe care le creez. Ignor sfatul acela înțelept de a păstra distanța, de a rămâne la fel de indiferent precum zeii în lumea creației mele. Când scrii o poveste lungă, trei volume despre sfârșitul lumii așa cum ne-a fost dat nouă să o cunoaștem, probabil că ar fi cel mai indicat să nu o iei prea în serios. Altfel, te-așteaptă niște nopți destul de întunecate și, pe lângă acestea, oboseală, indispoziție, schimbări dificile de stare, ipohondrie, accese de plâns și crize puerile de nervi, îți spui, ție și celor din jurul tău, că faptul de a te comporta ca un copil de patru ani care nu a primit ce voia de Crăciun e perfect normal dar, în adâncul sufletului, știi că nu ești sincer, în adâncul sufletului știi că atunci când ceasul se oprește și timpul s-a terminat o să datorezi mai mult decât mulțumiri; o să trebuiască să-ți ceri și iertare.

Tuturor oamenilor buni de la Putman, în special lui Don Weisberg, Jennifer Besser și Ari Lewin: iertați-mă că m-am pierdut în deșisuri, că m-am luat prea în serios atât pe mine, cât și cartea, pentru că m-am împotmolit în tranșeele noroioase ale acelor dileme imposibile pe care tot eu le-am creat. Ați fost generoși, răbdători și incredibil de înțelegători.

Agentului meu, Brian DeFiore: acum zece ani habar n-aveai în ce te bagi. Sincer să fiu, nici eu, dar îți mulțumesc c-ai rămas lângă mine. E bine să știi că există cineva pe care poți să-l suni oricând și să țipi la el fără niciun motiv.

Fiului meu, Jake: îți mulțumesc pentru că mi-ai răspuns mereu la mesaje și nu ai luat-o razna când eu o luasem deja.

Îți mulțumesc pentru că ai intuit stările prin care treceam și m-ai iertat chiar și atunci când nu m-ai înțeles. Mulțumesc pentru că m-ai inspirat, m-ai îndemnat mereu să continui și mi-ai luat apărarea în fața oamenilor răi. Și-ți mai mulțumesc și pentru faptul că nu te-a deranjat prea tare obiceiul enervant al tatălui tău de a-și încărca discursul cu citate obscure din cărți pe care nu le-ai citit și filme pe care nu le-ai văzut.

În cele din urmă, lui Sandy, soția mea de aproape douăzeci de ani, care a văzut în soțul ei un vis neîmplinit și care a înțeles mai bine decât el cum să împlinească acel vis: draga mea, tu m-ai învățat să fiu curajos în fața obstacolelor copleșitoare și a pierderilor de necalculat. Tu mi-ai arătat ce este credința în fața disperării, curajul în ora întunecatei confuzii, răbdarea în fața panicii copleșitoare ce urmează pierderii de timp și risipei de energie, lartă-mă pentru orele de tăcere pe care le-ai îndurat, pentru furia și resemnarea mea, pentru inexplicabilele treceri de la euforie („Sunt un geniu!”) la angoasă („Sunt un nimic!”). Sunt singurul nebun pe care te-am văzut suportându-l cu bucurie. Vacanțe distruse, obligații uitate, întrebări neuzite. Nimic nu e mai dureros decât singurătatea pe care o trăiești alături de cineva care nu e pe de-a-ntregul lângă tine. Am o datorie pe care n-am nicio speranță că o pot plăti, deși îți promit că o să încerc. Pentru că, în ultimă instanță, fără dragoste orice efort este risipă și tot ceea ce facem e în zadar.

Vincit qui patitur.

